

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΤΥΠΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε)

ΠΛΗΡΟΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Το γ. Γραφείο
ΚΕΜΠ
Αριθμός Αδείας
3645
Κωδικός
013053

PRESS POST
X+7
PRESS POST

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2016 Μελετίου Άντιοχείας, Μαρίας τής μετονομασθείσας Μαρίνος, Αντωνίου Κωνσταντινουπόλεως, Πλωτίνου και Σατορνίνου Μαρτύρων

ΕΤΟΣ ΝΣΤ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2104

Κάρτα Πολίτη: "Ωρα μηδέν!"

ΠΟΛΥΠΛΗΘΕΣΤΑΤΟΣ Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ENANTION ΤΗΣ ΚΑΡΤΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ, ΣΥΝΕΚΛΟΝΙΣΕ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Χαιρετίζω και από την πλευρά μου αλλά και έκ μέρους τής **Εστίας Πατερικών Μελετών**, την συγκέντρωση αυτή. Μέσα στη διαφορετικότητα που μας διακρίνει, βρεθήκαμε σήμερα όλοι οι σάλταροι, φορείς, οργανώσεις και σωματεία, γιά να διεκδικήσουμε δημοκρατικά αυτά που μας ενώνουν. Μιάς ενώνει ένας κοινός σκοπός. **Θέλουμε να ζήσουμε ελεύθεροι** σάν Έλληνες στην γενέ-

Γράφει ο κ. Δημήτριος Χιωτακάκος, Δρ Ήλεκτρονικής

τειρά τής Δημοκρατίας! Θέλουμε λοιπόν να ζήσουμε ελεύθεροι! Και τί μας έμποδίζει σε αυτό; Μία κάρτα; Ένα ταπκάκι; Ή τεχνολογία; Όχι. Οι εφαρμογές τής προηγμένης τεχνολογίας σήμερα σώζουν, τρέφουν και ενώνουν εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον πλανήτη. Δεν

είναι τό μαχαίρι που κάνει τόν εγκληματία, μέ τό μαχαίρι μπορείς νά κόψεις τό ψωμί, μπορείς και νά σκοτώσεις και νά φθός και φυλακή!

Σέ αυτή λοιπόν τή φυλακή, τήν **ηλεκτρονική φυλακή** που επιβάλλει τό φακέλωμα τής κάρτας του πολίτη LEME ΟΧΙ και κάνουμε έκκληση στην

παρούσα κυβέρνηση, ή όποια έχει δώσει αγώνες κατά τήν ιδιαίτερη ιδεολογία τής ενάντια στό φακέλωμα, νά αναλάβει τίς ευθύνες τής και νά πεί μαζί μας τό ΟΧΙ.

Άς δούμε όμως, ποιές είναι οι δυνατότητες τής τεχνολογίας σήμερα; Έχουμε διοργανώσει πολυώρες ημερίδες, έχουμε παραστεί σε διάφορες εκδηλώσεις, όμιλεις, συνέδρια, ραδιοφωνικές και

ηλεκτρονικές έκπομπές κατά τήν τελευταία δεκαετία. **Τό έχουμε εξαντλήσει τό θέμα.**

Έχουμε τήν δυνατότητα νά ξεκινήσουμε από μία απλή κάρτα, που θά φέρεi ένα ταπκάκι μέ κύκλωμα **RFID**. Αυτό θά δίνει τήν δυνατότητα αποθήκευσης όλων τών προσωπικών μας δεδομένων. Τή δυνατότητα ηλεκτρονικής ταυτοποίησης και σύνδεσης μέ μία ή πολλές βάσεις δεδομένων, που θά αποθηκεύουν τά **ΠΑΝΤΑ** γιά εμάς. Από *καταναλωτικές ή διαποροικές προμήθειες, συναλλαγές, οικονομικά και περιουσιακά στοιχεία, ιστορικό υγείας, φαρμακευτικής περιθαλψής και αγωγής, βιομετρικά*

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Έπωλήσαμεν εις τὰ ΕΣΠΑ τὴν ἐθνικὴν κυριαρχίαν καὶ πωλοῦμεν τώρα τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν

ΑΓΙΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΥΨΩΣΑΤΕ ΕΥΘΑΡΣΩΣ ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ ΣΑΣ

Αρχ/της Χαράλαμπος Βασιλόπουλος (†)
Ὁ ἀσυμβίβαστος καὶ ἀδέσμευτος
ἐργάτης τῆς Ὁρθοδοξίας*

Τοῦ **Αρχιμανδρίτου Μάρκου Μανώλη (†)**

1ον

Τὴν περασμένη Δευτέρα ἐτελέσαμε θεία Λειτουργία στὸν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Ἁγίου Χαράλαμπος, ποὺ ἦταν καὶ ἡ ὀνομαστικὴ ἐορτὴ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Πανελληνίου Ὁρθόδοξου Ἐνώσεως π. Χαράλαμπος Βασιλοπούλου καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς θὰ πρέπει νὰ εὐχαριστήσουμε ὅλους βεβαίως τοὺς ἱερεῖς ποὺ ἔλαβαν μέρος καὶ τὸν πιστὸ λαὸ ἰσπερὺς ὅμως τὸν Σεβασμιώτατο Ἱεροσού καὶ Ἁγίου Ὁρους κ. Παύλου, διότι ἔκανε μία θυσία, ἐξήλθε ἀπὸ τῆς κλινικῆς καὶ ἐνῶ ἦτο μέσα σὸ Νοσοκομεῖο εἶπε, ἐγὼ θὰ ἔλθω νὰ τελέσω τὴν θεία Λειτουργία γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος καὶ πάλι εἰσήλθε στὴν κλινικὴ. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἰσπερὺς τὸν εὐχαριστοῦμε καὶ θὰ τὸν παρακαλοῦμε νὰ εὐχεταί γιὰ τὴν συνέχιση αὐτοῦ τοῦ ἔργου. Τὴν δὲ παρελθούσα Κυριακὴ, ἐχθές, ἐτελέσαμε

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἡ ὁμολογιακὴ διάστασις
τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ
καὶ ἡ σύγχρονος πραγματικότης

Ἐκ τοῦ Γραφείου ἐπὶ τὸν Αἰρέσεων καὶ Παραθρησκειῶν τῆς Ἱ. Μ. Πειραιὸς ἐξεδόθη τὴν 25ην Ἰανουαρίου ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις - παρότρυνσις:

«Πολὺ συχνὰ σήμερα διατυπώνεται ἀπὸ πολλοὺς ὑψηλόβαθμους κληρικοὺς, πατριάρχες καὶ ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ καὶ λαϊκοὺς καὶ ἀκαδημαϊκοὺς θεολόγους, ἡ ἀντίληψη ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Μοναχισμοῦ εἶναι νὰ δόξησι ἐκείνους ποὺ ἀπαρνήθηκαν τὸν κόσμον καὶ ἀκολούθησαν τὴν ἀγγελολογίαν τῆς μοναχικῆς ζωῆς, στὴν κάθαρση, τὸν φωτισμὸ καὶ τὴν θέωση. Ὅτι οἱ μοναχοὶ θὰ πρέπει νὰ ἀσχολοῦνται μόνο μὲ τὴν νήψη καὶ τὴν προσευχὴ. Ποτέ νὰ μὴ διακόπτουν τὴν ἡσυχία τους, νὰ εἶναι τέκνα τελείας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Μήνυμα ἀφύπνισεως πρὸς τοὺς Κυβερνῶντας
καὶ τὸν ἔντιμον Ἑλληνικὸν Λαόν

Γράφει ὁ **Μοναχὸς Ἀρσένιος, Σκήτης Κουιτουμουσίου, Ἁγίου Ὁρος**

Πολὺς λόγος γίνεται σήμερα γιὰ τὴς λέξεις ποὺ λέγονται ἐλευθερία, σεβασμὸς, ἀνθρώπινα δικαιώματα. Λένε πολλοὶ, πῶς ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερον καὶ ἄρα σέβεται ὁ ἴδιος τὴν ἐλευθερία του. Μάλιστα, ἀκούγεται καὶ ἀπὸ πνευματικῶς ἀνθρώπους, πῶς πρέπει νὰ ἔχουμε βαθὺ σεβασμὸ στὴν ἐλευθερία ἐπιλογῆς τοῦ συνανθρώπου μας.

Εἶναι ὅμως εἶσι τόσο ὅπλα; Ἀλλὰ ὅς ἐξετάσουμε τὰ πράγματα, ὅσο μπορούμε μὲ βαθιὰ εὐκρίνεια. Καὶ ὅς ἀρχίσουμε πρῶτα ἀπὸ τὸ Θεὸ μας, ποὺ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον. Κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει, πῶς ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον δυνάμει τοῦ καὶ τοῦ μεγάλου δῶρου τῆς ἐλευθερίας του. Γιατὶ ὅμως τοῦ ἔδωσε τὸ δῶρο τῆς ἐλευθερίας; Ἐδωσε τὸ δῶρο τῆς ἐλευθερίας στὸν ἄνθρωπον ὁ Θεός, ἐπειδὴ τὸν ἔπλασε κατ' εἰκόνα Του καὶ κατ' ὅμοιωσιν. Καὶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΔΙΑΤΙ ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΕΧΟΥΝ ΔΙΑΤΑΧΘΗ
ΣΧΕΤΙΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ;

Υπῆρξαν πράγματι μασόνοι οἱ κληρικοὶ οἱ ἀναφερόμενοι κατὰ καιροὺς ὡς τοιοῦτοι εἰς τὰ τεκτονικὰ ἔντυπα; Γ'

Πόσοι τελικῶς εἶναι κατὰ καιροὺς κληρικοὶ μας, οἱ ἀναφερόμενοι ἀπὸ τοὺς τέκτονες ὡς «ἀδελφοί» των, δηλαδὴ μασόνοι;

Εὐκρινῶς ἔχουμε χάσει τὸν ἀριθμὸ. Διότι εἶναι ἀρκετοί, ὡς δὲν ἔπρεπε. Εἶναι δὲ τὰ βαρύτερα ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν κατὰ καιροὺς ἀνωτάτων ἱεραρχῶν μας, χωρὶα οἱ ἄλλοι, κατὰ πῶς μᾶς τὰ λένε οἱ τέκτονες.

Τὶ συμβαίνει λοιπόν; Λέγονται τὴν ἀλήθεια ἢ ψεύδονται οἱ μασόνοι; Τὴν πραγματικότητα ἐνδοχρῶς νὰ ἀπεκλινῶνται οἱ σχετικαὶ κανονικαὶ ἐκκλησιαστικαὶ ἀνακρίσεις... Ἄν ποτέ διετάσσοντο! Νὰ μπεῖ ἐπὶ καθεὺν κατηγόρησιν στὸν πάγκο του. Διότι οἱ ἀπλές διαμεύσεις, τίς ὁποῖες κατὰ καιροὺς διατυπώνουν οἱ «ἐγκαλούμενοι» κληρικοὶ μᾶς διαμεύονται συνήθως παρά τῶν μασόνων, χωρὶς ἢ ἀλήθεια νὰ φανερώνεται... Γιὰ νὰ καίγονται ἐπὶ μαζί μὲ τὰ «ξερὰ», δυστυχῶς, καὶ αὐτὰ τὰ «χλωρά». Καὶ αὐτὸ εἶναι ἄδικο γιὰ τὸ μέγιστον μέρος τῶν ἁγίων ἱεραρχῶν μας. Διαχρονικῶς.

Ἦταν λοιπὸν μασόνος καὶ ὁ ἀπὸ Νικαίας Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βασίλειος ὁ Γ' (1925-1929);

Ἔτσι ἀναφέρεται εἰς πολλὰ τεκτονικὰ ἔντυπα, μεταξὺ τῶν ὁποίων: 1) Τεκτ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Οἱ Πατριάρχαι σιωποῦν καὶ ἐπιδίδονται εἰς πανθηρσκειαν πορείαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιχειρεῖται νὰ δοθῇ πανορθόδοξον κύρος. Οἱ Εὐρωπαῖοι ἐχρησιμοποίησαν τὰς δεξιὰς κυβερνήσεις τῆς Ἑλλάδος ἀκριβῶς ὡς καὶ τὴν σημερινὴν διὰ τὴν διάξενσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν δημοσίον βίον (Θρησκευτικά, Σύμφωνον κ.λπ.). Ἄν ἡ Ἱ. Σύνοδος δὲν σταυρωθῇ διὰ τὴν Ἀλήθειαν, ἂς ἀποθέσῃ ἕκαστος ἀρχιερεὺς τὸ ὀμοφρόδιόν του

Μακαριώτατε καὶ σεπτέ Πρόεδρε τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος καὶ σεπτοὶ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς οἱ συγκροτοῦντες τὴν Ἱεραρχίαν τῆς καθ' Ἑλλάδα Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ,

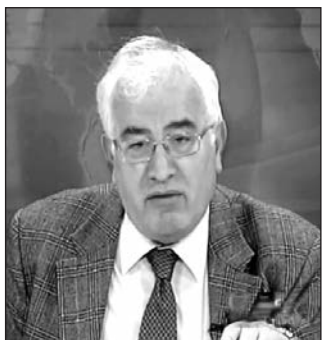
Κλίνας τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀσπάζομαι τὰς χαριτο-

Μνημόσυνον τοῦ Γέροντός μας

Τὸ Σάββατον, 13ην Φεβρουαρίου ἑ.ἑ. μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν θὰ τελεσθῇ τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ Γέροντός μας, Ἀρχ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλοπούλου († 14.2.1982), ἱδρυτοῦ τῆς «Π.Ο.Ε.» καὶ τοῦ «Ο.Τ.» εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Νεκταρίου (Λεωφ. Θεορέως 25, Νέα Ἐρυθραία), τηλ. 210.8134951.

Ἐτήσιον μνημόσυνον Γεωργίου Ζερβού

Τὴν Κυριακὴν 14ην Φεβρουαρίου ἑ.ἑ. εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίας Μαρίνης, Νέας Φιλαδελφείας Ἀττικῆς, μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν θὰ τελεσθῇ τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ ἀδελφοῦ μας Γεωργίου Ζερβού, Διευθυντοῦ Συντάξεως τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύπου».

ΕΠΙΤΥΛΛΙΔΕΙΣ Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ὁ Ἄνθρωπος καὶ τὸ περιβάλλον του*

Τοῦ κ. **Ἠλίας Β. Οἰκονόμου,**

Ὁμοτ. καθ. τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν

3ον

4. Ἡ κυριότητα τοῦ κόσμου - Θεῖα οἰκονομία

Δὲν σκέπτονται ὅμως ἀντικειμενικά, ἀλλὰ ὑποκειμενικά - χαρακτηριστικὸ αὐτῆς τῆς ὑποκειμενικότητος εἶναι ἡ δεσποσύνα ἀντίληψη περὶ τῆς ἀπολύτου κυριότητος τοῦ ἀνθρώπου στὸ φυσικὸ κόσμον, ποὺ παρεσιέρρησε τοὺς τελευταίους αἰῶνες.

Ἡ ἀντίληψη περὶ τῆς κυριότητος τοῦ φυσικοῦ κόσμου καὶ κατὰ συνέπεια καὶ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος ἀποτελεῖ ἀναμφιβόλως τὴν βάση τῆς οἰκολογικῆς συμπεριφοράς. Εἶναι ἡ

Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον τίθεται τὴν ἐποχὴ μας ἀπὸ

αὐτὴν τὴν ὀπτική γωνία μὲ τόσο ἐπιεικὴ χαρακτηριστῆρα, ἔχουν διατυπωθεῖ ἀπαντήσεις, ἀνάλογες πρὸς τίς κοσμολογικὰς, φιλοσοφικὰς ἀντιλήψεις, ποὺ εἶναι οἱ ἀφανεῖς ὑπεύθυνοι διαμορφωτῆς τῆς σημερινῆς οἰκολογικῆς νοοτροπίας καὶ συμπεριφοράς.

Πρέπει στὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ ἐνθυμηθοῦμε ὅτι οἱ κοσμολογικὰς ἀντιλήψεις τοῦ προχριστιανικοῦ πνευματικοῦ χώρου τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς ἦσαν θεοκεντρικαί. Καὶ πρέπει ἀκόμη νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψη ὅτι οἱ στοχαστῆς τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτιστικοῦ χώρου εἶδαν μὲ σεβασμὸ τὸ φυσικὸν κόσμον, ἀναγνωρίζοντες ὡς θεοκεντρικὴ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἡ περιερίσθησαν σὲ κατ' αἴσθησιν ἀρχῆς ἢ στοιχείου συγκροτήσεως τοῦ κόσμου (πῦρ, ἀήρ, ὕδωρ, κ.λπ.): ἀντιλήψεις, ποὺ δὲν προκάλεσαν οἰκολογικὰ προβλήματα.

Πρέπει ἀκόμη νὰ ὑπενθυμίσουμε, ὅτι ὁ Χριστιανισμός, καὶ μάλιστα ὁ Χριστιανισμὸς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνα-

τολῆς, ὁ Ὁρθόδοξος, υἱοθέτησε ἀλλὰ καὶ ἀπορῶμισε τὴν ἀρχαίαν κοσμολογικὴν σκέψιν καὶ τὴς ἔδωσε νέες θεολογικὰς διαστάσεις. Συνένωσε θεολογικὰ καὶ φιλοσοφικὴ Κοσμολογία σὲ ἐνιαῖο ὅλο, ποὺ ὡς μακροσκοπικὴ ἀντίληψη καὶ θρησκευτικὴ πίστις δὲν παρήγαγε μικροοικονομικὰ προβλήματα, ἀλλοίωσε ἢ καταστροφὴ τοῦ περιβάλλοντος.

Καὶ πρέπει νὰ σημειωθεῖ, διότι παρανοεῖται πολλὰς φορὰς, ὅτι ὁ ἀνθρωπομορφικὸς χαρακτήρας τῆς βιβλικῆς Σημειωτικῆς νοεῖται ἀπὸ τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχες, καὶ ὅχι μόνον αὐτοὺς, ἀναγνωρικῶς, κατὰ τὸ ἐρμηνευτικὸν ἄξιωμα «οὐκ οὐκ αὶ λέξεις αἱ καθ' ἡμᾶς τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς σημαίνουσιν, εἰ ἐπὶ Θεοῦ λέγονται» (Υπόμνημα εἰς τὸ κατὰ Λουκάνην, Ρ.Γ. 74, 28Β), δηλαδὴ θεοπρεπῶς.

Κοσμολογικὰ καὶ ταυτοχρόνως θεμελιώδεις οἰκολογικὴ ἀρετήρια τοῦ Χριστιανισμοῦ ἦσαν -καὶ εἶναι- ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀπολύτου κυριότητος

τοῦ Θεοῦ στὸν Κόσμον. Ἡ παραδοχὴ τῆς ἀρχῆς ὅτι ὁ κόσμος συγκροτήθηκε καὶ λειτουργεῖ μὲ ὄρους, ποὺ ἔχουν τεθεῖ ἀπὸ τὸν Δημιουργὸν τοῦ ονομαζέται «Θεῖα Οἰκονομία» («... καὶ μοι ἔδοκε τὸ ἐντεῦθεν ὡς θεῖα τῇ υπάρξει οικονομία καὶ δύναμις κρείττων ἢ συνένοχη τὰ ὅλα, ἢν καὶ Θεὸν δικαίως ἐπ' ὀνομαζεν» (ΜΙΑ), κατὰ τὸ Σὺμβολο τῆς Πίστεως καὶ τῆς αὐτοσυνειδήσεως τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας (Ἀρθρ. 1), πῶς γίνεται λόγος γιὰ ἄλλες

λαοὶ τῆς δοτῆς καὶ ὅχι τῆς ipso jure ἀνθρωποκεντρικῆς ἐξουσίας στὴ φύσιν. Προεβλέπαν τὸν ἄνθρωπον ὡς οἰκονομὸν καὶ ὅχι ὡς κύριον τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος (Ρ.Γ. 44, 264).

Ὁὶ βάσεις τοῦ σημερινοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος ἀρχίσαν νὰ διαμορφώνονται βαθμιαίως πρὶν ἀπὸ τὴν ἑποχὴν τοῦ ἀρχαίου Εὐρωπαϊκοῦ, ὅπως ἐκπαιμὸν διάφοροι ἐρευνηταὶ (Lynn White, 1206). Κορυφαῖον τὸν αἰῶνα τοῦ Διαφωτισμοῦ (18ο αἰ.) μὲ τὸ διαχωρισμὸ τῆς Κοσμολογίας ἀπὸ τῆς Θεολογίας· τὴν ἐκκοσμίκευσιν τοῦ φυσικοῦ χώρου καὶ μὲ τὴν ἀπολύτως ἀνθρωποκεντρικὴ ἀντίληψη τῆς σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ φυσικὸν περιβάλλον. Προῖον αὐτῆς τῆς πορείας ὑπῆρξε ἡ μετάλλαξις τῆς ἑως τότε ἀντίληψης θεωροῦσε τὴν σχέση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν κόσμον προσωρινή· κατὰ λέξιν σχέσιν «διερχομένην» (Viatro

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

‘Ο Κοσμήτωρ καὶ ἡ «εἰκόνα» του

Τοῦ κ. Παναγιώτου Τσαγκάρη, Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολόγων

Ἡ ιστοσελίδα Romefa.gr ἔφερε στὴ δημοσιότητα μὴ πρωτοφανή κίνηση στὰ χρονικά λειτουργίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ. Ἡ εἰδηρὴ ἀνέφερε ὅτι ὁ Κοσμήτορας τῆς Σχολῆς κ. Μιλτιάδης Κωνσταντίνου, ἀπομάκρυνε τὸν προσκυνητὰρ μετὴν εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν εἰσοδὸ τοῦ Πανεπιστημίου

καὶ τὸ τοποθέτησε στὸν 4ο ὄροφο, ἔξω ἀπὸ τὸ παρεκκλήσι τῆς Σχολῆς.

Στὸ δημοσίευμα αὐτὸ ἀπάντησε ὁ κ. Κοσμήτορας ὑποστηρίζοντας, μεταξύ ἄλλων, πῶς **«τὸ προσκυνητὰρ μεταφέρθηκε στὸν φυσικό του χώρο**, δηλαδή ἔξω ἀπὸ τὸ

‘Ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης περνά εἰς τὴν ἀντεπιθέσειν

Μετὰ τὰς παρελάσεις ὁμοφυλοφίλων ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάδειξιν τὸν τουρκικῶν στοιχείων τῆς πόλεως, εἰς τὰ ὅποια ἔχει συμβάλει τὰ μέγιστα ὁ ἀσέθης *Δήμαρχος* κ. Μπουντάρης, ὁ Σεβ. Μητρ. Θεσσαλονίκης κινήτοποιεῖται ὥστε εἰς τὸν ἀντίποδα αὐτῶν νὰ προβληθῇ ἡ ὄντως ἀξία τῆς πόλεως, ἡ ὁποία ἐγκρατεῖ τὸν θυζαντινὸν τῆς πλούτων. Ὡς ἐπιληροφορηθῆμεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΤΟ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ» τῆς 30ῆς Ἰανουαρίου 2016:

«Τί ἐτοιμάζει ὁ Ἀνθιμος; Ἡ ἔξο-

δὸς τοῦ ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ περιφερειάρχῃ Κεντρικῆς Μακεδονίας μαρτύρησε πῶς... καὶ ἐτοιμάζει. Ὁ λόγος γιὰ τὸν Μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθιμο, ὁ ὁποῖος, ὅπως μαθαίνουμε ἡγέται προστασίας τοῦ δήμου, τῆς περιφέρειας καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ συλλόγου Θεσσαλονίκης νὰ πραγματοποιηθῇ στὴν πόλιν διοργάνωση ποῦ θὰ σχετίζεται μὲ τῇ... Βυζαντινῇ Θεσσαλονικῇ. Ὡστόσο μαθαίνουμε, ὡ ἐκδόλως, ὅςθὰ πραγματοποιηθῶν μετὰ τὸ Πάσχα καὶ ἐνέργειο ρόλο στὴ διοργάνωση θὰ ἔχει... σὺζυγος κορυφαίου ὑπουργοῦ τῆς κυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου».

Πίστις καὶ ἔργα

Εἶναι ἀπαραίτητο ἡ πίστις μας νὰ συνοδεύεται μὲ ἔργα; Μᾶς βοηθοῦν τὰ ἔργα μας; Μᾶς ἀπαντᾶ ὁ Ἀπ. Ἰάκωβος.

«Τί τὸ ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐὰν πίστις λέγῃ ἔχεν, ἔργα δὲ μὴ ἔχῃ; μὴ δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτὸν;» (β', 14). «Ὅτι καὶ ἡ πίστις, ἐὰν μὴ ἔργα ἔχῃ νεκρά ἐστὶ καθ' ἑαυτήν» (Πακ. β', 17).

Δηλαδή μετὰ λίγα λόγια τί λέγει; Ἡ πίστις χωρὶς ἔργα εἶναι νεκρά.

• Ὁ Ὅσιος Ἡσαΐας λέγει: Ὅταν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου βῇ ἀπὸ τὸ σῶμα, μὴ τὴν πορεύονται καὶ οἱ Ἀγγέλοι. Ὁμοῦ τότε τρέχουν καὶ ὅλες οἱ δυνάμεις τοῦ σκότους, νὰ τὴν συναντήσουν καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν κρατήσουν. Ἐξέταζον μὲ προσοχὴ μήπως τυχὸν ἡ ψυχὴ ἔχει διαπραξεί κάποια ἀπὸ τὰ δικά τους ἔργα.

Τότε δὲν πολεμοῦν οἱ Ἄγγελοι με τοὺς δαίμονες, γιὰ νὰ προστατέψουν τὴν ψυχὴ, ἀλλὰ τὰ ἔργα, ποὺ ἐπράξε, τὴν προστατεύουν καὶ τὴν περιφρουροῦν, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀγγίζουσιν οἱ δαίμονες. Ἐὰν τὰ ἔργα, ποὺ ἐπράξε, νύκσουν τοὺς δαίμονες, τότε οἱ Ἅγιοι Ἀγγέλοι ψάλλουν πρὸ αὐτῆς, μέτρι πρὸ τῆς ψυχῆ συναντίστη με χαρὰ καὶ εὐφροσύνη τὸν Θεό.

• Στὸν θίω τὸ Ἀποστόλου Θωμᾶ διαβάζουμε.

Ὁ Ἀπ. Θωμᾶς περιώδενσε καὶ διδάξε τὸ Εὐαγγέλιον στὶς Ἰνδίες. Ἐκεῖ παρουσιάσθηκε στὸν βασιλεῦ ὡς ἕνας ἄριστος οἰκοδόμος. Ὁ βασιλεὺς τότε τοῦ ἀνέθηκε νὰ κτίσῃ σὲ κάποιο μέρος ἕνα λαμπρὸ παλάτι. Μάλιστα τοῦ ἔδωκε καὶ πολλὰ χρήματα.

Ὁ Ἀπόστολος ὅμως μόλις πῆρε τὰ χρήματα τὸ μοίρασε ὅλα στοὺς φτωχοὺς.

Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ βασιλεὺς ἔστειλε δικούς του ἀνθρώπους, γιὰ νὰ τὸν ἐνημερώσουν γιὰ τὴν πρόοδὸ τῆς οἰκοδομῆς.

Ὅταν αὐτοὶ εἶδαν ὅτι ὁ Ἀπ. Θωμᾶς δὲν εἶχε κάνει τίποτε, καὶ ἔμαθαν ὅτι ὅλα τὰ χρήματα τὰ μοίρασε στοὺς πτωχοὺς, γύρισαν ἀμέσως στὸν βασιλεῦ καὶ τοῦ εἶπαν τὴν ἀλήθεια.

Τότε ὁ βασιλεὺς ἄναψε ἀπὸ θυμὸ καὶ διέταξε καὶ τὸν ἔφεραν μπροστὰ του.

Ἀμέσως τὸν ρωτᾷ.

- Μοῦ ἔκτισες τὸ παλάτι;

- Naί, καὶ μάλιστα πολὺ ὠραία, ἀπάντησε ὁ Ἀπόστολος.

- Ἐμπρός Λόκω, πᾶμε νὰ τὸ δῶ, εἶπε αὐτοτῆρ ὁ βασιλεὺς.

- Δὲν εἶναι δυνατόν, βασιλεῦ, νὰ δῆς τὸ ἀνάκτορο σὲ αὐτὴν τὴν ζυή. Μὲ τὸ ποὺ δὰ φύγῃς ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο, δὰ τὸ δῆς καὶ δὰ τὸ ἀπολάυσῃ μετὰ μεγάλη χαρὰ καὶ εὐχαρίστηση.

Ὅταν ἀκούσε αὐτὰ ὁ βασιλεὺς Γουνδαφόρος (Ἐταῖ ἦταν τὸ ὄνομά του) τὰ δεικνόμεν κοροϊδία καὶ διέταξε νὰ τὸν γδάρουν ζωντανὸ καὶ μετὰ νὰ βάλουν φωτιά νὰ τὸν κάψουν.

«Ἄλλα αἱ βουλὰὶ ἀνθρώπων καὶ ἄλλα ὁ Θεὸς κελεύει». Ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὸν εἰδοποίησὸν ὅτι πέθανε ὁ ἀδελφός του Γιδᾶ. Ἀμέσως δίνει ἐντολὴ νὰ φυλακίσουν τὸν Ἀπόστολον.

Περισσότερο εἶχε στενοχωρηθῇ ὁ Γιδᾶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν βασιλεῦ, γιὰτὶ δὲν ἔκτισε ὁ Ἀπόστολος τὸ ἀνάκτορο καὶ ζητοῦσε τὴν τιμωρία.

Τότε ὅμως ἀσολήθηκεν μὲ τὴν ταφιὴ τοῦ Γιδᾶ, καὶ λησμόνησαν τὸν φυλακισμένον. Τί συνέβη ὅμως;

Μόλις πέθανε ὁ Γιδᾶ, παρέλαβαν τὴν ψυχὴ τοῦ Ἀγγελοῦ καὶ ἔδειχναν σὲ αὐτὴν τὶς αἰώνιες καὶ ἀθάρτες μονές, ποὺ ὑπάρχουν στὸν ἄλλο κόσμῳ.

Ἡ ψυχὴ τότε τοῦ Γιδᾶ κυριεύθηκε ἀπὸ τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν λαμπρότητα μὲς οὐράνιαν ἐπαύλειω, ποὺ ξεχωρίζε ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες καὶ ἄρχισε νὰ ἐπιμονῇ νὰ παρακαλῇ τοὺς ὀδηγοὺς Ἀγγέλους νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ κατοικήσῃ σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρότερα δωμάτια.

Ὁ Ἅγγελος ὅμως δὲν συμφωνοῦσαν μαζί του, διότι ἡ ἑπαυλὴ αὐτὴ ἀνῆκε στὸν ἀδελφὸν τοῦ Γουνδαφόρο καὶ εἰς τὴν ἔκτισε γιὰ χαρὰ του κάποιος ξένος, ποὺ τὸν ἔλεγαν Θωμᾶ.

Μόλις ἔμαθε αὐτὸ ὁ Γιδᾶ, παρακαλοῦσε τοὺς συνοδοὺς Ἀγγέλους νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν κόσμῳ, γιὰ νὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ τὸν ἀδελφρὸ του τὴν ἑπαυλὴ.

Πράγματι ἐπέτρεψε ὁ Κύριος καὶ ἐπέστρεψε ἡ ψυχὴ τοῦ Γιδᾶ στὸ νεκρὸ σῶμα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ὁ Ἀπόστόλος ἀπὸ τὸν θάνατον, ἀλλὰ καὶ πολλὲς ψυχές νὰ σωθοῦν με τὴν ἀνάστασιν τοῦ νεκροῦ Γιδᾶ.

Ἐνῷ λοιπὸν σιθάνονταν τὸν νεκρὸ Γιδᾶ, ἔαρκυκα διέπειν τὸ ἄψυχ σῶμα λίγο-λίγο νὰ ζωντανεῖν. Ἀμέσως ἔτρεξαν, κατὰπληκτοι, καὶ ἀνέφεραν τὸ πρωτόκουστο γεγονός στὸν βασιλεῦ.

Κατὰπληκτος ὁ βασιλεὺς ἔτρεξε γρήγορα στὸν νεκρὸ ἀδελφὸ του. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ὁ μέτρι ἐκείνη τὴν στιγμὴ νεκρὸς Γιδᾶ, σὺν νὰ ζυποῦντες ἀπὸ ὕπνον, ἀνοίγει τὰ σφραγισμένα ἀπὸ τὸν θάνατον χεῖλιν του καὶ ἄρχισε νὰ παρακαλῇ τὸν ἀδελφρὸ του καὶ νὰ τοῦ λέγῃ:

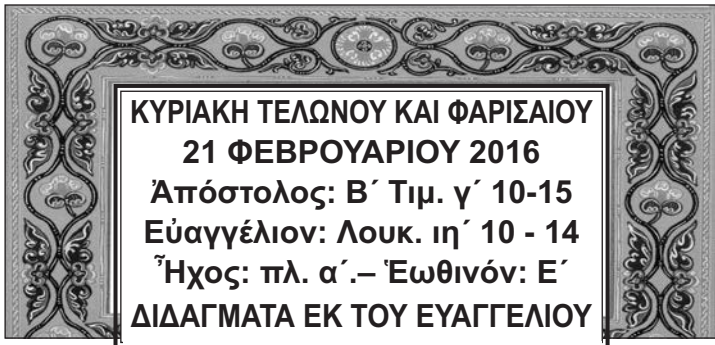
«Ἄν μετὰ πάλαι, ἀδελφά μου, ἔγω τὴν ἀείωση νὰ μοῦ πουλήσῃς τὸ ὠραῖο παλάτι, ποὺ σὸν ἔκτισε ὁ Χριστιανὸς Θωμᾶς».

Ὅταν ἀκούσε αὐτὰ ὁ βασιλεὺς, κατάλαβε τὴν σημασία τῶν λόγων τοῦ Γιδᾶ καὶ πίστεψε πράγματι ὅτι ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς ἦταν ὁ Ἀπόστολος τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, ποὺ τὸν ἔσται, νὰ τὸν γνωρίσουν καὶ στὴν Χώρα του.

Ἀμέσως διέταξε καὶ ἔφεραν μπροστὰ τοῦ τὸν Ἀπόστολον. Τότε ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Κατόπιν ὁ Ἀπόστολος, ἀφοῦ τοὺς κατήχησε, τοὺς βάπτισε ὅλους, καθὼς καὶ ἕνα μεγάλο πλῆθος Ἰνδῶν.

ΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Η ΘΕΟΦΙΛΗΣ ΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ

Ἀρχὴ τῆς μεγάλῃς ἐκκλησιαστικῆς καὶ κατασκευικῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου σήμερα, ἡ πρώτη Κυριακὴ τοῦ Τριωδίου, ἡ Κυριακὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, ὅπως μᾶς εἶναι γνωστῇ.

Τὸ ἱερὸ καὶ κατασκευικὸ Τριῶδιό τὸ ἀνοίγει ὁ ταπεινὸς καὶ συντετριμμένος τελώνης μετὴ τῆς συγκλονιστικῆς τοῦ μετάνοια καὶ τὴν εὐκρινῇ ὁμολογίᾳ τῆς ἀμαρτωλότητος του καὶ τὸ κλείνει ἡ μεγάλη μετάνοια, ἡ ὁμολογία καὶ ἡ θερμὴ κραυγὴ ἰκεσίας τοῦ εὐνύμωνος ἡστού, ποὺ ἀνεφύνησε τὸ «Μνησθήμι μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου», ὕστερα ἀπὸ 70 ἡμέρες ποὺ διαρκεῖ ἡ ἅγια περίοδος τοῦ Τριωδίου.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, μιλώντας γιὰ τὴν θερμὴ καὶ ἐγκάρδια προσευχὴ τοῦ τελώνη, σὲ ἀντίθεσιν μετὲ ἐκείνῃ τοῦ φαρισαίου τῆς παραβολῆς τοῦ Κυρίου μας, λέγει τὰ ἑξῆς: «Καὶ τὰ δύο παραδείγματα ἐδίδασαν, καὶ τοῦ τελώνη καὶ τοῦ φαρισαίου (τὸ πρῶτο θετικά, τὸ ἄλλο ἀρνητικά. Γρέττει, λοιπόν, νὰ γνωρίζωμε καὶ τὸν τρόπο τῆς προσευχῆς. Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ τρόπος; Μάθε τὸν ἀπὸ τὸν τελώνη καὶ νὰ μὴ γνῶριστῃς νὰ τὸν. Πᾶρῃς γιὰ δασκάλῳ σου. Σὲ τέτοιον βαθμὸ κατῳρῶμεν ἐν ἀνδρί, ὥστε μετὰ τὰ ἅπτα τὰ λόγια πέτυχε τὸ πᾶν. Ἐπειδὴ ἦταν προετοιμασμένη ἡ καρδίᾳ του, ἔφτανε ἕνας μόνον λόγος του νὰ τοῦ ἀνοήθῃ ὁ οὐρανός» (Ε.Π.Ε. 5, 138).

Σὲ ἄλλο σημεῖο ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ἐπισημαίνει ὅτι ἡ προσευχὴ τοῦ τελώνη ἦταν θεάρεστη καὶ ἀποτελεσματικὴ: «Καὶ οἱ δύο ἀνέβηκαν στὸ ναὸ, νὰ νὰ προσευχηθῶν (τελώνης καὶ φαρισαῖος). Στὴ συνέχεια ὁ τελώνης, ἀφοῦ στάνῃε θεοφίλῃ, δὲν ἀπίστευε μὲ βρισιές, οὔτε μὲ προσβολές, ἀλλ' ἀφοῦ στέναξε βαρεθὰ καὶ ᾄτησε τὸ στήθος του, αὐτὸ μόνον εἶπε: «Συγχώρεσέ με, Κύριε, τὸν ἀμαρτωλό» Καὶ ἀνεχώρησε σωσμένος» (Ε.Π.Ε. 8α, 248).

Ὁ τελώνης δικαιώθηκε μετὴ τὴν ὁμολογία τῆς ἀμαρτωλότητός του. «Καὶ σὺ δεῖξαι ταπεινοφροσύνην, συσιετὰ ὁ Χρυσόστομος Ἰωάννης. Σκέψου ὅτι ὁ τελώνης δικαιώθηκε μόνον ἀπὸ ἕνα λόγῳ. Μολοντὶ τὰ λόγια τοῦ τελώνη δὲν ἦταν ἀκριβῶς ταπεινοφροσύνη, ἀλλὰ ἦταν ἐκφρασις ἀληθινῆς ὁμολογίας. Καὶ ἂν κατὰ τέτοιον ἔχει τόσο μεγάλῃ δύναμι, φαντασθῇτε πόσο μεγαλυτέρῃ δύναμι ἔχει ἡ ὄντως ταπεινοφροσύνη; Συγχώρεσε τὰ ἁμαρτήματα τὰ ὅσα ἄλλοι σοῦ ἔχουν κάνει. Διότι καὶ αὐτὸ συγχωρεῖ ἁμαρτίες» (Ε.Π.Ε. 19, 148).

«Ἐὰς μνησθῶμε τὸν τελώνη ἐμεῖς οἱ γεμάτοι ἁμαρτήματα, μᾶς προτρέπει ὁ θεὸς Χρυσόστομος. Καὶ νὰ ἐξομολογώμαστε, ὅπως ἀκριβῶς εἰμαστε. Νὰ χυπᾶμε τὸ στήθος, νὰ ἀνακρίνωμε τὴν συνείδησιν καὶ νὰ πείθωμε τὸ μυαλό νὰ μὴ ἔχη καμμιὰ μεγάλῃ ιδέα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας» (Ε.Π.Ε. 26, 482). «Ὁ τελώνης ἀναγνώρισε τὰ ἁμαρτήματα καὶ ἀπέβαλε, ἀπτόθεσε τὰ ἁμαρτήματά του» (Ε.Π.Ε. 18α, 248). Σὲ σύγκρισιν μετὸν φαρισαῖο «ὁ τελώνης μόνον μετὴ τὴν ταπεινοφροσύνην κέρδισε (σώθηκε), ἐνῷ ὁ φαρισαῖος ἀπὸ τὴν υπερηφάνειαν τοῦ χυθῆκε. Ὅποιοι, λοιπόν, εἶναι φουσκωμένοι ἀπὸ ὀλαόνητα, τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν καταβαίνει» (Ε.Π.Ε. 23, 424).

Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, συνεχίζοντας τὴν σύγκρισιν φαρισαίου καὶ τελώνη, προσθετεῖ τὰ ἀκόλουθα: «Ὁ φαρισαῖος, ἀφοῦ ἀνέβηκε μὲ ὀλαόνητα στὸ ναὸ, ὄχι μόνον δὲν ἀπέκοψε καποιο καρπὸ, ἀλλὰ καὶ τὸν καρπὸ ποὺ εἶχε τὸν ἔχασε. Ὁ τελώνης, ὅμως, ἂν καὶ ἦταν ἔρμηκος καὶ κανένα ἀγαθὸ δὲν εἶχε, κατῳρῶσε τὸ μεγάλο κατόρθωμά. Ἐπειδὴ στέναξε καὶ μετὰ τὸ κεφάλι κάτω τάλανισε τὸν ἑαυτὸ του, γι' αὐτὸ κατέβηκε ἀπὸ τὸν ναὸ γεμάτος δικαίους, ξεπερνώντας ἀπὸ σημεῖο αὐτὸ τὸν φαρισαῖο» (Ε.Π.Ε. 33, 372).

Καὶ συμπερασματικὰ καταλήγει: «Πρέπει νὰ δεῦμαστε καὶ νὰ παρακαλοῦμε μόνον σύμφωνα μετὰ τὸ παράδειγμα τοῦ τελώνη» (Ε.Π.Ε. 30, 176).

Μιλώντας μεχρὴ τῶρα γιὰ τὴν θερμὴ καὶ καρδιακὴ προσευχὴ τοῦ τελώνη τῆς παραβολῆς τοῦ Κυρίου μας, τὴν νῆνισιν καὶ ἀποτελεσματικὴν τοῦ ἐπικωννῖα μετὸν Θεὸ στὸ Ναὸ τοῦ Κυρίου, τῇ βαθεῖᾳ καὶ συντριπτικῇ τοῦ ταπεινῶς καὶ ὁμολογίᾳ τῆς ἀμαρτωλότητός του, τὴν μικρὴ ιδέα ποὺ εἶχε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὴν πνευματικὴν τοῦ ἀντεπρόσθητα σὲ σύγκρισιν μετὸν Φαρισαῖο.

Στὴ συνέχεια ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ἁγίου Γερῶντα Παΐσιου «Περὶ Προσευχῆς» θὰ παραθέσουμε περσιπαστικά ποὺ μιλᾶνε γιὰ τὸ ποῖτε δὲν μᾶς ἀκούει ὁ Θεὸς στὴν προσευχὴ, ὅπως αὐτὸ γνάνην μετὴ τὴν προσευχὴ τοῦ Φαρισαίου, καὶ γιὰ τὸ ποῖα πρέπει νὰ εἶναι ἡ προετοιμασία γιὰ τὴν θεῖ ἐπικοινωνία διὰ τῆς προσευχῆς.

Ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τὴν προσευχὴ τοῦ υπερήφανου.

Ε. -Γέροντα, μετὰ ἀπὸ μὴ ἀσχημὴ συμπεριφορὰ μου ἔχω τὸν λογισμὸ ὅτι ἡ προσευχὴ μου δὲν εἶναι εὐάρεστη στὸν Θεό.

Α. - Ὁ λογισμός αὐτὸς προερχεταὶ ἀπὸ νῆνισιν ταπεινώσεως καὶ λές: «παρηγορίω τὸν Θεὸ μετὴ τὴν ἀσχημὴ συμπεριφορὰ μου», τὴν ὠδεῖς θεῖα παρηγορία. Ἀν ὅμως στεναχωρήσαι ἐνωϊστικά καὶ λές: «πῶς ἔφρασα ἐνῷ σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση», δὲν δέχεσαι παρηγορίαν, γιὰτὶ ὁ «Θεὸς ὑπερήφανους ἀντίσσειται». Δὲν ἀκούει ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴν τοῦ υπερήφανου, γιὰτὶ ἡ υπερηφάνεια εἶναι φρόνηξ, ὅπως δὲν δέχθηκε τὴν προσευχὴ τοῦ Φαρισαίου τῆς παραβολῆς τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

(Μοναχοῦ Παΐσιου Ἀγιορείτου, Περὶ Προσευχῆς) σελ. 37-39, 41-45).

Μεχρὸ στιγμῆς, ἀναφερθήκαμε στὴ θεοφιλή καὶ θάρσστη στάσιν τοῦ τελώνη μπροστὰ στὸν Θεὸ τὴν ὥρᾱ τῆς προσευχῆς, ποὺ τὴν χαρακτηρίζε ἡ βαθεῖα καὶ συντριπτικὴ ταπεινώσις καὶ ἡ θερμὴ, νῆνισιν καὶ ἀποτελεσματικὴ προσευχὴ. Ἀκόμη, στὰ ἐμπνευσμένα κείμενα τοῦ ἁγιασμένου ἀειμνήστου Ἀγιορείτου Γέροντα π. Παΐσιου, ἀκούομαι τὸ ποῖτε δὲν ἀκούει τὴν προσευχὴ μας ὁ Θεὸς καὶ ποῖα εἶναι ἡ ἐνδεχόμενη προετοιμασία γιὰ τὴν σωστὴ ἐπικοινωνία μας μετὸν Κύριό μας καὶ Θεὸ μέσω τῆς προσευχῆς.

Στὴ συνέχεια ἀπὸ τὸ ἀσκητικὸ βιβλίον τοῦ Γερωνίκου δὰ παραθέσουμε περσιπαστικά παραπνεόντες ἀσκητικῶν Πατέρων γιὰ τὴν προσευχὴν.

Οἱ νεώτεροι μοναχοὶ μίᾱς σκήτης ἐπισκεπτόθηκαν ἕνα ἀπὸ τοὺς Γέροντας, γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθοῦν. Ἐκείνος τοὺς ὑποδέχθηκε μετὰ χαρὰ καὶ ἀφοῦ εἶπε τὴ συννηθισμένη προσευχὴ, καθίσε μαζί τους κι' ἀπαντοῦσε σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις τους.

Ὅταν πιά σηκώθηκαν νὰ φύγουν, εἶπαν στὸ Γέροντα νὰ κάνῃ προσευχὴ. -Δὲν προσευχήθηκαν; εἶπε μὴ ἂπορία ἐκείνος. -Προσευχθήκαμε, Ἀββᾶ, ὅταν ἦρθαμε: ὕστερα ὅμως ἀρχίσαμε τὴν σοναμλία. -Συγχωρήσατέ με, παῖδιά μου, ἀλλὰ ἔξρω καλὰ πῶς ἕνας ἀπὸ μᾶς εἶπε ἐκατὸ εὐχὸς στὸ διάστημα τῆς σοναμλίας. (Μον. Θεοδ. Χαμπάκη, τὸ Γερωνίκον, σελ. 186-189). Ἀγαπήτοι μου ἀναγνώστες, ἀπὸ δὴτα εἶπαμε γιὰ τὴν θάρσστη καὶ θεοφιλὴ στάσιν τοῦ τελώνη μέσα στὸν Ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνῷπουν τοῦ Πανοκράτορος Κυρίου, ὕστερα ἀπὸ τὰ ὅσα ἐμπνευσμένα καὶ θεωρηώσιπτα περὶ προσευχῆς ἀκούσαμε ἀπὸ τὸν Ἀγιορεῖτῃ Γέροντα Ἅγιο Παῖσιον καὶ μετὰ ἀπὸ τὶς σοφές παραπνεόντες ἀσκητικῶν Πατέρων γιὰ τὴν θεοφιλὴ προσευχὴ καὶ τὰ παρατεταμένα φαινετὰ παραδειγματὰ ἀσκητικῆς ζωῆς καὶ ἐξοσκλήσεως τῶν θείων ἀρετῶν, τὸ μῆνυμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς εἶναι νὰ ἀποκρίσωμε μετὴ τὴν χάρι καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ βαθεῖα καὶ συντριπτικὴ ταπεινώσι, γιὰ νὰ δοθῇ εἰσι τὸ οὐράνιο δῶρο τῆς θερμῆς, θεάρεστῆς καὶ ἀποτελεσματικῆς προσευχῆς, εἰς πρόπτον ὥστε νὰ φωτισθῇ ὁ νοῦς, ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά, καὶ ὅλη μας ἡ ζωὴ ἀπὸ τὸ πῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν θεοδώρητῃ Χάρει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Ἀμήν.

Σεβ. Κυθῆρων Σεραφεῖμ

* Εἰς τὸ ἔξῃς δὰ δημοσιεύομεν εἰς τὴν παρούσαν στήλην ἀδημοσιεύετα κείμενα τοῦ Σεβ. Κυθῆρων Σεραφεῖμ, τὸν ὁποῖον καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΡΙΟΝ

Ἅγιοι: τὸ Φῶς τοῦ κόσμου

3. Η πραγματικὴ σοφία

Οἱ ἅγιοι συνήθος δὲν εἶναι γνωστοὶ γιὰ τὴν κατὰ κόσμον σοφία τους. Ἀντίθετα εἶναι ἀλογιογράμματοι, ἀλλὰ ἐντυπωσιακὰ σοφοὶ κατὰ Θεόν. Οἱ γνώσεις τους εἶναι ἐμπειρικές, γι' αὐτὸ καὶ πείθουν περισσότερο τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' ὅτι οἱ λόγῳ καὶ οἱ γνώσεις τὸν λογισμὸν καὶ φιλοσόφουν. Οἱ ἅγιοι εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου. Χωρὶς νὰ παραδίδετομε τὴ σχετικὴ ἀξία, ποὺ ἔχουν οἱ γνώσεις τῶν κοσμικῶν στὴ μόρφωση τὸν πωιδιὸν, τονίζομεν ὅτι ἡ ἀληθινὴ μόρφωση στὸν ἄνθρωπον προέρχεται ἀπὸ τὴν πίστη στὸν Θεό. Μεταφέρουμε ἐδῶ δύο σχετικὲς κρίσεις τοῦ Ἱεροῦ Χρυσόστομου, τῆς ὁποῖας θεωρῶ πολὺ χρήσιμες, ἰδιαίτερα στὴν

ἐποχὴ μας, ὅπου ἡ κατὰ Θεὸν μόρφωση ἔχει ἀποκλειστέτ ἀπὸ τὰ σχολεῖα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς οἰκονέμειες τὸν σύγχρονον νέον, οἱ ὁποῖοι εἶναι παντελῶς ἄεργοι μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Γι' αὐτοὺς καὶ θρισκόμαστε στὸ γέλωτος τοῦ κρεμοῦ. Μακάρι νὰ βάλοι ὁ Θεὸς τὸ χερί του, Λεεὶ λοιπὸν ὁ ἅγιος: «Ὅταν ἡ πειθὸ στήριζεταὶ στὴ δύναμιν τοῦ λόγου καὶ οἱ μὲν φιλόσοφοι δὲν μπορο

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη του Maastricht 1992: Τί υπέγραψεν ἡ Ἑλλάς καί ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

5ον
Ὅπως εἶδαμε τὴν προηγουμένη ἐβδομάδα, τὸ ἄρθρο Ζ΄ τῆς Συνθῆ-κῆς τοῦ Maastricht περιέχει «τῆς δια-τάξεως γιὰ τὴν τροποποίηση τῆς Συν-θήκης γιὰ τὴν ἰδρυση τῆς Εὐρω-παικῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος ἐν ὁμῇ τῆς ἰδρυσης τῆς Εὐρωπαϊκῆς κοινότητος», ποὺ σημαίνει πῶς ἡ Οἰκονομικὴ Ἑνωση ἦταν ἀπλῶς τὸ **πρόσχημα** προκειμένου να καταλή-ξουμε στὴν σημερινὴ μορφοῖ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀρθροῦ Ζ΄, ὅπως ἦδη εἶδαμε, γίνεται ἀναφορά στὴν μία καὶ κοινὴ πολιτικὴ ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθοῦσαν τὰ μέλη τῆς Ἑνώσε-ως. Στὴν συνέχεια περιγράφονται τὰ ἐντεταλμένα ὄργανα τῆς Ἑνώσεως, καθὼς καὶ οἱ ἀρμοδιότητές της.

«(1) Ἡ πραγματοποιήσιση τοῦ ἔργου ποὺ ἔχει ἀνατεθεῖ στὴν Κοινό-τητα ἐξαρροῦνται ἀπὸ:

– Ἐνὰ ΕὐΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥ-ΛΙΟ, – Ἐνὰ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ, – μία ΕΠΙ-ΤΡΟΠΗ, – Ἐνὰ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, – Ἐνὰ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ.

Κάθε ὄργανο ἐνεργεῖ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν ἐξουσιῶν ποὺ τοῦ παρέ-χονται ἀπὸ τὴν παρούσα συνθήκη. (2) Τὸ Συμβούλιο καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπικυροῦνται ἀπὸ μία Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ ἀπὸ μία Ἐπιτροπὴ τῶν Περιφερειῶν ποὺ ἀσκούν συμβουλευτικὰ καθήκονταν».

Τὰ ὄργανα αὐτά, ὅπως δεῖχνει ἡ καθιερωρότητα, προορίζονται γιὰ νὰ καταργήσουν τὶς ὑφιστάμενες μορφές ἐξουσίας, ποὺ ὑπάρχουν σή-μερα στὶς χώρες τῆς Ἑνώσεως. Ακο-λουθῶς, προστίθεται καὶ ἡ κεντρικὴ μορφοῖ τῆς οἰκονομικῆς ἐξουσίας με-τὴ δημιουργία τῆς Κεντρικῆς Τρά-πεζας.

Ἐδρῶνται, μὲ τῆς διαδικασίες ποὺ προβλέπει ἡ παρούσα συνθήκη, ἕνα Εὐρωπαϊκὸ Συστήμα Κεντρικῶν Τραπεζῶν, ἐφεξῆς καλούμενο «ΕΖΚΤ», καὶ μία Εὐρωπαϊκὴ Κεντρικὴ Τράπεζα, ἐφεξῆς καλούμενη «ΕΚΤ»,

Τό ἡμερολόγιον τῆς Π.Ο.Ε. 2016

5ον- Τελευταῖον

Ὁ διάλογος

Δύο χρόνια διαλεγόνταν ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός με-τὺς Παπτι-κοῦς στῇ Σύννοδο Φερράρας· Φλω-ρεντίας (1438-1439). Βλέποντας ὁμως τὴν ὑπερομῖα, τὴν ἀδιάλλαξία καὶ τὴν ἐμμονὴν ποὺ στήν πλάνη, διέ-κομζε κάθε σχέση μαζί τους, προτρέ-ποντας μάλιστα τὸν ὀρθόδοξο πι-στός: «Ἄποφύγετε τοὺς Παπτι-κοὺς, ὅπως ἀποφεύγει κανεὶς τὸ φί-δ».

Θεολογικὸ διάλογο εἶχε ἀρχίσει καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἱερρείας Β΄ Ὁράνιος με-τὺς προτεσταντέ-θε-ολόγους τῆς Τιβυρήνης (1579). Ὅταν διαπίστωσε ὁμως ὅτι ὁ διάλογος κα-τέφρασε κανένα καρπὸ, τὸν δέκασε. «Σὲς παρακαλοῦμε», τοῦς ἐγράφε, «μὴ μάς κουράξετε ἄλλω... Ἄς πορευ-θεῖτε τὸν δίκῳ σας δρόμῳ. Ἄν θέλετε, μοῖρεται νὰ μάς βρῆτε, ἀλλὰ ὄχι πλεόν γιὰ δόγματι πίστεως».

Ανθρωπιστικὸς Οἰκουμενισμός

«Ὁ Οἰκουμενισμός ἐνὶ κοινὸν ὄνομα διὰ τοὺς ψευδοχριστιανισ-μοὺς, διὰ τὰς ψευδοεκκλησιαστικῆς Λυτικῆς Εὐρώπης. Μέσα του εὐρίσκει-ται ἡ καρδιά ὁλων τῶν εὐρω-παικῶν ὁμνησιανῶν (ἀνθρωπι-σμιῶν), με-ἐπικερφαλῆς τὸν Παπτι-σμόν. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ ψευδοχρι-στιανισμοί, ὅλοι οἱ ψευδοεκκλησια-σμοί, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία αἰρε-σις παραπληρώσις τῆν ἄληθιν αἰρεσίν. Τὸ κοινὸν εὐαγγελικὸν ὄνο-μα τὸν δὲν εἶναι ἡ παναιρέσις. Διὰ τοῖ-α στὸ διὰστήμα τῆς ἱστορίας οἱ δια-φορετικαὶ αἰρέσεις ἡρνοῦντο ἡ παρα-μορφῶναι ἰδιωμάτια πῖνα τοῦ Θεαν-θρώπου καὶ Κυρίου Ἰησοῦ, οἱ δὲ εὐρωπαϊκὲς αὐτὲς αἰρέσεις ἀπομα-κρύνουν ὁλόκληρο τὸν Θεάνθρωπο καὶ στήν θέση του τοποθετοῦν τὸν Εὐρωπαϊκὸν ἄνθρωπον. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει οὐσιαστικὴ διαφορά μετα-βὺ τοῦ Παπισμοῦ, Προτεσταντισμοῦ, Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἄλλων αἰρέσεων, ὡν τὸ ὄνομα «Αεγενῶν».

Ἰλγιος Ἰουστινὸς Πίοπότης

ἹΗ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁ Οἰκουμενισμός

Ἐπίλογος

Στὸν βίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου τοῦ Καππαδόκη γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἅγιο Πάισιον τὸν Ἀγιορείτη διαβάζου-με τὸ ἑξῆς:
«Ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος εἶχε μεγάλῃ Ὁρθόδοξῃ εὐαισθησίᾳ, αἰσθάνον-τα πὺλ βαθιά τὴν μεγάλῃ εὐθύνη τοῦ ποιμνίου του. Ἐπαγρυπνῶντες, πῶς νὰ τὰ προφυλάξῃ καὶ ἀπὸ τοὺς προ-βαστόχησιμους λύκους, τότε τοὺς Προτεσταντέ-ων.

Ὅταν τὸ ἔμαθε γιὰ τὸν δάσκαλο, ὁ Πατὴρ Ἀρσένιος πῆλιν ἀμέσως, τὸν συνάντησε καὶ τοῦ εἶπε: «γρήγορα νὰ φύγῃ, ὅπως ἔχεις τὴν παράγοι-σά σου, πρὶν τὰ ξεφορτωθῇ, γιὰτὶ στὰ Φόρασα ἄλλων προτεσταντέ-δὲν θέ-λωμαι. Μὰς φθάνει ὁ ἕνας, ποὺ ἔχουμε καὶ ὁ ἕνας Τούρκος, ποὺ εἶναι ἀπὸ χρόνιά».

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ εἶπε στὴν Ἐκκλη-σία ὁ Πατὴρ: «Ὅποιοι θὰ τῇ καλμῆ-μα τὸν Κοινοῦ, καὶ τὸ ἔξερν εἴθι θὰ βγῇ ἄλειψτος». Ἦταν ἡ ἰδὴ λύση αὐτῇ, γιὰ νὰ ἀπομωνώσῃ τὴν σφῆκᾳ, τὸν Κοινοῦ, ὁ ὁποῖος κέντριξε συνέ-

ποῦ δροῦν μέσα στὰ ὅρια τῶν ἐξου-σιῶν ποὺ τοὺς ἀνατίθενται ἀπὸ τὴν παρούσα συνθήκη καὶ τὸ προσαρτῆ-μένο σ΄ αὐτὴν καταστατικὸ τοῦ ΕΖΚΤ καὶ τῆς ΕΚΤ, τὸ ὁποῖο ἐφεξῆς καλεῖται «Καταστατικὸ τοῦ ΕΖΚΤ».

Ἰδρύεται Εὐρωπαϊκὴ Τράπεζα Ἐπενδύσεων, ἡ ὁποία δρᾷ μέσα στὰ ὅρια τῶν ἐξουσιῶν ποὺ τῇ ἀναθεβ-ται ἀπὸ τὴν παρούσα συνθήκη καὶ τὸ προσαρτημένο σ΄ αὐτὴν καταστατι-κό».

Ἐκτός, ὁμως, ἀπὸ τὰ ὄργανα, ποὺ χαράσσουν τὴν πολιτικὴ ποὺ θὰ ἀκολουθεῖ ἡ Ἑνωση ἀκυρώνοντας ἡ καὶ καταργώντας τὴν ὑπάρχουσα πολιτικὴ τῶν κρατῶν – μελῶν, θε-σπίζεται ἡ μία καὶ μοναδικὴ ἰθαγέν-εια, αὐτὴ τοῦ Ἑυρωπαϊκοῦ πολίτη, ποὺ ἐργετα διὰ τῆς βίας νὰ καταργῇ-σε τῆς ἐπιμέρους διαφορῆς τῶν λαῶν.

«Ἄρθρο 8
1. Θεσπίζεται ἡ ἰθαγένεια τῆς Ἑνώσετ.

Πολίτης τῆς Ἑνώσετ εἶναι κάθε πρόσωπο ποὺ ἔχει τὴν ὑπηκοότητα ἐνὸς κράτους μέλους.

2. Οἱ πολίτες τῆς Ἑνώσετ ἔχουν τὰ δικαιώματα καὶ τῆς ὑποχρεώσετς ποὺ προβλέπονται ἀπὸ τὴν παρούσα συνθήκη.

Ἄρθρο 8Α

1. Κάθε πολίτης τῆς Ἑνώσετ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κυκλοφορεῖ καὶ νὰ διαμένει ἐλεύθερα στὸ ἔδαφος τῶν κρατῶν μελῶν, ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξή τῶν περιορισμῶν καὶ μὲ τῆς προὔπο-θέσετς ποὺ προβλέπονται στὴν πα-ρούσα συνθήκη καὶ στῆς διατάξετς ποὺ θεσπίζονται γιὰ τὴν ἐφαρμογή τῆς.

2. Τὸ Συμβούλιο μπορεῖ νὰ θεσπί-ζει διατάξετς ποὺ διευκολύνουν τὴν ἀσκήσι τῶν ἀναφερόμενων στὴν παράγραφο 1 δικαιωμάτων. Ἐκτός ἀν ὀρίζει διαφοροετικὰ ἡ παρούσα συνθήκη, τὸ Συμβούλιο ἀποφασίζει ὁμόφωνα, μετὰ ἀπὸ πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ σύμφωνη γνώμῃ τοῦ

χαια τοὺς νέους κυρίως, γιὰτὶ ἔχυνε στὶς τρυφεράς ψυχῆς τὸ δηλητήριο τῆς πλάνης του καὶ τοὺς ἀγνέριε με-τὸ νὰ κατηγορή τὸν Χατέμεντιν (ἅγιο Ἀρσένιο), εἰς διώκων τοὺς δα-σκάλους, γιὰ νὰ ἀφῆστὶ τὰ παιδιὰ ἀμόρφωτα. Ἀφοῦ πιά δὲν μίλουσε κανεὶς τοῦ Κοινοῦ, ἀναγκάστηκε νὰ καταλάβῃ τὴν πλάνη του. Πῆγε στὸν Πατέρα Ἀρσένιο, ποὺ ἤχησε συγχώ-ρεση καὶ ἐπανάβη τὸν κοπιὰβὶ του καὶ αὐτός. Ἐτῆι χάλασε πᾶς ἡ σφη-κοφυλιὰ τῶν προτεσταντέ-ων.

Μεγαλύτερο κακὸ ἔκαναν οἱ προ-τεσταντέ-ων τὸν εὐλαβῇ Ὁρθόδοξο λαὸ τῆς Ἀνατολῆς, παρὰ οἱ Τούρκοι, γιὰτὶ οἱ Τούρκοι ὠμολογοῦσαν ὅτι εἶναι Τούρκοι, καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι Χρι-στῖανοι τοὺς ἀπέφεναν σάν Τούρ-κους. Ἐνῶ οἱ προτεσταντέ-ες παρου-σιάζονταν ὅμως ὅτι ὁ Εὐαγγέλιο καὶ παρέ-συραν τοὺς ἄπλους στὴν πλάνη τους καὶ κατέστρεφαν ψυχῆς.

«Ὁ καλὸς ποιμὴν τῆν ψυχῇν αὐτοῦ τίθῃσιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, ὁ δὲ μισωτὼς φεύγει, καὶ οὐ μέλει αὐτῷ, περὶ τῶν προβάτων» (Ἰω. ι΄ 11-13). Ἐτῆι ἐνεργεῖ ὁ καλὸς ποιέ-μας.

Ὅτε ἔναι αἰρετικὸ νὰ μὴ δεχθοῦμε, μὰς διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος. Σή-μερα ἡ Ἑλλάδα ὅμως ἔνιν ἐξέφραγο ἡμπελὶ. Ὅποιοι αἰρετικὸς θέλει ἀμπελὶ ἀνενοχλήτως καὶ ἀλάνει-ζει. Ρωτᾷ τὸ π. Χαράλαμπος Βασιλό-πουλος:

«Ἀλλὰ τί θὰ κάνωμεν; Θὰ καθή-σμεν με σταυρωμένα τὰ χέρια; Θὰ περιμένωμεν μοιρολατρικὰ τὴν κα-ταστροφὴ μάς; Θὰ ἀφήσωμεν τὰ παιδιὰ μὰς ἐρμῖαν καὶ βορὰν τῶν αἰρετικῶν, τῶν σκοτεινῶν δυνάμε-ων; Θὰ ἀφήσωμεν τὴν γλυκαίᾳ μας Πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα μας, ν΄ ἀπα-νοισθῇ; Θὰ ἀφήσωμεν τὴν Πίστιν μας, τὴν Ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν νὰ τὴν χάσωμεν ἀπὸ τὰ χέρια μάς; Θὰ ἀφήσωμεν τὸ στήπῃ μάς νὰ ξεβερε-λιώνεται καὶ τὴν οἰκογενείᾳ μάς νὰ διαλυεταί; Θὰ ἀφήσωμεν τὸς σκο-τεινὰς δυνάμεις νὰ ὀργισθῶν εἰς βά-ρος μάς καὶ εἰς βάρος τοῦ Λαοῦ; Θὰ τοὺς ἀφήσωμεν νὰ μάς ροκανίσουν τὴν σπονδυλικὴν μὰς στήλην, ποὺ εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία καὶ νὰ μάς κατα-ρῶνουν τὰ σωθικά; Θεός φυλάξῃ! Τότε θὰ εἰμεθα ὄξιοι τῆς τύχης μάς».

Στὸ στρατὸ ὑπάρχει τὸ δέξιμα: «Ἄν μὲθῆς τὴ κάνει ὁ ἐχθρός, θὰ τὸν νικήσης ἀσφαλῶς». Ὅλοι ἀνῆλκυμε στὴν στρατευματικὴν Ἐκκλησίᾳ. Ὅλοι πρέπει νὰ ἀγωνισθοῦμε· φεικόμε-να τὸς ἑοκεπτάσσουμε καὶ νὰ τοὺς πολεμήσωμεν. «Τίποτα θὰ οὐβαν-θῶμαι», ἔλεγε ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός. Ποιοὶ ἐπέστρεψαν με-τανομόντι ἀπὸ τὴν ψευδοσύνοδο Φερράρας· Φλωρεντίας. Διαβάζου-με τὸ περιστατικόν:

«Στὴν 1η Φεβρουαρίου 1440 ἐπέ-στρεψαν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς στὴν Κυν-σταντινούπολιν. Σὲ ἐρώτησι ποὺ τὸν πᾶνθῶν τοῦ Λαοῦ, γιὰ τὸ ἀποτέλε-σμα τῆς Φλωρεντινῆς Συνόδου, πολλοὶ ἀρχιερεῖς, ποὺ ἦνθ ἔχαν με-τανοήσῃ, ὠμολόγησαν τὸ ἐγκλημα ποὺ πείτρεξαν καὶ ἔλεγον, στοὺς Χρι-στιανούς: **Ῥώσατε τὴν δεξιάν ἡμῶν τὴν ὑπογράψασαν, ἐκρίψα-τε τὴν γλῶσσαν ἡμῶν τὴν τοι-αυτὰ ὁμολογήσανσαν**».

Λοιπὸν μὴ φοβηθῶμεν τίποτε, ὅπως ὁ Ἅγιος Μάρκος. Θὰ εἶναι κρίμα νὰ ὑποχωρήσωμε καὶ ἀγνό-τερα νὰ μετανοήσωμε πικρά, ὅπως οἱ ὑπογράψαντες στὴν ψευδοσύνο-δο.

Ἀγαποῦμε τοὺς αἰρετικούς ὡς πλάσματα τοῦ Θεοῦ. Μισοῦμε τῆς δοξασεῖς τοὺς ὡς ἐναντίες τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου.

Ἄρθρο 8Β

1. Κάθε πολίτης τῆς Ἑνώσετς ποὺ κατοκεῖ σὲ κράτος, μέλος τοῦ ὁποῖου δὲν εἶναι ὑπηκόος ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι στῆς δη-μοτικές καὶ κοινοτικές ἐκλογές στὸ κράτος μέλος κατοικίας του, ὑπὸ τοὺς ἴδιους ὁρους με-τὺς ὑπηκόους τοῦ ἐν λόγω κράτους. Τὸ δικαίωμα αὐτὸ ἀσκεταί με-τὴν ἐπιφύλαξή τῶν λεπτομερέστερων διατάξεων ποὺ θὰ θεσπίσει, πρὶν ἀπὸ τῆς 31 Δεκεμβρί-ου 1994, τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζον-τας ὁμόφωνα προτάσει τῆς Ἐπι-τροπῆς καὶ μετὰ ἀπὸ διαβούλευση με-τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο. Οἱ διατάξει αὐτὲς μποροῦν νὰ προβλέ-πουν παρεκκλίσεις, ὅταν αὐτὸ δι-ποιοιολογεταί λόγω εἰδικῶν προβλη-μάτων σὲ ἕνα κράτος μέλος.

2. Μὲ τὴν ἐπιφύλαξή τῶν διατάξε-ων τοῦ ἀρθροῦ 138, παράγραφος 3, καὶ τῶν διατάξεων ποὺ θεσπίζονται πρὸς ἐφαρμογήν του, κάθε πολίτης τῆς Ἑνώσετς ποὺ κατοκεῖ σὲ κράτος μέλος τοῦ ὁποῖου δὲν εἶναι ὑπηκόος ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι στῆς ἐκλογές τοῦ Εὐρω-παικοῦ Κοινοβουλίου σὸ κράτος μέ-λος τῆς κατοικίας του, ὑπὸ τοὺς ἴδι-ους ὁρους με-τὺς ὑπηκόους τοῦ ἐν λόγω κράτους. Τὸ δικαίωμα αὐτὸ ἀσκεταί με-τὴν ἐπιφύλαξή τῶν λε-πτομερέστερων διατάξεων ποὺ θὰ θεσπίσει, πρὶν ἀπὸ τῆς 31 Δεκεμβρί-ου 1993, τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζον-τας ὁμόφωνα προτάσει τῆς Ἐπι-τροπῆς καὶ μετὰ ἀπὸ διαβούλευση με-τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο. Οἱ διατάξει αὐτὲς μποροῦν νὰ προβλέ-πουν παρεκκλίσεις, ὅταν αὐτὸ δι-καιολογεταί λόγω εἰδικῶν προβλη-μάτων σὲ ἕνα κράτος μέλος.

Ἄρθρο 8Γ

Κάθε πολίτης τῆς Ἑνώσετς ἀπο-λαβεῖ [σημειώσι τὸ ἀθρογράφοι: ἡ σωστή Ἑλληνικὴ ἐκφραση εἶναι ἀπολαμβάνει], στὸ ἔδαφος τῆς τῆς χωρῶν, στῆς ὁποῖες δὲν ἀντισρω-πυεταί τὸ κράτος μέλος τοῦ ὁποῖου εἶναι ὑπηκόος, τῆς διπλωματικῆς καὶ προξενικῆς προστασίας κάθε κρά-τους μέλους, ὑπὸ τοὺς ἴδιους ὁρους ποὺ ἱσχύουν καὶ ἐναντὶ τῶν ὑπη-κόων τοῦ κράτους αὐτοῦ. Πρὶν ἀπὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1993, τὰ κράτῃ μέ-λη θὰ καθορίσουν μετὰ-βὺ τοὺς, τοὺς ἀναγκαῖους κανόνες καὶ θὰ ἀρχίσουν τῆς ἀπαμεινωτέας διεθεσίς διαπρα-γματεύσεως, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν προστασίᾳ αὐτῇ.

Ἄρθρο 8Δ

Κάθε πολίτης τῆς Ἑνώσετς ἔχει τὸ δικαίωμα ἀναφορῆς πρὸς τὸ Εὐρω-παικὸ Κοινοβούλιο σύμφωνα με-τῆς διατάξετς τοῦ ἀρθροῦ 138Δ.

Κάθε πολίτης τῆς Ἑνώσετς δύνα-ται νὰ ἀπευθύνεται στὸν διαμεσολα-βητὴ ποὺ θεσμοθετεταί σύμφωνα με-τῆς διατάξετς τοῦ ἀρθροῦ 138Ε.

Ἄρθρο 8Ε

Ἡ Ἐπιτροπὴ ὑποβάλλει ἔκθεση στὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο, τὸ Συμβούλιο καὶ τὴν Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ πρὶν ἀπὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1993, καὶ κατόπιν κάθε τρία ἔτη, σχετικὰ με-τὴν ἐφαρμογή τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος μέ-ρους. Ἡ ἔκθεσι αὐτῇ καμβάνει ὑπό-ψη τὴν ἐξέλιξή τῆς Ἑνώσετς.

Ἐπὶ αὐτῇ τῆς βάσεως, καὶ με-τὴν ἐπιφύλαξή τῶν ἄλλων διατάξεων τῆς παρούσας συνθῆκῆς, τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας ὁμόφωνα, προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μετὰ ἀπὸ διαβού-λευση με-τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβού-λιο, μπορεῖ νὰ θεσπίξῃ διατάξετς γιὰ τὴ συμπλήρωσι τῶν δικαιωμάτων ποὺ προβλέπονται στὸ παρὸν μέ-ρος, καὶ συνιστᾷ στὰ κράτῃ μέλη τὴν ἀποδοχὴ τῶν ἐν λόγω διατάξεων σύμφωνα με-τὺς ἀντιστοιχῶς συν-ταγματικούς τοὺς κανόνες».

Ἡ θέσπισις τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἰθα-γένειας εἶναι ὁ δούρειος πίπτος, ποὺ χρησημοποιεῖ ἡ Ἑνωση προκειμένου νὰ καταργῇ τὴν ταυτότητα τῶν κρατῶν – μελῶν τῆς καὶ νὰ δημιου-ργήσει τὸν Ἑυρωπαϊκὸ πολίτη, ποὺ δὲν θὰ ἔχει κανένα δεσμοῖ με-τὴν γε-νεϊατέρᾳ του.

Γιὰ τὴν ἐπιτέλευσὶ αὐτοῦ τοῦ σκο-ποῦ, ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht, προ-βλέπει τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι» τοῦ Ἑυρωπαϊκοῦ πολί-τη σὲ ὁποιαδήποτε χώρα τῆς Ἑνω-σετ. Αὐτὸ τὸ ζῶιμε ἐννοῖται στὴν χώ-ρα μὴ τὰ τελευταία χρόνια, με-τὴ δι-εσόδου ἀλλοδαπῶν καὶ φιλοευρω-παιστῶν πολιτικῶν» (σὲ ὅλα τὰ κόμ-ματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ διδάσκουν στὴν πλειοψηφία τους τὸν θείσιμο, ἐνῶ μὲν ὁβλῶντες καὶ ὑπέρτεροι τὸ κοινὸ συμφέρον τῆς Εὐρώπης.

Οἱ Ἑυρωπαϊκοὶ πολίτες, ποὺ ἔχουν κατακλιθεῖ τὰ κοινοβούλια ὁλων τῶν χωρῶν, παραιτοῦνται καὶ παραχωράσσουν τὴν ἱστορία, ἁλολο-νουν τῆς γλῶσσες καὶ τῆς διαλέ-κτους τῶν κρατῶν – μελῶν προ-ωμολογῶντες ὁλοένα καὶ πῶ πολὺ τὴν «διὰ γρυνλισμῶν» συντομογραφικὴ διὰλέκτο τοῦ διαδικτύου, καὶ ἐν τέλει, καλιεργῶν συντηματικὰ μίᾳ ἐνᾷ κουλτορῇ ποὺ δὲν ἔχει ἀξίες, δὲν εἶναι ἱδανικά, δὲν ἔχει ἠθική, δὲν ἔχει ἀρχή, μέση καὶ τέλος.

Οἱ ἐμπνευστές τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσετς, ὅπως ἔχουμε δεῖ μέχρι τῶ-ρα, ἀκολουθοῦν μεθοδικὰ ἕνα σχέ-διο, ποὺ μέρα με-τὴ τὴν ἡμέρα ἀλλάζει τὸ «ρόστωπο» τῆς γνραιᾶς ἡμέτερου. Ἡ σημερινὴ Εὐρώπῃ δὲν θυμίζει τίς-πότε τὴν Εὐρώπῃ πρὸ τῆς Συνθῆ-κῆς τοῦ Maastricht, ἔνῃ ἔπειτα καὶ συνέχεια, ὅπως θὰ δοῦμε –σὺν Θεῷ– τῆς προσεχέως ἐβδόμαδες, συ-νεχίζοντας τὴν μελέτῃ τῆς καταστρο-φικῆς καὶ ολέθρειας Συνθῆκῆς, ποὺ ἀπειλεῖ νὰ ἀφανίσει τοὺς Εὐρωπαϊ-κοὺς Λαούς.

Μ.Β.

ὉΘΟΛΟΓΟΣ ΤΥΠΟΣ

Μικρὸς ὕμνος εἰς τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ: Ο 18ος ΨΑΛΜΟΣ

Γράφει ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας

2ον
1. Ἑρμηνεύοντες, ἀδελφοί μου χριστιανοί, τὸ ἱερὸ Ψαλτήριον καὶ βρισκόμαστε στὸν 18ο ψαλμὸ. Στὸ προηγουμένο κῆρυγμα μου σὰς εἶπα ὅτι ὁ ἐνιαυτός αὐτοῦς ψαλμὸς ἀρχικά ἦταν δύο ψαλμοί, ἀλλὰ ἐνώθησαν ἑπτεῖτα σὲ ἕνα. Ἡδὴ με-τὸ προηγουμένο κῆρυγμα τοῦ ἐκ-λειώσαμε τὸν πρῶτο αὐτοῦς ψαλ-μὸν τοῦ κράτους αὐτοῦ. Πρὶν ἀπὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1993, τὰ κράτῃ μέ-λη θὰ καθορίσουν μετὰ-βὺ τοὺς, τοὺς ἀναγκαῖους κανόνες καὶ θὰ ἀρχίσουν τῆς ἀπαμεινωτέας διεθεσίς διαπρα-γματεύσεως, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν προστασίᾳ αὐτῇ.

Κάθε πολίτης τῆς Ἑνώσετς ἔχει τὸ δικαίωμα ἀναφορῆς πρὸς τὸ Εὐρω-παικὸ Κοινοβούλιο σύμφωνα με-τῆς διατάξετς τοῦ ἀρθροῦ 138Δ. Κάθε πολίτης τῆς Ἑνώσετς δύνα-ται νὰ ἀπευθύνεται στὸν διαμεσολα-βητὴ ποὺ θεσμοθετεταί σύμφωνα με-τῆς διατάξετς τοῦ ἀρθροῦ 138Ε. **Ἄρθρο 8Ε** Ἡ Ἐπιτροπὴ ὑποβάλλει ἔκθεση στὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο, τὸ Συμβούλιο καὶ τὴν Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ πρὶν ἀπὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1993, καὶ κατόπιν κάθε τρία ἔτη, σχετικὰ με-τὴν ἐφαρμογή τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος μέ-ρους. Ἡ ἔκθεσι αὐτῇ καμβάνει ὑπό-ψη τὴν ἐξέλιξή τῆς Ἑνώσετς. Ἐπὶ αὐτῇ τῆς βάσεως, καὶ με-τὴν ἐπιφύλαξή τῶν ἄλλων διατάξεων τῆς παρούσας συνθῆκῆς, τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας ὁμόφωνα, προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ με

ΑΓΙΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΥΨΩΣΑΤΕ ΕΥΘΑΡΩΣ ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ ΣΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

οθωμανικής κυριαρχίας.

Το νέον Ἑλληνικόν κράτος ἐθεμελίωσε τήν ὑπαρξίν του εἰς «τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος» καὶ διὰ τὸν ἀριθμὸν 3, 16 καὶ 21 περιέβαλε μὲ Συναγματοὺν κύρος τὴν Ὠρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὸ ἀναλλοίωτον τῶν Γραφῶν, καὶ καθιέρωσε ἡ Παίδεια νὰ ἐμπνέεται ἀπὸ τὸν χριστιανικὸν ὀρθόδοξον φρόνημα καὶ ἥθος, ὡς καὶ ἡ οἰκγένεια.

Τὰ πράγματα ἄλλαξαν κρῖνον, χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, κυρίως μετ' ἀπὸ τὴν διακυβέρνησιν τῆς Χώρας ἀπὸ τὸν ἐθνικὸς διακείμενον πρὸς τὸν διαχρονικὸν πολιτισμὸν τῶν Ἑλλήνων τ. Πρωθυπουργόν, κ. Σημίτην. Ὁ κ. Σημίτης κατήργησε τὸν νόμον 1566/85 Παπανδρέου - Τρίτην, δι' οὗ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καθωρίζετο νὰ διδάσκηται μὲ ἀμίγως ὀρθόδοξον περιεχόμενον.

Ἔκτοτε καταβάλλεται προσπάθεια κυρίως ἀλλοιώσεως τῆς παρεχόμενης χριστιανικῆς ὀρθοδόξου παιδείας εἰς τὴν στοιχειοδὴ καὶ μέσην Παίδειαν, διὰ τῆς ἀλλαγῆς τῆς νομοθεσίας, καὶ μὲ ὄργανα συγχυμένους «θεολόγους», κατευθυνόμενους καὶ ἀπὸ τὴν «νέαν τάξιν πραγμάτων», ἥτις ἐπικρατεῖ παγκοσμίως καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν πολιτικὴν, τὴν Πανεπιστήμια, τὴν Παίδειαν καὶ τὴν Θεολογίαν.

Τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτῆς τῆς καταστάσεως εἶναι ἡ προσπάθεια **μειώσεως τῆς χριστιανικῆς Ἀληθείας ὡς τῆς μοναδικῆς Ἀληθείας**, περὶ Θεοῦ, κόσμου καὶ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἐξίσωσις τῆς μετὰ δαιμονικὰς θρησκείας καὶ δημιουργίας ἐν τῇ πράξει «Πανθρησκείας», διότι ἐτσι φρονοῦν πεπλανημένως, ὅτι θὰ φέρουν τὴν εἰρήνην εἰς τὸν κόσμον καὶ θὰ ἀποτρέψουν τὰς συγκρούσεις. Τὸ πεπλανημένον τοῦτο φρόνημα ἔχει δυστυχῶς ἐπηρεάσει Προκαθημένους καὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰς τὰς σχέσεις των με τοὺς ἐτεροδόξους χριστιανούς, καὶ τὰς λοιπὰς θρησκείας. **Ἡ γραμμὴ αὕτῃ γίνεται ὀπότερα νὰ περιβληθῇ με συνοδικὸν Πανορθόδοξον κύρος** καὶ νὰ παρουσιασθῇ, ὡς ἡ σύγχρονη μαρτυρία τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὸν κόσμον.

Αναλυτικότερον:

Ἔναντι αὐτῆς τῆς νέας θρησκευτικῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν θεολογῶν τῆς πανθρησκείας ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἀκόλουθα:

Ἡ Ὀρθόδοξος συνειδήσις

1. Ἡ Ὀρθόδοξος χριστιανικὴ πίστις δὲν εἶναι μία ἀνθρωπινὴ παράδοσις, ὡς αἱ ἄλλαι θρησκευτικαὶ παραδόσεις.

Εἶναι ἡ Ἀποκαλυφθεῖσα Ἀλήθεια, περὶ τοῦ ἐνὸς μόνου Ἀληθινοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ μόνῃ ἀληθῆς ὁδὸς θεογνωσίας. Εἶναι ἡ μόνῃ Ἀληθείᾳ, ἡ διατυπωθεῖσα εἰς τὰ θεόπνευστα κείμενα τῆς Βίβλου καὶ ἐρμηνευθεῖσα ἀαλήθως, ἐν ταῖς Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις, ἐν τῇ Συνόδῳ ἐπὶ Μ. Φωτίου, καὶ ἐν ταῖς Συνόδοις τοῦ 14ου αἰῶνος, ἐπὶ ἁγ. Γρηγορίου Παλαμά.

Εἶναι ἡ ἀπαρχάρακτος Ἀλήθεια τοῦ κηρύγματος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ὡς παρεδόθη ἀπὸ τοῦ Κυρίου αὐτοῖς, μετ' ἐνὸς τῶν κρυφῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη.

Οἱ Ἀπόστολοι ἠγόνησαν τὰς πλάνας τῶν θρησκειῶν, κατήγγειλαν αὐτάς, ὡς ἀπᾶν τὴν δαίμονιν, καὶ ἐπέσφραγισαν τὸ κηρύγμα των μὲ τὸν θάνατον καὶ τὴν θύσιαν των.

Διαχρονικῶς ἡ ὀρθοδοξία ἔχει συνειδησιν, ὅτι εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ συμβόλου τῆς Πίστεως μετ' ἡν χάριν τῆς Πεντηκοστῆς, ἐκινουμένης μέχρι σήμερον, διὰ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ τῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας καὶ πίστεως, μὲ ἔγκυρα μυστήρια.

Ἐκτὸς αὐτῆς ὑπάρχουν μόνον αἰρέσεις καὶ ἀσχίσματα, χωρὶς χάριν καὶ μυστήρια. Ὡσαύτως αἱ ἄλλαι θρησκείαι συνιστοῦν τὸν θάνατον, τὴν κοινωνίαν με τὸν διάβολον, καὶ δὴγονται εἰς τὴν αἰώνιαν ἀπώλειαν.

Μὲ αὐτὴν τὴν Θεολογίαν ζῆ καὶ πορεύεται ἡ τὸ παρόντι αἰώνι, μέχρι τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία.

Μὲ αὐτὴν τὴν Θεολογίαν συμφωνεῖ καὶ πορεύεται οἱ διαχρονικοὶ Ἀγιορετικὸς Μοναχισμὸς καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην ὀρθόδοξοι Ἱεραὶ Μοναί, ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ οἱ ἐγγαμίοι ἐν ταῖς πόλεσιν ὀρθόδοξοι ἀδελφοὶ μας, μέλῃ ζωῶντα τῆς Ἐκκλησίας, «τῆς ἐν Θεῷ Ἐκκλησίας» (πρβλ. Α' Κορινθ. 1.2).

Συνωδικὴ ὀλιγωρία

2. Ἡ νέα τάξις πραγμάτων, τῆς διεθνούς πολιτικῆς, ἀπορρίπτουσα τὴν ἐν Χριστῷ Ἀλήθειαν καὶ κατευθυνομένη ὑπὸ τὸν σκοτεινὸν σπῶν τῆς Σιωνιστικῆς Μασονίας, ἀντικαθίστῃ τὴν ἐντολήν τοῦ Χριστοῦ «Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύσσετε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει...» μετ' ἡν πλανημένην σύγχρονον φιλοσοφίαν τοῦ παρόντος βίου: «σεβασμὸς εἰς τὴν ἐτερότητα».

Ἡ πάλιν αὕτῃ τὸ ἀρχαῖον δαίμονιν τῆς πλάνης κατὰ τοὺς ἁγίους Πατέρας πλανά τοὺς ὑπερβλήσαντας, ἔχει ἐπηρεάσει πολιτικούς, καὶ πολλοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Θεολόγους εὐτυχῶς οὐχὶ ὁλους.

Ἐντεῦθεν ἡ ὑπὸ τῶν πολικῶν τῆς Ἑλλάδος μετ'ἀλλαγῆς τῆς νομοθεσίας τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους (ν. 4285/2014 (ὁ λεγόμενος ἀντιρατσιστικὸς), 4301/2014 (πρὶν θρησκευτικὸν κοινοποίησι) καὶ 4356/2015 (συμφωνον συμβίσεως ὁμοφυλοφίλων)) διὰ τὴν τελευταίαν ἀντιχριστιανικὴν κυβερνήσεων, πολεμίων τοῦ διαχρονικοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ μετ'ἀλλαγῆς τῆς νομοθεσίας χωρὶς σθεναρὰν ἀντίστασιν ἀπὸ πλειοψηφ διοικήσεως Ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, βαρύνει πρωτίστως τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἱερώνυμον, ἀλλὰ καὶ σύνολον τὴν σεπτήν ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καθοτὴ ἡ ἀντίπραξις ἥτο ἀνύπαρκτος ἡ ὑποτονικὴ, ἐκτὸς μεμονωμένων Ἀρχιερατικῶν φωνῶν.

Οὐδέποτε τὰ τελευταῖα ἔξ ἑτη, συνεκλήθη Σύνοδος τῆς σεπτῆς ἱεραρχίας ἀποκλειστικῶς, διὰ νὰ ἀρθρωθῇ ἡ Ἐκκλησία, **ὁμοφώνον Συνωδικῶν φωνῶν, ἐνάντιον αὐτῆς τῆς ἐκθεμελιώσεως τῶν πάντων** εἰς τὸν δημόσιον βίον τῆς Χώρας.

Οὕτως ὁμως ἐνεργῶν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, χωρὶς νὰ συναχθῇται ἡ σεπτὴ ἱεραρχία, διὰ τῆς ἀντιμετώπισιν τῶν κρίσεων προβλήματων, **ὡς εἶναι ἡ διὰ-ζευξις τοῦ δημοσιοῦ βίου τοῦ κράτους ἀπὸ τὸν Χριστιανισμόν, καὶ ἡ μὴ ὀρθόδοξος διαπαιδαγωγιστὴς τῆς νεολαίας**, ὡς ἐπίστασι τὸ Σύνταγμα, διδοὶ τὴν ἐντύπωσιν, **ὅτι δὲν ἔχει αἰσθῆσιν τὸν εὐθύνων** τὸν, ἐναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐπιτερομένων γενεῶν. **Ποιεῖ κατάχρησιν** τῆς Προεδρικῆς τοῦ θεσμοῦ. **Περιφρονεῖ** τὸν ἱερῶτατον θεσμόν τῆς Συνοδικῆς Διοικήσεως, οὗσης εἰκόνας, **«ποῦ Τριαδικὸν καθῶς»**, εἰς τὴν τὴν βουλὴν καὶ τὰς ἐνεργείας τοῦ τραδικοῦ Θεοῦ, καὶ μμεταὶ τὸν ἐκπεσόντα ἐκ τῆς Ἀληθείας Παπτικὸν θεσμόν διοικήσεως, θεσμοῦ κατ' ἐξοχὴν ἀποτελούμεν τὴν εἰδοποιὸν διαφορὰν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ὀρθόδοξον Ἐκκλησιῶν.

Ἡ εὐθύνη ἀπονίας συγκλήσεως κατὰ τὰ τελευταῖα ἑτῆ τῆς σεπτῆς ἱεραρχίας, διὰ τὴν **ἀρθρωσιν φωνῆς καὶ ἀντιπρόθεως ἐναντίον τῆς ἐκθεμελιώσεως τῶν χριστιανικῶν ὁρίων καὶ τῆς διαλυσεως τοῦ κράτους βαρύνει ἐξ ἰσού καὶ ἁπανταὺς τοὺς ἁγίους Ἱεράρχας**. Θουμάει καὶ ἀπορεῖ ὁ λαὸς διὰ τὴν νῆρκην καὶ ἀδιαφορίαν, ὡς καὶ τὴν μὴ συναίσθησιν τῶν ἱστορικῶν εὐθυνῶν.

Ἡ Εὐρώπη **εἶναι ὁ ἐκθρόβος** Ἀκόμη, Ἄγιοι Πατέρες, δὲν ἔχετε συνειδητοποιήσει **ὅτι ἡ ἐνταξις εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὸ εὐρὺ κατέστρεψε τὴν Ἑλλάδα;**

Θουμάζει καὶ ἀπορεῖ, ὁ γνῶσκων τὰ βαθύτερα ἀπὸ τῆς

σιωπῆς, ἔξ ὧν προδίδονται τὰ ἀήμητα. Καὶ τὰ ἀήμητα εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἑλλάς. Τὰ σημερινὰ ἀργύρια εἶναι τὰ ΕΣΤΙΑ τῆς Εὐρώπης.

Ἡ Εὐρώπῃ δίδει ψίχουλα καὶ παραλλήλως ληστεύει μετ' ἡν τοκογλυφίαν τῆς τὸν λαόν μας.

Παρὰ ταῦτα ὁ Μακαριώτατος, ἐνῷ χιλιάδες αὐτοκτονέων, ἔκ τῆς μωρᾶς πολιτικῆς τῶν τελευταίων Κυβερνήσεων, ἔχει δηλώσει εἰς τὸ παρελθόν καὶ ἐνῳπιὸν τῆς σεπτῆς ἱεραρχίας, ὅτι ἡ συνεργασία του εἶναι ἄριστη μετ' ἡν Κυβέρνησιν. (πρβλ. Ἱεραρχίαν 2013 τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου)

Συνήθως ἡ σεπτὴ ἱεραρχία συγκαλεῖται μόνον δι' Ἀρχιερατικὰς ἐκκλησίας.

Ἄδειται ὑπὸ τῶν προδοτῶν πολιτικῶν, τοῦ διαχρονικοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων, ὅτι εἰς τὴν νέαν Συναγματορικὴν ἀναθεώρησιν, θὰ ἐξαλειφθoύν τὰ ἄρθρα, ποὺ διακρατοῦν τὰς σχέσεις Ἐκκλησίας-Κράτους, διὰ δέκα ἐτὶ αἰῶνας καὶ ὁ Μακαριώτατος περιέμει «τὸν ἐκθρόβον», δίκην Τούρκων ἐρχομένων ἐμπροσθεν τῶν τευχῶν «τῆς Κων/τιλέως», ὡς ἐγένετο τὸ 1453 μ. Χ. Ἐπηρεε ὁμως νὰ εἴχε προνοηθῇ νὰ ἀπωθηθῇ ὁ ἐκθρόβος εἰς «τὸ Ματζίκερτ 1071 μ.Χ.» Διὰτὶ δὲν συγκαλετὶ τὴν ἱεραρχίαν νὰ ἀντιστῇ; Τί λέγει εἰς τὰς κατ' ἰδίαν συναντήσεις του μετὰ τῶν πολιτικῶν; Δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ καὶ ἡ σεπτὴ ἱεραρχία; **Οἱ**

Ο Οικ. Πατριάρχης καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀντιστοιχοῦς εἰς συλλείτουργα μετὰ ἰσοτίμων καὶ συνυπενθύνον Ἀρχιερεῶς;

φρουροὶ προλαμπήνουν τὰς συμφορὰς, δὲν ἀσχο-λοῦνται μετὰ ἐρέπτια.

Ὁ σημερινὸς ἐκθρόβος τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι οὐχὶ οἱ Τούρκοι, ἀλλ' οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ αἱ πλανημένοι «Εὐρωπαϊκαὶ ὁδηγίαι» των. Μετ' αὐτοὺς Τούρκους ἀπωλέσαμεν τὸ κράτος καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν των, διεστηρίχσαμε ὁμως ἀντιβρίθον τὸ Ἑλληνοχριστιανικὸν φρόνημα τοῦ Πολιτισμοῦ μας. **Μετ' αὐτοῦς Εὐρωπαῖοις ἐπιwallήσαμεν τὸ Κράτος καὶ τὴν ἐθνικὴν κυριαρχίαν** καὶ πωλοῦμεν χωρὶς ἀντίστασιν τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν Ὀρθόδοξίαν μας. Τὰ ΕΣΠΑ χρηματοδοτοῦν τὸ πιλοτικὸν πρόγραμμα ἀλλαγῆς εἰς τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

Συμβιβασμὸς μετ' ἡν μειοψηφίαν;

3. Ἐκ τῆς νέας τάξεως πραγμάτων προωθεῖται καὶ ἡ διδασκαλία τῶν θρησκειῶν εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς Ἑλλάδος, **ὐπὸ μικρᾶς ομάδος τῶν ἐν Ἑλλάδι Θεολόγων «ΚΑΙΡΟΣ»**, οἱ ὁποῖοι φαίνεται ὅτι τυγχάνουν τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου, ὡς διαφαίνεται ἐκ τῆς στενῆς συνεργασίας των.

Τὴν θέσιν τῶν θεολόγων τούτων, ἔχει ἐνίσχυσις τὰ τελευταῖα πέντε ἑτῆ, **τὸ σύνολον τοῦ πολιτικοῦ κόσμου, τοῦ δρύντος ἀνεξίμης τοῦ διαχρονικοῦ ὀρθόδοξου πολιτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων, καὶ κυρίως ἡ ἐσχάτως ἐπισημῶς ἀδεικτικὴ Κυβέρνησις.**

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κατὰ καιροῦς ἔχει δηλώσει ὅτι: «τὸ μάθημα πρέπει νὰ εἶναι «ὀρθόδοξος περιεχόμενον, ὡς ἐπίστασι τὸ Σύνταγμα, οἱ νόμοι, καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων». Ὅστις ὁμοῦ παρακαλοῦσθαι προσεκτικῶς τὰς δηλώσεις αὐτοῦ (Ἱεραρχία Ὀκ. 2013), ὁμῶλλον τοῦ ἐπὶ τῇ ἐκκτῇ τοῦ Ἀγ. Ἰωαννοστάτου Κοσμά καὶ ὁμῶλον του, ἐν Ναυπάκτῳ τὴν 4ην Ὀκτ. 2015, -αἱ ὁποῖαι ὁμῶμαι εἰναι ἀκραφῶνως ὀρθόδοξοι καὶ ὀρθά-, παρατηρεῖτε αἱ αἱ διοικητικαὶ ἐνεργείαι του καὶ αἱ σχέσεις του, μετ' πρόσωπα κλειδιά εἰς τὸν δημόσιον βίον, Κυβερνήσεις καὶ πρόσωπα (Γιαγκάζγλου καὶ Κаланτζῆς) δὲν συνδόνουν μετὰ τὰ λεγόμενα του.

Ἡ στάσις του, ἀπέναντι ἐκείνων, ποῦ θέλουν τὸ μάθημα ὀρθόδοξον καὶ ἐκείνων, ποῦ τὸ θέλουν **θρησκευτο-λογικόν** (καίτοι ἐλγιστοῦν, ἀλλὰ δικτυωμένοι μετ' ἡν πολιτικὴν ἐξουσίαν), εἶναι ἀμφιλεγυμένη καὶ ἐπαφωτερίζουσα, μετὰξὺ Ὀρθόδοξων καὶ θρησκευτῶν, ὡς καὶ μετὰ τῶν ἐκθεμελιωθῶν πολιτικῶν.

Διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην χρονίζει καὶ ἡ ἐπίλυσις τοῦ ἀναφνεύτος προβλήματος, ὡς καὶ ὡφέλε, παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι τὸ Σύνταγμα, καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων, εἰσὶν ἀσφράστισ, καὶ ἐθνικῶς καὶ ὀρθοδόξως ὀρθά, καὶ ἀναντιρρήτοι.

Ἡ πρόσφατος ἐνασχόλησις τῆς Διαρκούς Ἱερᾶς Συνόδου μετ' ὃς θέμα καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς, ὑπῆρξε μὴ προσπάθεια τερατισμοῦ τῆς ἀβελαιοπίτης, οὗσης ὁμως **ἀντιπυρός, παρὰ τὰς ἀκαλὰς προθέσεις τῶν μελῶν, τῶν συγκροτούν τὴν συνέδριον τῆς παρούσης Συνοδικῆς Περιόδου.**

Ἡ ἀκροτελείουτος φράσις τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου: «...ἀλλὰ καὶ νὰ χρησιμοποιηθοῦν, ὡς ἐφαρμογὸς καὶ τὰ καλὰ στοιχεῖα τοῦ νέου προγράμματος σπουδῶν», ἀποτελεῖ τὴν ἀχάλλιον πτέρυν, ἡ ἐπιλύσεως τοῦ προβλήματος. Τὰ καλὰ στοιχεῖα εἶναι ἀνύπαρκτα.

Ἀντὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος νὰ ζητήσῃ τὴν **ἀποκἀθάρσιν τῶν ὑφισταμένων σχολικῶν βιβλίων, πασῶν τῶν βαθμίδων τῆς Ἐκπαίδεσεως, ἀπὸ τὰ θρησκευτο-λογικὰ στοιχεῖα**, -εἰσαχθέντα ὑπὸ τῶν γνωστῶν ἀντιχριστιανικῶν κυβερνήσεων τῆς τελευταίας δεκαετηετίας, ζητεῖ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας νὰ εἰσαχθῶν **εἰς τὸ τέλος ἐκάστου βιβλίου πασῶν τῶν τάξεων τοῦ Σχολείου (Δημοτικοῦ, Γυμνασίου καὶ Λυκείου), στοιχεῖα θρησκευτολογικά, ἀμείνων κατὰ 20%, ἐπὶ τῆς ὕλης των.**

Πρότασις καὶ αἰτιολόγησις

Ἡ σωστὴ πρότασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἥ ἔητο: «νὰ διδασκατε ἀμίγως ὀρθόδοξος τὸ μάθημα εἰς ὅλας τὰς τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ, Γυμνασίου καὶ Α' καὶ Β' Λυκείου, εἰς δὲ τὸ τέλος τῆς ὕλης τοῦ βιβλίου τῆς Γ' Λυκείου νὰ προστεθῶν ὁρισμένα σελίδες, πληροφοροῦσαι τοὺς ὡριμένους πλέον μαθητὰς, περὶ τῶν σημαντικωτέρων διδασκαλιῶν, τῶν συγχρόνων θρησκειῶν, καὶ τῆς **διαφορᾶς αὐτῶν ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν ὀρθοδοξίαν, ὡς καὶ διὰτὶ ἡ ἁλήθεια τῆς ὀρθοδοξίας εἶναι μοναδικὴ καὶ ὑπερέχει των «ἀνθρωπινῶν θρησκευτικῶν παραδόσεων», οὕσα ἡ μόνῃ ἡ Ἀποκαλύψεως φανερῶνται ἐν τῷ κόσμῳ, τοῦ ἐνός, μόνου Ἀληθινοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.**»

Ἡ πρότασις αὕτη εἶναι κατὰ τὴν ἰσχίουσαν νομοθεσίαν ἐν Ἑλλάδι, ἡ μόνῃ νομικῶς ὀρθή.

Διότι κατὰ τὸ προοίμιον καὶ τὰς συνδεδεασμένους διατάξεις τοῦ Συντάγματος (ἄρθρ. 3, παρ. ἐδ. α' καὶ β' καὶ ἄρθρ. 16, παρ. 2) καὶ τὴν παγίαν νομολογίαν τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων (Συμβούλιον Ἐπιτραπεζίας 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986 καὶ Διοικητικῶ Ἐφετεῖον Χανίων 116/2012), προκύπτει ἀβιάστως, ὅτι τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, κατὰ τὸ ἰσχύον Ἑλληνικὸν Δίκαιον, **ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ἀμίγως ὀρθόδοξον χριστιανικόν, μὴ ἐπιτερομένης οἰαοδότητος μετατροπῆς εἰς πολυθρησκευτικὸν καὶ πάντως ὁποιασδήποτε νοθεύσεως του, μετ' ἐνῆν πρὸς τὸ ἀμίγως ὀρθόδοξον περιεχόμενον του.**

Κατὰ τὰς ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων, τῆς παρακολούθησεως τοῦ μαθήματος, ἐξαιροῦνται οἱ ἐτεροδόξοι καὶ ἀλλόθρησκοι.

Ἐάν, Ἄγιοι Πατέρες, τὸ μάθημα δὲν ὁμολογῇ τὴν Ἀλήθειαν, ὡς πρὸς τὸ φρόνημα καὶ τὸ ἥθος τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς τρόπον ζωῆς, εἰς τὰ παιδιά, τί νόημα ἔχει νὰ διδάσκεται;

Ἡ Ἀλήθεια εἶναι γνῶσις καὶ ζωή. Εἶναι μέεξις τοῦ

ΘΡΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Θεοῦ διὰ τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν, εἶναι πρόγευσις τῆς θεώσεως.

Ἐάν δὲν σπλητεῖνται αἱ πλάναι τῶν θρησκειῶν καὶ τῶν αἰρέσεων, τί νόημα ἔχει νὰ διδάσκηται τὸ μάθημα;

Εἶναι δυνατὸν ποτὲ ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀρνήσῃ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν ἐντολήν τοῦ Χριστοῦ: «κηρύσσετε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει...». Ἰόσους νέους ἔχει εἰς τὰ ἀνύπαρκτα κατηχηκὰ αὐτῆς. Οἱ νεοὶ 24 ὥρες εὐρίσκονται εἰς τὴν καφετέρειαν. Θὰ ληλησθον κοκκουβάγιες εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ θὰ μεταβληθoύν εἰς ἐσπιατορία, ὡς συμβαίνει εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, ἐάν ἐκδιτυκισθoμεν πνευματικῶς.

Οὐράγοι τῆς πολιτικῆς;

Διὰτὸ Ὁ Μακαριώτατος ἀνέχεται νὰ ἔχη τὴν πρωτοβουλίαν τῶν ἐξελίξεων ἐπὶ τοῦ θέματος ἡ ὀλιγομελὴς ομάδα «ΚΑΙΡΟΣ» καὶ οὐχὶ οἱ ὀγίγιοι ὀρθοδόξως σκεπτόμενοι θεολόγοι καὶ ἡ Ἐκκλησία;

Διὰτὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ γίνεται οὐράγοις τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας καὶ οὐχὶ δέκτης εἰς αὐτοὺς τῆς Ἀληθείας; Ἀνεῖται τὰς προνομίας τοῦ Συντάγματος; Θὰ ἀνεχθῇ Ὁ Μακαριώτατος καὶ ἡ ἱεραρχία τὴν ἀπαιτείαν τῶν Συναγματοικῶν ἁρθρῶν τῶν προνομιῶν Αὐτῆς;

Ἡ νέα τάξις πραγμάτων καὶ τὰ σύγχρονα παιδευτικὰ δεδομένα, ἀγνοεῖ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, διὸ προσφάτως

Ο Οικ. Πατριάρχης καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀντιστοιχοῦς εἰς συλλείτουργα μετὰ ἰσοτίμων καὶ συνυπενθύνον Ἀρχιερεῶς;

διωργάνωσαν εἰς **Παπτικὸν ναὸν τῆς Εὐρώπης κοινὰ γενεθλία Χριστοῦ καὶ Μωάμεθ ὑπὸ Beguniage** (συγκρότημα ἀφιερωμένων γυναικῶν, ποὺ ζοῦν σὲ κοινοτήτῃ, χωρὶς ὄρκον ἀποσύσεως ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ δρώντων ἐν Ἀγγλία, Ὀλλανδία καὶ Βελγίῳ);

Εἶναι θεολογικὸν ρεῖμα, κατὰ τὸν Ἅγιον Ναυπάκτου, τῶν θρησκευτῶν, ὅτι εἶναι **πλάνη ἀντιπρότερος δι' ὀρθοδόξως θεολόγους**; Τοὺς τοιοῦτους ἀμετανοήτως φρονούντας οἱ ἅγιοι Πατέρες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, θὰ τοὺς εἶχον ἥδη ἀφορίσει καὶ ἀποκόψει

Μήνυμα άφυπνίσεως προς τους Κυβερνώντας και τόν έντιμον...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

από τό καθ΄ ὁμοίωσιν γεννάται ἡ ἐλευθερία. Ἐάν ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἀρνήθῃ νά γίνει καθ΄ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, τότε τό μεγάλο δῶρο τῆς ἐλευθερίας, πού ἔχει ὁ ἄνθρωπος, γίνεται καταστροφική σκληριά γιά τόν ἑαυτό του καί γιά τόν πλῆσιον τοῦ. Καί αὐτό ἀποδεικνύεται πρώτα μέ τούς πρωτοπλάστους. Ἐφ’ὅσον, ὅπως λέγουν μερικοί, ὁ Θεός σεβέται τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, γιατί ἀπαγόρευσε στούς πρωτοπλάστους μέσα στόν Παράδεισο νά φάνε ἀπό τόν ἀπαγορευμένο καρπό; Ἐφ’ὅσον σεβέται ὁ Θεός τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, γιατί ἐπινέε τήν ἀνθρωπότητα, ἐπὶ ἐποχῇ τοῦ Νῶε μέ κατακαλυμμό; Γιατί ἔκαμε ὁ Θεός τῆς πόλες Σόδομα καί Γόμορρα; Γιατί πάλι ὁ Θεός ἐπέτρεψε τήν καταστροφή τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντα; Γιατί ἄφησε πάλι ὁ Θεός μας καί ἐρήμωσε ἡ Πόλις καί ἡ Ἁγία Σοφία; Καί τόσα ἄλλα «γιατί» πού χρειάζονται τόμοι ὁλόκληροι, γιά νά τά ἀναφέρουμε.

Τό συμπέρασμα βγαίνει ἀβίαστα καί ἀπλά. Ὅλα αὐτά γίνανε γιατί μετέτρεψε ὁ ἄνθρωπος τήν ἐλευθερία, πού τού ἔδωσε ὁ Θεός, σέ ἀσυνδοσία τοῦ διαβόλου καί δέν ἔχει τέτοιο δικαίωμα ὁ ἄνθρωπος, διότι ἡ αὐτοδουσία ἐπίσπερε τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ. Ἀρα λοιπόν ἡ ἐλευθερία, πού δόθηκε ἀπό τόν Θεό στόν ἄνθρωπο, ἔνα μόνο νόημα ἔχει. Νά τήν χρησιμοποῖ- ησε γιά τόν ἁγιάσμό του καί τήν ὁμοίωσή του πρὸς τόν Πλάστη τοῦ Θεοῦ.

Θέ. Καί ἐπαναλαμβάνω. Ὅποιος θέλει νά ἀρνήθῃ τὸ Θεό πού τόν ἔπλασε, ἔχει μὲν τὸ ἐλευθερο ἀπὸ τόν Πλάστη τοῦ Θεοῦ νὰ τὸ κάνει, ἀλλὰ θά ἀπολαύσει τῆς πικρᾶς συνέπει- ες τῆς κακῆς χρήσε- τῆς ἐλευθε- ρίας του, μᾶλλον τῆς αὐτοδοσίας του. Ἀρα λοιπόν, δέν σεβεται ὁ Θεός τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως, κακοῦς τῆν ἐννοοῖν μερικοί. Ἀλλὰ μέ πολλή λύ- τη, θεϊκή, πα- τρική, ἀφ’ἣν τόν ἄνθρωπο στήν ἐπιλογὴ του. Ὅμως αὐτὴ ἡ ἐνέ- ργεια τοῦ Θεοῦ δέν ὀνομάζε- ται σεβασμός, ἀλλὰ μακροθυμία. Διότι ἡ λέξη σεβα- σμός, εἶναι ἱερὴ καί τήν χρησιμοποιοῦμε, ὅταν θέλουμε νά ἀποδώσουμε μεγάλη τιμὴ σὲ κάτι.

Ἐνῶ, ἡ μακροθυμία περιέχει τὴν ἀνοχή, πού δείχνει ὁ ἀνώτερός μας, πού ἀναβάλει συνεχῶς ἀπὸ ἀνά- τη, νά μᾶς τιμωρήσῃ. Ὡστε λοι- πόν, δέν μπορούμε νά δέν ἔχουμε τὸ δικαίωμα, τὴν αὐτοδοσία τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν μας, νὰ τὴ μετα- βάλλουμε καί νά τῆς δῶνουμε τὸ νόη- μα τῆς ἐλευθερίας. Ποσὸ μᾶλλον νά λέμε, πῶς σεβάμαστε τὴν αὐτοδο- σίαν; Ἀς σταματήσουν ἐπιτέλους οἱ θλιβεροὶ πολιτικοί μας, νά πιπιλῶ- ζουν στό στόμα τους τὴ λέξη ἐλευ- θερία. Καί ἀς ξανακοιτάξουν μέ εὐλη- κρινεῖα τὸ Ἐλληνορθόδοξο Σύντα- ξμα καί ἐκεῖ θά δοῦν, τί πραγματικά σημαίνει ἡ λέξη ἐλευθερία, καλῶς νοσημένη καί ὄχι ἀπὸ τὴ ἀντίστροφή νομοσχέδια, πού τοὺς υποδεικ- νύουν οἱ αὐτοῦτοι Εὐρωπαῖοι, π.τ.χ. ἀντιρατσιστικό νομοσχέδιο κλπ.

Δυστυχῶς, μέρα μέ τὴ μέρα βλέ- πουμε, πῶς μεγαλύνει ὁ κίνδυνος, πού προσέρχεται ἀπὸ τὸ ἀντίχριστο σύστημα. Καί τὸ σύστημα αὐτό χρησιμοποτεῖ τὴ λέξη ἐλευθερία καί σεβασμός, γιά διὰ αὐτὸ κρίνει δι εἰναι σωστὸ, πὸ τὸ σύστημα καί τοὺς ἀνθρώπους του. Δύο εἶναι τὰ δόγματα, στὰ ὁποῖα στηρίζεται τὸ ἄνομο σύστημα. Τὸ πρῶτο λέγεται ἰσχυρὸ καὶ τὸ δεύτερο λέγεται ὑπο- κρίσις. Καί ὁλοι μας, οἱ ὀρθῶς βλοῦντες καί σκεπτόμενοι, βλέπουμε τὰ δύο αὐτὰ δόγματα νά ἐναλ- λάσσονται καί νὰ λειτουργοῦν ἄρι- στα πλέον, χωρὶς καμὴ ἐνόχληση ἀπὸ αὐτοὺς πού ἔπρεπε νά ἀντι- σταθοῦν. Βλέπουμε πλέον τὸ σύ-στημα τὸ ἄνομο, πῶς, πού καί γιατί, χρησιμοποτεῖ τῆς λέξε-ς ἐλευθερία, σεβασμός καὶ ἀνθρώπινα δικαιώ-ματα. Καί δυστυχῶς, τὸ συνεδρῶν καί πιστὸ πλοῖο τοῦ Χριστοῦ μας, στενάζει περὶ αὐτο καὶ ἀπογοητεύ- μένο, μὴ βλέποντας τοὺς ἀρμόδι- ος ταγούς τῆς Ἐκκλησίας καί Πο- λιτείας νά υπερασπίζονται τὴ Ἱερά.

Ἀλλὰ τοὺς βλέπουν - πλὴν με- ρικῶν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων - νά εἶναι περιβεβλημένοι ἀπὸ τὴν κατα- ραμένη ὠσιότη, ὅπως λέγουν οἱ Ἄγιοι μας, πού, ὅταν κινδυνεύουν τὰ ἱερά μας καί σωποῦμε, σημαίνει ἐνοχή καί προδοσία. Καί ἐνῶ γίνον- ται ὅλα αὐτὰ, οἱ ἐπίτροποι μας Εὐρω- παῖοι, ἔχουν κατασκευάσει καὶ ἄλλα ἀίσχρα καὶ ἀπάνθρωπα νομοσχέ- δια, τῆς κτηνοβατικῆς καί τῆς παιδε- ρασίας. Ἐρωτῶ εὐθέως τοὺς ἀρμόδιους. Αὐτὰ τὰ αἰσχρ, θὰ τὰ συγκαταλέξουν μετὰ τῆς λέξη σεβα- σμός, στήν ἐλευθερὴν ἐπιλογὴ τοῦ διαστριμμένου ἀνθρώπου; Ὅχι κύ- ριοι, δέν ἔχει δώσει ὁ Θεός τέτοιο δι- καίωμα ἐλευθερίας στό πλάσμα τοῦ ἄνθρωπου καὶ αὐτὸ μᾶς τὸ ἔχει ἀποδίδει παρά πολλές φορές. Ὡστόσο ὁ Θεός ἔχει ἐμπνεύ- σει στὸ Ὄρθόδοξο πλοῖο τοῦ, νὰ κάνει νόμους ωφέλιμους, παιδαγω- γικούς, ἐως οὗτὸ ὁ ἄρρωστος ἄνθρωπος ἀναζητῇ ἀπὸ τὴν πνευ- ματικὴ του διαστροφή. Καί ὁλοῖμο- νο, ἐν αὐτοὺς τοὺς νόμους τοὺς ὁλοκλήρους οἱ ἐκστότες κυβερνήον- τες, τότε τί νὰ πῶ; Ὁ νοῦν νοεῖτω...

Καί δυστυχῶς, ἐλπὶδα μετανόας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀνόμου συστήματος δέν ὑπάρχει. Καί μὴ αὐταπατόμεθα καὶ νομίζουμε, πῶς ἴσως ἀλλάξουν πρὸς τὸ καλὸ. Τὸ ἐρώτημα εἶναι, τὸ μικρὸ ποῖνιο τοῦ Χριστοῦ μας, θὰ παραμείνῃ σὲ ἀδράνεια, σὲ ἄμηχανία καὶ ὀλιγομυ- χία; Ἐχει ἀναλογιστῇ τὸ μικρὸ ποῖ- νιο τοῦ Χριστοῦ, πῶς ὁ σῖγουρος ἡττημένος θὰ εἶναι τὸ σύστημα τοῦ ἀντιχριστοῦ καὶ οἱ σῖγουρος Νικητῆς, ἦσαν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός;

Ἐφ’ὅσον ἔτσι σίγουρα θὰ ἔχουν τὰ πράγματα, γιατί νά μὴ εἴμαστε γεμάτοι ἀπὸ αἰσιοδοξία καὶ ἐλπίδα; Γιαί νά μὴ αὐξήσουμε τὴν πίστὴ μᾶ- σα μας; Γιαί νά μὴ ἐντείνουμε τὸν ἀγῶνα μας, μέ ὅτι μπορούμε ὁ κα- θένας μας; Διότι μαζὶ μέ τὴν πίστη καί τὴν ἐλπίδα μας, πρέπει νά συνο- δεύεται καὶ ὁ κατὰ δυνάμιν ἀγῶνας μας. Πρέπει νά γνωρίζουμε καί το- ῦτο. Πῶς οἱ Ἄγιοι μας, πάντα προσ- δοκούσαν νά περάσουνε δυσκο- λες καταστάσεις διωγμῶν τῆς Πι- στευς, γιά νά ἀγωνισθοῦν περισ- σότερο! Επομένως, πρέπει νά κα- ταλάβουμε σιγά-σιγά, πῶς τῆς δυ- σκολίας πού θά συναντήσουμε - ὁ Θεός ἔξει, τί, πῶς καί πότε θά γί- νουν - στήν πορεία μας, ἅμα τῆς ἀνημετωπίσουμε μέ γενναῖο φρό- νημα, θὰ μᾶς τῆς βγάλει σὲ καλὸ ὁ Θεός μας.

Ὡστε λοιπόν κύριοι, σταματήστε ἐπιτέλους νά ἐκμεταλλεύστε τὴ λέ- ξη ἐλευθερία, διότι εἶναι ἱερὴ λέξη καί προσέρχεται ἀπὸ τὸν Τριδικὸ Θεό μας, πού εἶναι ὁ ὄντως ἐλευθε- ρία, ἐξ οὗ καί ἡ προέλευσή τῆς.

Τὸ σύστημα τοῦ ἀντιχριστοῦ, ἀπὸ αἰῶνες τώρα, λειτουργεῖ μυσ- τητηριωδῶς μέ διαφορετικὸ τρόπο σὲ κἄθε ἐποχῇ. Ὅμως πάντα, ἕνας εἶναι ὁ στόχος τοῦ συστήματος, ὁ Χριστός. Τους ἐνοχλεῖ νά βλέπουν τὸν τρόπο ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, σὲ σύν- ολο ἀνθρώπων καί ἰδιαιτέρως στήν Ἑλλάδα, πού εἶναι τὸ κεντρικὸ ση-

μεῖο τοῦ πλανῆτῃ τῆς γῆς. Ὅλα αὐτὰ πού ἀκούμε καί βλέ- πουμε, περὶ οικονομικῆς κρίσεως καί ἄλλα πολλα, εἶναι ἄπλά κατα- σκευάσματα καί φτιαγμένες αἰτίες, γιά νά πολεμήσουν τὸν τρόπο ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, πού βιώνεται ἀπὸ τοὺς Ὄρθοδόξους Χριστιανούς.

Ὡστε λοιπόν, ὁ στόχος κυττήμα- τος γιά τὸ ἀντίχριστο σύστημα εἶναι ἡ Ὄρθοδοξία, ἐν πρώτοις στήν Ἑλλάδα μας καί φυσικά στα ὑπόλοι- πα κράτῃ, ὅπου ὑπάρχει Ὄρθοδο- ξία. Δέν μᾶς ξενεῖται αὐτὸ τὸ γεγονός καθόλου, διότι δύο χιλιάδες καί πλέ- ον ἔτη, ἡ Ὄρθοδοξία δέχεται ασφορὸ πόλεμο ἀπὸ τὸ ἄνομο σύ-στημα, ἄλλοτε ὑπόπου, κρυφὸ καί ἄλλοτε φανερό. Ὅμως τὸ γεγονός ὁ πόλεμος εἶναι πάντα τὸ ἴδιο. Ποτέ τὸ σύστημα τοῦ ἀντίχρ- ιστου δέν ἔχει γευθεῖ ἔστω καί μία φορὰ τὴ νίκη. Πάντα ἡττημένο εἶναι καί ἐξ φαίνεται μερικὲς φορές φαν- ταστικά πῶς ἐπικρατεῖ ψεύτικα. Τὸ ἴδιο θὰ συμβεῖ καί στῇ σημερινὴ καί ἐποχῇ. Θά γευθεῖ, γιά μὴ ἀκούη φο- ρά, δυνάμνη ἥττα τὸ παράνομο σύ-στημα μέ πῶς ἀνθρώπινο τὸ. Διό- τί πολὺ σωστὰ ἔχει πει ἕνας Ἄγιος, πῶς τὸ σύστημα μέ τοὺς ἀνθρώ- πους του θὰ ἐξολοθρευεῖ μέ τὰ ἴδια του τὰ ὅπλα. Ἀρξέζι νά ἀναφέρουμε ἕνα παράδειγμα, μᾶλλον τὸ πρῶτο ἰσχυρὸ καὶ τὸ δεύτερο λέγεται ὑπο- κρίσις. Καί ὁλοι μας, οἱ ὀρθῶς βλοῦντες καί σκεπτόμενοι, βλέπουμε τὰ δύο αὐτὰ δόγματα νά ἐναλ- λάσσονται καί νὰ λειτουργοῦν ἄρι- στα πλέον, χωρὶς καμὴ ἐνόχληση ἀπὸ αὐτοὺς πού ἔπρεπε νά ἀντι- σταθοῦν. Βλέπουμε πλέον τὸ σύ-στημα τὸ ἄνομο, πῶς, πού καί γιατί, χρησιμοποτεῖ τῆς λέξε-ς ἐλευθερία, σεβασμός καὶ ἀνθρώπινα δικαιώ-ματα. Καί δυστυχῶς, τὸ συνεδρῶν καί πιστὸ πλοῖο τοῦ Χριστοῦ μας, στενάζει περὶ αὐτο καὶ ἀπογοητεύ- μένο, μὴ βλέποντας τοὺς ἀρμόδι- ος ταγούς τῆς Ἐκκλησίας καί Πο- λιτείας νά υπερασπίζονται τὴ Ἱερά.

Ἀλλὰ τοὺς βλέπουν - πλὴν με- ρικῶν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων - νά εἶναι περιβεβλημένοι ἀπὸ τὴν κατα- ραμένη ὠσιότη, ὅπως λέγουν οἱ Ἄγιοι μας, πού, ὅταν κινδυνεύουν τὰ ἱερά μας καί σωποῦμε, σημαίνει ἐνοχή καί προδοσία. Καί ἐνῶ γίνον- ται ὅλα αὐτὰ, οἱ ἐπίτροποι μας Εὐρω- παῖοι, ἔχουν κατασκευάσει καὶ ἄλλα ἀίσχρα καὶ ἀπάνθρωπα νομοσχέ- δια, τῆς κτηνοβατικῆς καί τῆς παιδε- ρασίας. Ἐρωτῶ εὐθέως τοὺς ἀρμόδιους. Αὐτὰ τὰ αἰσχρ, θὰ τὰ συγκαταλέξουν μετὰ τῆς λέξη σεβα- σμός, στήν ἐλευθερὴν ἐπιλογὴ τοῦ διαστριμμένου ἀνθρώπου; Ὅχι κύ- ριοι, δέν ἔχει δώσει ὁ Θεός τέτοιο δι- καίωμα ἐλευθερίας στό πλάσμα τοῦ ἄνθρωπου καὶ αὐτὸ μᾶς τὸ ἔχει ἀποδίδει παρά πολλές φορές. Ὡστόσο ὁ Θεός ἔχει ἐμπνεύ- σει στὸ Ὄρθόδοξο πλοῖο τοῦ, νὰ κάνει νόμους ωφέλιμους, παιδαγω- γικούς, ἐως οὗτὸ ὁ ἄρρωστος ἄνθρωπος ἀναζητῇ ἀπὸ τὴν πνευ- ματικὴ του διαστροφή. Καί ὁλοῖμο- νο, ἐν αὐτοὺς τοὺς νόμους τοὺς ὁλοκλήρους οἱ ἐκστότες κυβερνήον- τες, τότε τί νὰ πῶ; Ὁ νοῦν νοεῖτω...

Καί δυστυχῶς, ἐλπὶδα μετανόας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀνόμου συστήματος δέν ὑπάρχει. Καί μὴ

αὐταπατόμεθα καὶ νομίζουμε, πῶς ἴσως ἀλλάξουν πρὸς τὸ καλὸ. Τὸ ἐρώτημα εἶναι, τὸ μικρὸ ποῖνιο τοῦ Χριστοῦ μας, θὰ παραμείνῃ σὲ ἀδράνεια, σὲ ἄμηχανία καὶ ὀλιγομυ- χία; Ἐχει ἀναλογιστῇ τὸ μικρὸ ποῖ- νιο τοῦ Χριστοῦ, πῶς ὁ σῖγουρος ἡττημένος θὰ εἶναι τὸ σύστημα τοῦ ἀντιχριστοῦ καί οἱ σῖγουρος Νικητῆς, ἦσαν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός;

Ἐφ’ὅσον ἔτσι σίγουρα θὰ ἔχουν τὰ πράγματα, γιατί νά μὴ εἴμαστε γεμάτοι ἀπὸ αἰσιοδοξία καὶ ἐλπίδα; Γιαί νά μὴ αὐξήσουμε τὴν πίστὴ μᾶ- σα μας; Γιαί νά μὴ ἐντείνουμε τὸν ἀγῶνα μας, μέ ὅτι μπορούμε ὁ κα- θένας μας; Διότι μαζὶ μέ τὴν πίστη καί τὴν ἐλπίδα μας, πρέπει νά συνο- δεύεται καὶ ὁ κατὰ δυνάμιν ἀγῶνας μας. Πρέπει νά γνωρίζουμε καί το- ῦτο. Πῶς οἱ Ἄγιοι μας, πάντα προσ- δοκούσαν νά περάσουνε δυσκο- λες καταστάσεις διωγμῶν τῆς Πι- στευς, γιά νά ἀγωνισθοῦν περισ- σότερο! Επομένως, πρέπει νά κα- ταλάβουμε σιγά-σιγά, πῶς τῆς δυ- σκολίας πού θά συναντήσουμε - ὁ Θεός ἔξει, τί, πῶς καί πότε θά γί- νουν - στήν πορεία μας, ἅμα τῆς ἀνημετωπίσουμε μέ γενναῖο φρό- νημα, θὰ μᾶς τῆς βγάλει σὲ καλὸ ὁ Θεός μας.

Ὡστε λοιπόν κύριοι, σταματήστε ἐπιτέλους νά ἐκμεταλλεύστε τὴ λέ- ξη ἐλευθερία, διότι εἶναι ἱερὴ λέξη καί προσέρχεται ἀπὸ τὸν Τριδικὸ Θεό μας, πού εἶναι ὁ ὄντως ἐλευθε- ρία, ἐξ οὗ καί ἡ προέλευσή τῆς.

Τὸ σύστημα τοῦ ἀντιχριστοῦ, ἀπὸ αἰῶνες τώρα, λειτουργεῖ μυσ- τητηριωδῶς μέ διαφορετικὸ τρόπο σὲ κἄθε ἐποχῇ. Ὅμως πάντα, ἕνας εἶναι ὁ στόχος τοῦ συστήματος, ὁ Χριστός. Τους ἐνοχλεῖ νά βλέπουν τὸν τρόπο ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, σὲ σύν- ολο ἀνθρώπων καί ἰδιαιτέρως στήν Ἑλλάδα, πού εἶναι τὸ κεντρικὸ ση-

μεῖο τοῦ πλανῆτῃ τῆς γῆς. Ὅλα αὐτὰ πού ἀκούμε καί βλέ- πουμε, περὶ οικονομικῆς κρίσεως καί ἄλλα πολλα, εἶναι ἄπλά κατα- σκευάσματα καί φτιαγμένες αἰτίες, γιά νά πολεμήσουν τὸν τρόπο ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, πού βιώνεται ἀπὸ τοὺς Ὄρθοδόξους Χριστιανούς.

Ὡστε λοιπόν, ὁ στόχος κυττήμα- τος γιά τὸ ἀντίχριστο σύστημα εἶναι ἡ Ὄρθοδοξία, ἐν πρώτοις στήν Ἑλλάδα μας καί φυσικά στα ὑπόλοι- πα κράτῃ, ὅπου ὑπάρχει Ὄρθοδο- ξία. Δέν μᾶς ξενεῖται αὐτὸ τὸ γεγονός καθόλου, διότι δύο χιλιάδες καί πλέ- ον ἔτη, ἡ Ὄρθοδοξία δέχεται ασφορὸ πόλεμο ἀπὸ τὸ ἄνομο σύ-στημα, ἄλλοτε ὑπόπου, κρυφὸ καί ἄλλοτε φανερό. Ὅμως τὸ γεγονός ὁ πόλεμος εἶναι πάντα τὸ ἴδιο. Ποτέ τὸ σύστημα τοῦ ἀντίχρ- ιστου δέν ἔχει γευθεῖ ἔστω καί μία φορὰ τὴ νίκη. Πάντα ἡττημένο εἶναι καί ἐξ φαίνεται μερικὲς φορές φαν- ταστικά πῶς ἐπικρατεῖ ψεύτικα. Τὸ ἴδιο θὰ συμβεῖ καί στῇ σημερινὴ καί ἐποχῇ. Θά γευθεῖ, γιά μὴ ἀκούη φο- ρά, δυνάμνη ἥττα τὸ παράνομο σύ-στημα μέ πῶς ἀνθρώπινο τὸ. Διό- τί πολὺ σωστὰ ἔχει πει ἕνας Ἄγιος, πῶς τὸ σύστημα μέ τοὺς ἀνθρώ- πους του θὰ ἐξολοθρευεῖ μέ τὰ ἴδια του τὰ ὅπλα. Ἀρξέζι νά ἀναφέρουμε ἕνα παράδειγμα, μᾶλλον τὸ πρῶτο ἰσχυρὸ καὶ τὸ δεύτερο λέγεται ὑπο- κρίσις. Καί ὁλοι μας, οἱ ὀρθῶς βλοῦντες καί σκεπτόμενοι, βλέπουμε τὰ δύο αὐτὰ δόγματα νά ἐναλ- λάσσονται καί νὰ λειτουργοῦν ἄρι- στα πλέον, χωρὶς καμὴ ἐνόχληση ἀπὸ αὐτοὺς πού ἔπρεπε νά ἀντι- σταθοῦν. Βλέπουμε πλέον τὸ σύ-στημα τὸ ἄνομο, πῶς, πού καί γιατί, χρησιμοποτεῖ τῆς λέξε-ς ἐλευθερία, σεβασμός καὶ ἀνθρώπινα δικαιώ-ματα. Καί δυστυχῶς, τὸ συνεδρῶν καί πιστὸ πλοῖο τοῦ Χριστοῦ μας, στενάζει περὶ αὐτο καὶ ἀπογοητεύ- μένο, μὴ βλέποντας τοὺς ἀρμόδι- ος ταγούς τῆς Ἐκκλησίας καί Πο- λιτείας νά υπερασπίζονται τὴ Ἱερά.

Ἀλλὰ τοὺς βλέπουν - πλὴν με- ρικῶν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων - νά εἶναι περιβεβλημένοι ἀπὸ τὴν κατα- ραμένη ὠσιότη, ὅπως λέγουν οἱ Ἄγιοι μας, πού, ὅταν κινδυνεύουν τὰ ἱερά μας καί σωποῦμε, σημαίνει ἐνοχή καί προδοσία. Καί ἐνῶ γίνον- ται ὅλα αὐτὰ, οἱ ἐπίτροποι μας Εὐρω- παῖοι, ἔχουν κατασκευάσει καὶ ἄλλα ἀίσχρα καὶ ἀπάνθρωπα νομοσχέ- δια, τῆς κτηνοβατικῆς καί τῆς παιδε- ρασίας. Ἐρωτῶ εὐθέως τοὺς ἀρμόδιους. Αὐτὰ τὰ αἰσχρ, θὰ τὰ συγκαταλέξουν μετὰ τῆς λέξη σεβα- σμός, στήν ἐλευθερὴν ἐπιλογὴ τοῦ διαστριμμένου ἀνθρώπου; Ὅχι κύ- ριοι, δέν ἔχει δώσει ὁ Θεός τέτοιο δι- καίωμα ἐλευθερίας στό πλάσμα τοῦ ἄνθρωπου καὶ αὐτὸ μᾶς τὸ ἔχει ἀποδίδει παρά πολλές φορές. Ὡστόσο ὁ Θεός ἔχει ἐμπνεύ- σει στὸ Ὄρθόδοξο πλοῖο τοῦ, νὰ κάνει νόμους ωφέλιμους, παιδαγω- γικούς, ἐως οὗτὸ ὁ ἄρρωστος ἄνθρωπος ἀναζητῇ ἀπὸ τὴν πνευ- ματικὴ του διαστροφή. Καί ὁλοῖμο- νο, ἐν αὐτοὺς τοὺς νόμους τοὺς ὁλοκλήρους οἱ ἐκστότες κυβερνήον- τες, τότε τί νὰ πῶ; Ὁ νοῦν νοεῖτω...

Καί δυστυχῶς, ἐλπὶδα μετανόας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀνόμου συστήματος δέν ὑπάρχει. Καί μὴ

αὐταπατόμεθα καὶ νομίζουμε, πῶς ἴσως ἀλλάξουν πρὸς τὸ καλὸ. Τὸ ἐρώτημα εἶναι, τὸ μικρὸ ποῖνιο τοῦ Χριστοῦ μας, θὰ παραμείνῃ σὲ ἀδράνεια, σὲ ἄμηχανία καὶ ὀλιγομυ- χία; Ἐχει ἀναλογιστῇ τὸ μικρὸ ποῖ- νιο τοῦ Χριστοῦ, πῶς ὁ σῖγουρος ἡττημένος θὰ εἶναι τὸ σύστημα τοῦ ἀντιχριστοῦ καί οἱ σῖγουρος Νικητῆς, ἦσαν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός;

Ἐφ’ὅσον ἔτσι σίγουρα θὰ ἔχουν τὰ πράγματα, γιατί νά μὴ εἴμαστε γεμάτοι ἀπὸ αἰσιοδοξία καὶ ἐλπίδα; Γιαί νά μὴ αὐξήσουμε τὴν πίστὴ μᾶ- σα μας; Γιαί νά μὴ ἐντείνουμε τὸν ἀγῶνα μας, μέ ὅτι μπορούμε ὁ κα- θένας μας; Διότι μαζὶ μέ τὴν πίστη καί τὴν ἐλπίδα μας, πρέπει νά συνο- δεύεται καὶ ὁ κατὰ δυνάμιν ἀγῶνας μας. Πρέπει νά γνωρίζουμε καί το- ῦτο. Πῶς οἱ Ἄγιοι μας, πάντα προσ- δοκούσαν νά περάσουνε δυσκο- λες καταστάσεις διωγμῶν τῆς Πι- στευς, γιά νά ἀγωνισθοῦν περισ- σότερο! Επομένως, πρέπει νά κα- ταλάβουμε σιγά-σιγά, πῶς τῆς δυ- σκολίας πού θά συναντήσουμε - ὁ Θεός ἔξει, τί, πῶς καί πότε θά γί- νουν - στήν πορεία μας, ἅμα τῆς ἀνημετωπίσουμε μέ γενναῖο φρό- νημα, θὰ μᾶς τῆς βγάλει σὲ καλὸ ὁ Θεός μας.

Ὡστε λοιπόν κύριοι, σταματήστε ἐπιτέλους νά ἐκμεταλλεύστε τὴ λέ- ξη ἐλευθερία, διότι εἶναι ἱερὴ λέξη καί προσέρχεται ἀπὸ τὸν Τριδικὸ Θεό μας, πού εἶναι ὁ ὄντως ἐλευθε- ρία, ἐξ οὗ καί ἡ προέλευσή τῆς.

Τὸ σύστημα τοῦ ἀντιχριστοῦ, ἀπὸ αἰῶνες τώρα, λειτουργεῖ μυσ- τητηριωδῶς μέ διαφορετικὸ τρόπο σὲ κἄθε ἐποχῇ. Ὅμως πάντα, ἕνας εἶναι ὁ στόχος τοῦ συστήματος, ὁ Χριστός. Τους ἐνοχλεῖ νά βλέπουν τὸν τρόπο ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, σὲ σύν- ολο ἀνθρώπων καί ἰδιαιτέρως στήν Ἑλλάδα, πού εἶναι τὸ κεντρικὸ ση-

μεῖο τοῦ πλανῆτῃ τῆς γῆς. Ὅλα αὐτὰ πού ἀκούμε καί βλέ- πουμε, περὶ οικονομικῆς κρίσεως καί ἄλλα πολλα, εἶναι ἄπλά κατα- σκευάσματα καί φτιαγμένες αἰτίες, γιά νά πολεμήσουν τὸν τρόπο ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, πού βιώνεται ἀπὸ τοὺς Ὄρθοδόξους Χριστιανούς.

Ὡστε λοιπόν, ὁ στόχος κυττήμα- τος γιά τὸ ἀντίχριστο σύστημα εἶναι ἡ Ὄρθοδοξία, ἐν πρώτοις στήν Ἑλλάδα μας καί φυσικά στα ὑπόλοι- πα κράτῃ, ὅπου ὑπάρχει Ὄρθοδο- ξία. Δέν μᾶς ξενεῖται αὐτὸ τὸ γεγονός καθόλου, διότι δύο χιλιάδες καί πλέ- ον ἔτη, ἡ Ὄρθοδοξία δέχεται ασφορὸ πόλεμο ἀπὸ τὸ ἄνομο σύ-στημα, ἄλλοτε ὑπόπου, κρυφὸ καί ἄλλοτε φανερό. Ὅμως τὸ γεγονός ὁ πόλεμος εἶναι πάντα τὸ ἴδιο. Ποτέ τὸ σύστημα τοῦ ἀντίχρ- ιστου δέν ἔχει γευθεῖ ἔστω καί μία φορὰ τὴ νίκη. Πάντα ἡττημένο εἶναι καί ἐξ φαίνεται μερικὲς φορές φαν- ταστικά πῶς ἐπικρατεῖ ψεύτικα. Τὸ ἴδιο θὰ συμβεῖ καί στῇ σημερινὴ καί ἐποχῇ. Θά γευθεῖ, γιά μὴ ἀκούη φο- ρά, δυνάμνη ἥττα τὸ παράνομο σύ-στημα μέ πῶς ἀνθρώπινο τὸ. Διό- τί πολὺ σωστὰ ἔχει πει ἕνας Ἄγιος, πῶς τὸ σύστημα μέ τοὺς ἀνθρώ- πους του θὰ ἐξολοθρευεῖ μέ τὰ ἴδια του τὰ ὅπλα. Ἀρξέζι νά ἀναφέρουμε ἕνα παράδειγμα, μᾶλλον τὸ πρῶτο ἰσχυρὸ καὶ τὸ δεύτερο λέγεται ὑπο- κρίσις. Καί ὁλοι μας, οἱ ὀρθῶς βλοῦντες καί σκεπτόμενοι, βλέπουμε τὰ δύο αὐτὰ δόγματα νά ἐναλ- λάσσονται καί νὰ λειτουργοῦν ἄρι- στα πλέον, χωρὶς καμὴ ἐνόχληση ἀπὸ αὐτοὺς πού ἔπρεπε νά ἀντι- σταθοῦν. Βλέπουμε πλέον τὸ σύ-στημα τὸ ἄνομο, πῶς, πού καί γιατί, χρησιμοποτεῖ τῆς λέξε-ς ἐλευθερία, σεβασμός καὶ ἀνθρώπινα δικαιώ-ματα. Καί δυστυχῶς, τὸ συνεδρῶν καί πιστὸ πλοῖο τοῦ Χριστοῦ μας, στενάζει περὶ αὐτο καὶ ἀπογοητεύ- μένο, μὴ βλέποντας τοὺς ἀρμόδι- ος ταγούς τῆς Ἐκκλησίας καί Πο- λιτείας νά υπερασπίζονται τὴ Ἱερά.

Ἀλλὰ τοὺς βλέπουν - πλὴν με- ρικῶν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων - νά εἶναι περιβεβλημένοι ἀπὸ τὴν κατα- ραμένη ὠσιότη, ὅπως λέγουν οἱ Ἄγιοι μας, πού, ὅταν κινδυνεύουν τὰ ἱερά μας καί σωποῦμε, σημαίνει ἐνοχή καί προδοσία. Καί ἐνῶ γίνον- ται ὅλα αὐτὰ, οἱ ἐπίτροποι μας Εὐρω- παῖοι, ἔχουν κατασκευάσει καὶ ἄλλα ἀίσχρα καὶ ἀπάνθρωπα νομοσχέ- δια, τῆς κτηνοβατικῆς καί τῆς παιδε- ρασίας. Ἐρωτῶ εὐθέως τοὺς ἀρμόδιους. Αὐτὰ τὰ αἰσχρ, θὰ τὰ συγκαταλέξουν μετὰ τῆς λέξη σεβα- σμός, στήν ἐλευθερὴν ἐπιλογὴ τοῦ διαστριμμένου ἀνθρώπου; Ὅχι κύ- ριοι, δέν ἔχει δώσει ὁ Θεός τέτοιο δι- καίωμα ἐλευθερίας στό πλάσμα τοῦ ἄνθρωπου καὶ αὐτὸ μᾶς τὸ ἔχει ἀποδίδει παρά πολλές φορές. Ὡστόσο ὁ Θεός ἔχει ἐμπνεύ- σει στὸ Ὄρθόδοξο πλοῖο τοῦ, νὰ κάνει νόμους ωφέλιμους, παιδαγω- γικούς, ἐως οὗτὸ ὁ ἄρρωστος ἄνθρωπος ἀναζητῇ ἀπὸ τὴν πνευ- ματικὴ του διαστροφή. Καί ὁλοῖμο- νο, ἐν αὐτοὺς τοὺς νόμους τοὺς ὁλοκλήρους οἱ ἐκστότες κυβερνήον- τες, τότε τί νὰ πῶ; Ὁ νοῦν νοεῖτω...

Καί δυστυχῶς, ἐλπὶδα μετανόας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀνόμου συστήματος δέν ὑπάρχει. Καί μὴ

αὐταπατόμεθα καὶ νομίζουμε, πῶς ἴσως ἀλλάξουν πρὸς τὸ καλὸ. Τὸ ἐρώτημα εἶναι, τὸ μικρὸ ποῖνιο τοῦ Χριστοῦ μας, θὰ παραμείνῃ σὲ ἀδράνεια, σὲ ἄμηχανία καὶ ὀλιγομυ- χία; Ἐχει ἀναλογιστῇ τὸ μικρὸ ποῖ- νιο τοῦ Χριστοῦ, πῶς ὁ σῖγουρος ἡττημένος θὰ εἶναι τὸ σύστημα τοῦ ἀντιχριστοῦ καί οἱ σῖγουρος Νικητῆς, ἦσαν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός;

Ἐφ’ὅσον

'Η όμολογιακή διάστασης του 'Ορθοδόξου Μοναχισμού και ή σύγχρονος πραγματικότητας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

υπακοής, (άλλωστε ή άρετή της υπακοής είναι τό θεμέλιο της μοναχικής ζωής), πρὸς τοὺς ποιμένεας τῶν, ἡγουμένων, ἀρχιερέων, πατριάρχων, ἔστω καί ἐν αὐτοῖς συμβαίνει κάποτε καί μὴ ὀρθοτομοῦν τὸν λόγο της ἀληθείας. Ἰσχυρίζονται ἀκόμη ὅτι δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀσχολληθῶν με θέματα αἰρέσεων, γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν ὁποίων εἶναι ἀρμόδιοι οἱ ἀρχιερεῖς καί ἄλλα κατάλληλα πρόσωπα, ποὺ ὀρίζονται ἀπὸ αὐτοὺς.

Τὴ νοοτροπία αὐτὴ ποὺ θέλει τὸν μοναχὸ ἀυστήρη καί ἀποκλειστικὰ προσηλωμένο στὸν προσωπικὸ τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὸν ἁγιασμὸ της ψυχῆς τοῦ εὐκόλου μπορεῖ νὰ διαπιστώσει κανεῖς, ἰδιαίτερα στὴν ἐποχὴ μας, σὲ ὁμίλες πολλῶν πατριαρχῶν καί ἀρχιερέων, ὅταν ἀπευθύνονται σὲ μοναχοὺς καί μοναχές τῆς ἐκκλησιαστικῆς τῶν δικαιοδοσίας, ὅπως γιὰ παράδειγμα τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ὅταν ἐπισκεπτεται τὸν Ἅγιον Ὅρος καί ἀπευθύνεται σὲ ἀγιорεῖτες πατέρες. Οἱ λόγοι τοῦ ἔχουν σχεδὸν ἀποκλειστικὰ χαρακτῆρα νοθεσίας καί υπομνήσεως γιὰ τὸ χρέος, ποὺ ἔχουν οἱ ἀγιорεῖτες μοναχοί, νὰ φθάσουν διὰ τῆς ἀσκήσεως στὸν ἁγιασμὸ καί τὴν θέωση.

Σατόσο ή ἀντίληψη αὐτή, ὅσο καί ἂν φαίνεται εὐλογοφανής γιὰ ὅσους δὲν γνωρίζουν τὸν πραγματικὸ χαρακτῆρα τοῦ Μοναχισμοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ δικαιωθεῖ οὔτε ἀπὸ τὰ συγγράμματα τῶν ἁγίων Πατέρων μας, οὔτε ἀπὸ τοὺς βίους τῶν ὁσίων τῆς Ἐκκλησίας μας, οὔτε γενικότερα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ μας Ἱστορία. Πρὸ πάντων ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ θεμελιωθεῖ οὔτε στῇ διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας, ὁ ὁποῖος ἐξήγησε ἀπὸ ὅλους τοὺς μαθητές του νὰ ὁμολογοῦν με παρηφασία τὸ ὄνομα του. Οἱ μοναχοὶ ὀφείλουν βέβαια νὰ εἶναι τέκνα υπακοῆς, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι ἄλογα πρόβτα καί ἄβουλα ὄντα. Σς γνήσια τέκνα υπακοῆς σὲς ἐναγελικές ἐντολές, ποτὲ δὲν θαμπούρασαν νὰ ἀκολουθήσουν ποιμένα «**μὴ εἰσερχόμενον διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τὸν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνοντα ἀλλαχθέναν**», **δηλαδὴ αἰρετικά φρονούντα, διότι τὸν θεωροῦν «κλέπτην καί ληστήν»** (πρβλ. ἰω.10,1), ἀλλὰ καί διότι ἔχουν πρὸ οφθαλμῶν τὴν σαφή ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ: **«ἀλλοτρίω δέ, [δηλαδὴ αἰρετικά φρονούντα], οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύγονται ἀπ' αὐτοῦ»** (ἰω.10,5).

Ἐνα ἄλλο ξερούλλισμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας γιὰ τὸν βίων τῶν ἁγίων, εἶναι ἄρεκτο, γιὰ νὰ μᾶς πείσει τὸν καθένα, ὅτι οἱ μοναχοὶ δὲν ἀγωνιστήκαν μόνο γιὰ τὸν προσωπικὸ τους ἁγιασμὸ, ἀλλὰ παράλληλα θεωήσαν χρέος τους, νὰ ἁγνιστοῦν ἐναντίον τῶν αἰρέσεων τῆς ἐποχῆς τῶν καί νὰ θυσιαστοῦν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Σὲ πολλές μάλιστα περιπτώσεις υπήρξαν οἱ κύριοι, ή καί ἀποκλειστικὸι ὑπέρμαχοί της. Καί γιὰ νὰ μιλήσουμε ἀκριβέστερα, οἱ μοναχοί, σὲ μὲν περιόδους εἰρήνης ἠγωνίζονταν σὲς ἀσκητικούς τῶν ἀγώνων, γιὰ νὰ κατορθώσουν τῆς ἀρετῆς, σὲ περιόδους ὅμως ποὺ ή ἐκκλησία ἐπολεμεῖτο ἀπὸ αἰρέσεις, ἠγωνίζονταν με διδασκίη καί ταπεινίσω, με ἐκκλησιαστικὸ θέος καί φρόνημα, ἀλλὰ καί με ζῆλο καί πνεῦμα αὐτοθυσιᾶς, γιὰ νὰ μὴ νοθευτεῖ, ἀλλὰ νὰ παραμείνει ἀπαράχαρακτὴ ή «**κατὰ παραδοθεῖσα τοῖς ἁγίοις πίσις»** (Ἰουδ.3). Ὁ ὁσῖος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, γνωστός γιὰ τοὺς ἀσκητικούς, ἀλλὰ καί γιὰ τοὺς ἀντιαιρετικούς τῶν ἀγώνων καί τοὺς διωγμούς, ποὺ ὑπέμεινε καί τὴν περίοδὸ τῆς αἰρέσεως τῆς εἰκονομαχίας, ἐδίδασκε σχετικά με τὸ ζήτημα αὐτό: **«Εἶναι ἐντολή Κυρίου νὰ μὴ σιωποῦμε, ὅταν ή πίστις κινδυνεύει ἀπὸ αἰρέσεις. Διότι λέγει ἡ ὁμίλεις καί νὰ μὴ σιωπάς» καί ἔαν ὑποστείληται (ὀψοχωρήσει), οὐκ εὐδοκίει, (δὲν εὐφραίνεται) σ' αὐτὸν ή ψυχὴ μου'** (Εφρ.10,38), καί **ἔαν οὗτοι σιωπήσωσι οἱ λίθοι κεκράζονται, (Λουκ.19,40).** Ὡστε ὅταν ὁ λόγος εἶναι περὶ πίστεως, δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε: Ἐγὼ ποῖος εἶμαι; Ἱερεῖς; Οὐδέποτε. Ἀρχων; Οὔτε καί αὐτὸ Στρατιώτης; Ἀπὸ ποῦ; Γεωργός; Ἀλλὰ οὔτε καί αὐτό. Πτωχὸς προημυούμενος μόνο τῆς ἐφήμερῃ τροφῇ. Δὲν μοὺ πέφτει λόγος οὗτε φροντίζα γιὰ τὸ προκειμένο ζήτημα. Ἀλλοιμο- οἱ λίθοι θὰ κρουγάζουν καί ἐσὺ θὰ μείνης σιωπηλὸς καί ἀμέριμος;... Ὡστε καί αὐτὸς ὁ πτωχὸς εἶναι ἐστερμένος ἀπὸ κάθε ἀπολογία τὴν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ἐπειδὴ τῶρα δὲν ὁμιλεῖ καί ἀξίος κατακρίσεως καί μόνο γι' αὐτὸν τὸν λόγον» (PG 99,1321Α-С). Ὅπως σημειώνει πολὺ ῥωραῖα ὁ ἀειμνήστους ἀρχ. π. Γεώργιος Καψάνης, πρῶην ἡγουμένος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου ἁγίου Ὅρους, ὁ ἀγῶνας τῶν μοναχῶν δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ ἀναιρετικὰ. **«Εἶναι ἁγὼν νὰ πραγματοποιῇ στὸς ἑαυτοὺς τοὺς καί νὰ φανερωθῇ τὸ πλῆρωμα τῆς Ἀληθείας καί τῆς Ζωῆς ποὺ ἔχει ή Ἐκκλησία... Νὰ μὴ κενωθῇ ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ. Νὰ μὴ νοθευθῇ τὸ Εὐαγγέλιο. Νὰ μὴ θεολογοῦμε κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριον τὸν ΘεολόγῸ, ἀριστοτελικά (σχολαστικά), ἀλλὰ αἰνετικά (ἀποστολικά).** Νὰ μὴ χάσουμε τὴν δυνατότητα τῆς θεώσεως καί τοῦ Ἀκτίστου Φωτός, δεχόμενοι κτιστὴ Χάρρι. Νὰ μὴ ἐκπέσει ή Ἐκκλησία ἀπὸ σὼμα Χριστοῦ σὲ ἀνθρωποκεντρικὴ ὀργάνωσις.» (Ὁρθόδοξος Μοναχισμὸς καί Ἅγιον Ὅρος, σελ. 45).

Τὸ θυσιαστικὸ ῆθος τῶν μοναχῶν, τὸν ἡρωϊσμὸ καί τὴν αὐτοθυσία τοῦ, τὰ βασανιστήρια καί τῆς ἐξορίας ποὺ ὑπέμειναν γιὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν αἰρέσεων καί τέλος τοὺς μαρτυρικούς τῶν θανάτων, μποροῦσι νὰ ἀντιπαραβάλουμε με τὰ μαρτύρια τῶν ἀρχαίων μεγάλων μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνες τῶν διωγμῶν. Ἡ διαφορὰ ἐγκτεται στὸ γεγονός ὅτι τῶρα οἱ διώκτες δὲν εἶναι πᾶσιον οἱ εἰδωλοκράτες Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες, ἀλλὰ «χριστιανοί». Εἶναι αἰρετικοὶ αὐτοκράτορες, στρατιωτικοί, κληρικοί, ἐπισκοποὶ, ἀκόμη καί πατριάρχες! Ὁ ἀγῶνας εἶναι

Πρῶται παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

πρὸς τὴν ἐνότητα».

Ἐδῶ τίθεται τὸ ἐρώτημα: Ἐφόσον ή ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δεδομένη, τότε τί εἶδους ἐνότητα Ἐκκλησιῶν ἀναζητεῖται στὸ πλαίσιο τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως; Μήπως ὑπονοεῖται ή ἐπιστροφή τῶν Δυτικῶν χριστιανῶν στὴν ΜΙΑ καί μόνη Ἐκκλησία; Κάπι τέτοιο ὅμως δὲν διαφαίνεται ἀπὸ τὸ γράμμα καί τὸ πνεῦμα τοῦ συνοῦλου τοῦ Κεῖμένου. Ἀντιθέτα, μάλιστα, δίνεται ή ἐντύπωση, ὅτι ὑπάρχει δεδομένη διαίρεσις στὴν Ἐκκλησία καί οἱ προοπτικές τῶν διαλεγόμενων ἀποβλέπουν στὴν διασπασθεῖσα ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Θεολογικὴ σύγκυση προκαλεῖ με τὴν ἀσάφειά του καί τὸ ἄρθρο 20, τὸ ὁποῖο λέγει: «Αἱ προοπτικὴς τῶν θεολογικῶν διαλόγων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν προσδιορίζονται πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανονικῶν κριτηρίων τῆς ἡδὴ διαμορφωμένης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως (κανόνες 7 τῆς Β καί 95 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου)».

Ὅμως, οἱ κανόνες 7 τῆς Β καί 95 τῆς Πενθέκτης κάνουν λόγο γιὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Βαπτισμοῦς συγκεκριμένων αἰρετικῶν, ποὺ ἐκδηλώνουν ἐνδιαφέρον γιὰ προσχώρησιν στὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία. Ἀλλὰ, ἀπὸ τὸ γράμμα καί τὸ πνεῦμα τοῦ θεολογικοῦ κρινόμενου κειμένου ἀντιλαμβάνομαστε, ὅτι δὲν γίνεται καθόλου λόγος γιὰ ἐπιστροφή τῶν ἐτεροδόξων στὴν Ὁρθόδοξή καί μόνη Ἐκκλησία. Ἀντιθέτα, σὸ κείμενο θεωρεῖται τὸ Βάπτισμα τῶν ἐτεροδόξων ἐκ προοιμίου –καί χωρὶς Πανορθόδοξή ἐπ' αὐτῆς ἀπόφαση– ὡς δεδομένο. Μὲ ἄλλα λόγια τὸ κείμενο υιοθετεῖ τὴν «βαπτισματικὴ θεολογία». Ταυτοχρόνα, ἀγνοεῖται ἀσκήτως τὸ ιστορικὸ γεγονός, ὅτι οἱ σύγχρονοι ἐτερόδοξοι τῆς Δύσεως (Ρ/καὶ καί Προτεστάντες) ἔχουν οὐ ἕνα, ἀλλὰ σωρεῖα δογματῶν, ποὺ διαφοροποιοῦνται ἀπὸ τὴν πίστι τῆς Ὁρθοδόξης Ἐκκλησίας (ἐκτός τοῦ ἴλλοιου, κτιστῇ χάριτι τῶν μυστηρίων, πρωτεῖο, ἀλλάθρη, ἀρήνη τῶν εἰκότων καί τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων κ.ά.).

Εὐλόγια ἐρωτηματικὰ ἐγείρει καί τὸ ἄρθρο 21, ὅπου σημειώνεται ὅτι «ή Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία... ἐκτὶμᾷ θεϊτικὰ τὰ ὑπ' αὐτῆς (ἐν. τῆς Ἐπιτροπῆς «Πίστις καί Τάξις») ἐκδοθέντα θεολογικά κείμενα... διὰ τὴν προσεγγίσιν τῶν Ἐκκλησιῶν». Ἐδῶ, θὰ πρέπει νὰ παρατηρήσουμε ὅτι τὰ κείμενα αὐτὰ δὲν κρίθηκαν ἀπὸ τῆς Ἱεραρχίης τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Τέλος, σὸ ἄρθρο 22 διδάτει ή ἐντύπωση, ὅτι ή Μέλλουσα νὰ συνελθεῖ Ἀγία καί Μεγάλη Σύνοδος προδικεῖται τὸ ἀλλάθρη τῶν ἀπορρέουσιν τῆς, ἐπειδὴ θεωρεῖ, ὅτι ἡ διαίτηρησις τῆς γνήσιας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συ-

ἐναντίον «χριστιανῶν».

Παρὰ κάτω ἀναφέρουμε μερικές μόνο περιπτώσεις, (ἀπὸ τῆς πἀμπόλλης), ὁσίων καί πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας ποὺ παράλληλα με τοὺς ἀσκητικούς τῶν ἀγώνων, ἠγωνιστήκαν με μεγάλο ζῆλο καί πνεῦμα αὐτοθυσίας ἐναντίον τῶν αἰρέσεων. Καί τοῦτο γιὰ νὰ φανεῖ καί ή ἄλλη διάστασις τοῦ Μοναχισμοῦ, ή ὁμολογιακή, ή ὁποία ἐπιμελῶς ἀποσιωπᾶται ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστικὸς κύκλους, (προφανῶς γιὰ λόγους ἐνοήτους), ἐνῶ προβάλλεται μονομερῶς καί κατὰ κόρον μόνον ή ἀσκητικὴ τοῦ διδάσσει.

Αρχίζουμε με τὸν **Μέγα Ἀντώνιον**, (4ος αἰώνας), ὁ ὁποῖος συχνὰ κατέβαινε στὴν Ἀλεξάνδρεια, γιὰ νὰ ἐνισχύσει τὸν

ἀντιαιρετικὸ ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῆς φοβερῆς αἰρέσεως τοῦ Ἀρείου. Θεωροῦσε καθήκον του καί ὑποχρέωσή του νὰ ἀψήσει κατὰ μέρος τὴν προσωπικὴ του ἀσκήσι καί νὰ ἐνώσει τῆς δυνάμεις του, με τῆς δυνάμεις τῶν λαϊκῶν μελών τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ τὴ διαφυλᾶσιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ **Μέγας Ἀθανάσιος**, ποὺ ἐγραψε καί τὸν βίο του: **«Ὅταν οἱ Ἀρειανοὶ διέδωσαν ψευδῶς, ὅτι καί αὐτὸς ἔχει τὰ ἴδια φρονήματα με αὐτοὺς, ἀναγκαστοῦσε καί θυμῶνος ἐναντίον τους. Κατόπιν κατὰ παράκλησιν τῶν ἐπισκόπων καί ὁλων τῶν ἀδελφῶν, κατέβηκε ἀπὸ τὸ Ὅρος. Ἀφοῦ λοιπὸν πῆγε στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἀπεκηρύχθη τὸς Ἀρειανούς λέγοντας, ὅτι ή αἵρεσις αὐτῇ εἶναι ή χειριστὴ καί πρόδρομος τοῦ Ἀντιχριστοῦ»** (Βίος καί πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου, PG26,909В-912В). Στὴν περίοδὸ ποὺ στὸν θρόνῳ τῆς Ἀλεξανδρείας ἦταν ὁ Ἀρειανὸς πατριάρχης **Γρηγόριος ὁ Καππαδόκης**, οἱ διωγμοὶ τῶν Ὁρθοδόξων εἶχαν φθάσι σὸ ἀποκορύφωμά τους. Ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος σὲ ἐγκύκλιον ἐπιστολὴ του: **«Ἄγιες καί ἀγνές παρθένοι ἐγμυμνώνονταν καί ὑφίσταντο ἀνεπίτρεπτῇ μεταχείρισιν. Ἐὰν μάλιστα προέβλαιν ἀντίστασι, ἔδεισαν σὲ κίνδυνον καί αὐτὴ τὴν ζωὴ τους. Μοναχοὶ καταπετούντο καί πέθαιναν καί μερικοὶ ρίγνονταν ἐδῶ καί ἐκεῖ, ἄλλοι δέ φονεύονταν με ζῆφι καί ρόταλα καί ἄλλοι πάλι τραυματίζονταν»** (ΒΕΠΕΣ, τόμ. 30, σελ.196-197). Στὴν περίοδὸ ποὺ στὸν θρόνῳ τῆς Ἀλεξανδρείας ἦταν ὁ Ἀρειανὸς πατριάρχης **Λούκιος**, πολλοὺς διωγμούς υπέφεραν οἱ μοναχοὶ ποὺ ζῶσαν στὰ μοναστήρια καί τῆς σκήπης ποὺ βρίσκονταν γύρω ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ὅλοι ἐκείνοι οἱ μοναχοὶ εἶχαν τὸν θερμὴ πίστι καί τόσο ἀκόμα ὁμολογιακὸ φρόνημα, ὥστε ἐν «**παραουσιάζον ἀνάγκη, προηποῦσαν με προθυμία περισσότερον τὸν θάνατον, παρὰ νὰ ἀποδεχθῶν καί ποια ἀλλοίωσις ἐς ἔστω καί ἕνα ἀπὸ τὰ Ὁρθόδοξά δόγματα τῆς Συνόδου τῆς Νίκαιας**» (Νικηφόρου Καλλιστοῦ Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, PG146,653В-С).

Στὴν ἴδια ἐκείνη περίοδὸ ἡγέτης στὴν Καππαδοκία καί στὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Ἀνατολῆς στὸν ἀντιαιρετικὸ ἀγῶνα κατὰ τοὺς Ἀρειανισμοὺ ἀναδείχθηκε ὁ **Μέγας Βασίλειος** με συνεργούς του τὸν **ἅγιο Γρηγόριον τὸν ΘεολόγῸ**, τὸν **ἅγιο Γρηγόριον τὸν Νύσσης** καί τὸν **ἅγιο Εὐσέβιο Σαμοσατών**. Ὁ Μέγας Βασίλειος, ἐχοντας ὁ ἴδιος τὴν ἐμπειρία τῆς ἀσκήσεως καί τῆς μοναχικῆς ζωῆς, ἔτρεφε ἰδιαίτερη ἀγάπην καί ἐκτίμησιν πρὸς τοὺς μοναχοὺς, τοὺς ὁποίους σὲ διάφορες ἐπιστολές του ἐπαινοῦσε καί προέτρεπε νὰ ὑπομένουν με γεννασιότητα τοὺς διωγμούς καί τῆς δοκιμασίας ἀπὸ τοὺς Ἀρειανούς. Σὲ μία τέτοια ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς τοὺς μοναχοὺς τῆς Βερροίας, ἐγράφε: **«Ἐπένεαζ ὅταν ἀκουσᾷς γε ξεσηκώθηκε ἐναντίον σας ὁ ἄγριος ἐκείνιος διωγμὸς καί ὅτι οἱ εἰς κρίσεις καί μάχας νηστεύσαντες»** (Η.58,4), ἐπιτέθηκαν ἀμέσως μετὰ τὸ Πάσχα ἐναντίον τῶν σκηνημάτων σας καί παρέδωσαν στῆς φλόγες τοὺς κόπους σας» (PG 32, 944Α). Σὲ ἄλλους μοναχοὺς ἐγράφε: **«Σὰς παρακαλοῦμε πάννω ἀπὸ ὅλα νὰ θυμᾶσθε τὴν πίστιν τῶν Πατέρων καί νὰ μὴ κλονιζέσθε, ἀπὸ ὅσους προσπαθοῦν νὰ διαταρῶνται τὴν ἡσυχία σας. Γνωρίζετε καλὰ ἄλλωστε, ὅτι οὔτε ή ἀκριβὴς πολιτεία θὰ εἶναι ὑφέλιμη μόνη της, ἐὰν δὲν εἶναι φωτισμένη ἀπὸ τὴν ὀρθή πίστιν στὸν Θεό, ἀλλὰ οὔτε καί ή Ὁρθόδοξος ὁμολογία θὰ μπορεῖ νὰ εἶς παρουσιάζει στὸν **Κυρίο**, ἐὰν στερηθῇ ἀπὸ ἀνάθρα ὄξα. Ἀντιθέτως πρέπει νὰ συνυπάρχουν καί τὰ δύο γιὰ νὰ εἶναι ἄρτιος ὁ ἀνθρωπος τοῦ Θεοῦ καί νὰ μὴ χλωαίνει ή ζωή μας λόγω ἐλλείψεως»** (PG32,1040Α).

Ὁ ἄρβας Θεόδωρος τῆς Φέρμης δίδασκε, ὅτι πρέπει νὰ βοηθοῦνται αὐτοὺς ποὺ πέτχουν σὲ αἵρεσι, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν ὀρθή πίστι. Ἐὰν ὅμως δὲν τὰ καταφέρουμε, νὰ μὴ ἔχουμε πᾶσιον φιλία μαζί τους, γιὰ νὰ μὴ μᾶς συμπαρά-

Γενικὴ ἀποτίμησις τοῦ κειμένου

στήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετέλεε τὸν ἀρμόδιον καί ἐσχατον κρῆην περὶ τῶν θεμάτων τῆς πίστεως». Στὸ ἄρθρο αὐτὸ παραγνωρίζεται τὸ ιστορικὸ γεγονός, ὅτι στὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία ἐσχάτω κριτήριον εἶναι ή γρηγορώτα δογματικὴ συνειδησις τοῦ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ή ὁποία σὸν παρελθὸν ἐκτίμωρε ή θεώρηος ἱστορικῆς ἀκμῆς καί Οἰκουμενικῆς Συνόδους. Τὸ συνοδικὸ σύστημα ἀπὸ μόνο του δὲν διασφαλίζει μηχανιστικὴ τὴν ὀρθότητα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Αὐτὸ γίνεται μόνον, ὅταν οἱ συνοδικοί Ἐπισκοποὶ ἔχουν μέσα τους ἐνεργοποιημένο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καί τὴν Ὑποστατικὴ Ὁδὸ, τὸ Χρῖστο διηλοῦ, ὅποτε ὡς συν-ὀδιοὶ εἶναι στὴν πρᾶξ καί «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις πατράσι».

Εἰναι ἀποτίμησις τοῦ κειμένου

Μὲ ὅσα γράφονται καί ὅσα ὑπονοοῦνται σαφῶς σὸ παραπάνω κείμενο, εἶναι προφανές, ὅτι οἱ ἐμπνευστές καί οἱ συντάκτες τοῦ ἐπὶχειρῶν μία θεσμικὴ νομιμοποίησι τοῦ Χριστιανικοῦ Συγκρητισμοῦ-Οἰκουμενισμοῦ, με μία ἀπόφασι Πανορθοδόξου Συνόδου. Αὐτὸ ὅμως θὰ ἦταν καταστροφικὸ γιὰ τὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ προτείνω, ταπεινῶς, τὴν καθολικὴ ἀπόσυρσὴ του.

Καί μία θεολογικὴ παρατήρησις στὸ κείμενο: «ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΛΥΜΑΤΑ ΑΥΤΟΥ». Στὸ ἄρθρο 5, ἰ σημειώνεται: «ὁ γάμος Ὁρθόδοξος μεθ' ἐτεροδόξων κωλύεται κατὰ κανονικὴν ἀκριβείαν, μὴ δυνάμενος νὰ εὐλογηθῇ (κανὼν 72 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλῳ συνόδου) δυνάμενος ὅμως νὰ εὐλογηθῇ κατὰ συγκατάβασιν καί διὰ φιλανθρωπίαν, ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον ὅτι τὰ ἐκ τοῦ γάμου τοῦτου τέκνα θέλουν βαπτισθῇ καί ἀναπτυχθῇ ἐν τῇ Ὁρθόδοξῇ Ἐκκλησίᾳ». Ἐδῶ, ὁ ρητὸς ὅρος ὅτι «τὰ ἐκ τοῦ γάμου τοῦτου τέκνα θέλουν βαπτισθῇ καί ἀναπτυχθῇ ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ» ἀντιπαρατίεται τὴν θεολογικὴ κατ'ἄρχην τοῦ γάμου ὡς μυστηρίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τοῦτο, ἐπειδὴ ἐμφανίζεται ή τεκνονομία σὲ συνάρτησι με τὴ βάπτισιν τῶν τέκνων στὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία νὰ νομιμοποιεῖ τὴν ἱερολογία τῶν υἱκτῶν γάμων, πράγμα σαφῶς ἀπγορευμένο ἀπὸ Κανὼνα (72 τῆς Πενθέκτης) Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Μὲ ἄλλα λόγια, μία οἱ Οἰκουμένη τῆς Συνόδος, ὅπως εἶναι ή Μέλλουσα Ἀγία καί Μεγάλη Σύνοδος, σχετικοποιεῖ ρητὴ ἀπόφασις Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Καί αὐτὸ εἶναι ἀπαράδεκτο.

Καί κατ' ἀκρίβει. Ἄν ὁ ιερολογούμενος γάμος δὲν ἀποδώσει τέκνα, νομιμοποιεῖται θεολογικῶς αὐτὸς ὁ γάμος ἀπὸ τὴν πρᾶξις τῶν ἐτεροδόξου συζύγων νὰ ἐντάξει τὰ ἐνδεχόμενα παῖδιά του στὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία;

Κατὰ θεολογικὴ συνέπεια, ή παρ. 5, ἰ πρέπει νὰ ἀπαλειφθεῖ.

Ὁρθόδοξος Τύπος

σύρου» στὴν πλάνη τους (Τὸ Γερωντικὸν σελ.39). Ὁ ἅγιος **Εφραίμ ὁ Σύρος ἀποδοκιμαζε τῆς αἱρέσεις τοῦ Σαβελλίου καί τοῦ Ἀρείου** «καί καταπολεμοῖ ἐπίσης τόσο πολὺ τὸ παράλογο δόγμα τοῦ Ἀπολλιναρίου, ὥστε ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸ ξεριζώσῃ ἀπὸ κάθε χριστιανικὴ ψυχὴ. Ἐφόρς ἀκόμη καί τὰ ἀτύπλωτα στόματα τῶν αἰρετικῶν ἀνομοιών με πολλὰ ἐπιχειρήματα καί ἀγιογραφαὶ χωρία» (Εγκώμιον εἰς τὸν ὁσιον πατέρα Ἐφραίμ, PG 46,825С-828Α).

Ἀπὸ τοὺς ὁσίους ποὺ ἀγωνιστήσαν ἐναντίον τοῦ Νεστοριανισμοῦ μνημονεύουμε τὸν **ὁσιο Ὑπάτιον, τὸν ὁσιο Δαλμάτιο, τὸν ὁσιο Ἰσιδώρον τὸν Πηλοσυιῶτη, τὸν ἅγιο Μάρκο τὸν ἄσκητῇ, τὸν ἅγιο Κασσιανὸ τὸν Ρωμαῖο, τὸν ἅγιο Νεῖλο τὸν σοφὸ κ.ά.** Ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τῶν μοναχῶν κατὰ τὴν περίοδὸ τοῦ **Μονοφυσιτισμοῦ** μνημονεύουμε τὸν **ὁσιο Αὐξέντιο, τὸν ὁσιο Εὐθύμιο τὸν Μέγα, τὸν ὁσιο Σάββα, τὸν ὁσιο Γελάσιον, τὸν ὁσιο Συμεὼν τὸν Στυλῆτι, τὸν ὁσιο Δανιὴλ τὸν Στυλῆτι κ.ά.** Ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τῶν μοναχῶν κατὰ τὴν περίοδὸ τοῦ **Μονοθελητισμοῦ** μνημονεύουμε τὸν **ἅγιο Σωφρόνιο, τὸν ἅγιο Μάξιμον τὸν ὁμολογητῇ κ.ά.** Ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τῶν μοναχῶν κατὰ τὴν περίοδὸ τῆς **Εἰκονομαχίας** τὸν **ἅγιο Γερμανὸ Πατριάρχην Κων/πόλεως, τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Δαμασκηνό, τὸν ἅγιο ὁσιομάρτυρα Ἀνδρέα τὸν ἐν τῇ Κρίσει, τὸν ἅγιο ὁσιομάρτυρα Στέφανον τὸν Νέο, τὸν ὁσιο Θεοστήρικτον τὸν ὁμολογητῇ, τὴν ὁσία Ἀνθούσα, τὸν ὁσιο Θεόδωρον τὸν Στουδίτη, τὸν ὁσιο Θεοφάνη τῆς Σιγγριανῆς, τοὺς ὁσίους Θεόδωρο καί Θεοφάνη τοὺς Γραπτούς, κ.ά.**

Ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τῶν μοναχῶν κατὰ τοῦ **Παπισμοῦ**, μνημονεύουμε τοὺς **ἁγίους ὁσιομάρτυρας ἀγιорεῖτες Πατέρες τοῦς ἐπὶ τοῦ λατινό-φρονος Πατριάρχου Βέκκου μαρτυρήσαντας.** Τὸ Ἅγιον Ὅρος τὴν ἐποχὴ αὐτῇ, (13ος αἰών), γίνεται ὁ ἱσχυρότες κυματοθραύστης τῆς λαίλαπτος τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας. Λίγο ἀργότερα, (14ος αἰών), ὁ **ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμῆς** γίνεται ὁ μεγάλος πρόμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῆς ἐπληρμένης δυτικῆς ὁρῆσε τοῦ Παπισμοῦ καί ὁ ἀκατάβλητος ὑπερασπιστὴς τῆς Ὁρθοδόξου ἡσυχαστικῆς μας Παραδόσεως. Τὸν 15ον αἰῶνα ἐμφανίζεται ὁ **Ἅγιος Μάρκος ἐπίσκοπος Ἐφέσου ὁ Εὐγενικός**, ὁ ὁποῖος καί αὐτός, προερχόμενος ἀπὸ τῆς τάξεως τῶν μοναχῶν, ἔδωσε τὴ μεγάλη μάχη κατὰ τοῦ Παπισμο

Συγκαλείται ἐκτάκτως ἡ Ἱερarchία

Εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Δ.Ι.Σ. ὁ μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κατέδωκεν ἀπόρριπτον φάκελον, πού ἀναφέρεται εἰς στοιχεῖα τὰ ὅποια ἀποδεικνύουν ὅτι ὑπονομεύεται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ ταυτοχρόνως διέμενσε τὸ ἀνακρινόμεν τῆς Πανορθόδοξο τῆς Γενεύης ὅτι δὲν προσήλθεν ἐξ αἰτίας προσωπικοῦ καλύμματος. Τὸ ζήτημα δὲ ἀπασχολήσῃ ἐκτακτον σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας τὴν πρώτην ἐβδομάδα τοῦ Μαρτίου, ὅπως ἐπίσης τὸ ζήτημα τοῦ μαθήματος τῶν Ὁρησκευτικῶν, ἀλλὰ πιθανὸς καὶ ἡ ἐκλογὴ νέου Μητροπολίτου Καρπενησίου. Συμφώνως πρὸς τὰ ἀνακοινωθέντα τῆς 3ης καὶ 5ης Φεβρουαρίου 2016:

«Συνήλθε Τετάρτῃ, 3 Φεβρουαρίου 2016, στὴν πρώτη Συνεδρία Τῆς γιὰ τὸν μήνα Φεβρουάριου, ἡ Διερχκὴ Ἱερά Συνόδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου...

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης τῆς Ἡλείας κ. Γερμανὸς ἐνημέρωσε πλήρως τὴν Ἱερά Σύνοδον γιὰ τὴ Σύναξη τῶν Προκαθημένων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στῇ Γενεῒῃ, στὴν ὁποία ἐκπρὸσωπήσαν τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον. Ἀκολούθως εὐρύτατη συζήτηση γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ καὶ γιὰ τὴν μέλλουσα να συγκληθῇ Ἀγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ γιὰ τὸν τρόπο μετὸν ὁποῖο θὰ ἐκπρὸσωπηθεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Μακαριώτατος κατέθεσε σφραγισμένον φάκελον, τὸν ὁποῖο χαρακτηριστικῶς ἀπόρρητον, προκειμένου να φυλαχθεῖ σὺ ἐμπιστευτικὸ Ἀρχεῖο τῆς Ἀρχιεραγματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, χωρὶς πρὸς τὸ παρὸν νὰ γίνει περαιτέρω χρήση τοῦ. Μὲ τὸ ὕλικο τοῦ φακέλου ἐπιστηρίζεται, ὅτι οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Μακαριώτατος δὲν πα-

Ἑκκλησιαστικὴ Τρόϊκα;

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος εἶχε κατὰ τὰ Θεοφάνεια δώσει τὸν Τίμιον Σταυρὸν εἰς τὸν ἄδον Προδουτογρόν, ὁ κ. Μάριος Μπέτζος, πρόεδρος τοῦ Διορθόδοξου Κέντρου, ὁ ὁποῖος πολλάκις ἔχει ἐκδέσει τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ ἀποτίμηση τοῦ, καὶ ὁ κ. Γεώργιος Κιλαντζής, Ἱ. Γραμματεὺς Ὁρησκευμάτων, ὁ ὁποῖος ἐπέκρινε προσφάτως τὴν Ἱερὰν Σύνοδον διὰ τὴν καταβύθισιν τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, συνυπεγράψαν μνημόνιον... συνεργασίας. Τί καλὸν μπορεῖ να προέλθῃ ἀπὸ αὐτὸ; Καὶ μία ἐπισημάνει: τί δαχτυλιδὶ εἶναι αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀνελλιπὼς φορεῖ ὁ κ. Μπέτζος; Συμφώνως πρὸς ἀνάτην εἰς τὸν ἐπίσημον ιστότοπον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 6ης Φεβρουαρίου 2016:

«Παρουσία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου ὑπογράφκε τὸ μνημόνιον συνεργασίας τοῦ Διορθόδοξου

ρέστη στῇ Συνόδῳ τῶν Προκαθημένων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας δὲν ἴσαν προσωπικὰ, ὅπως ἐγράφη σὺ τὸ ἐπίσημον ἀνακρινόμεν, ἀλλὰ προέρχονταν ἀπὸ ἐνέργειας τοῦ ὑπονομεύον τὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ κύρος τῆς.

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἔκανε ὁμόφωνα ἀποδεκτὴ τὴν παραίτηση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρπενησίου κ. Νικολάου καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειά τῆς γιὰ τὴν 58 ἐτῶν διακονία του ὡς κληρικοῦ. Ἐκτὸς ἀποφάσεως νὰ ἀποσταλεῖ συγκαληρήτριον Γράμμα στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ὑπερείας καὶ Σαβοῦκίας κ. Ρασιτιάδου περὶ ἀναγνωρίσεως αὐτοῦ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὡς κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ὑπερείας καὶ Σαβοῦκίας...

Συνήλθε Παρασκευῇ 5 Φεβρουαρίου 2016, στὴν τρίτῃ Συνεδρία Τῆς ἡ ΔΙ.Σ...

Ἀκολούθως ἀποφάσισε ὅπως ἡ μέλλουσα νὰ συγκληθεῖ Ἐκτακτὸς Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐνημερωθεῖ ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτῃ Ἡλείας κ. Γερμανὸ γιὰ τὴ Σύναξη τῶν Προκαθημένων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στῇ Γενεῒῃ καὶ γιὰ τὴν Ἀγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτῃ Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ. Ἰερρόθου γιὰ τὸ μάθημα τῶν Ὁρησκευτικῶν. Ἐπίσης θὰ προβεῖ στὴν πληρῶση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καρπενησίου καὶ τυχόν κενωθροσμένων Ἱερῶν Μητροπόλεων, στὴν ψήφιση Κανονισμῶν καὶ θὰ ἀσχοληθεῖ μετὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ θέματα.

Οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱερρόθους, Καστορίας κ. Σεραφεῖμ καὶ Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος ἐνημέρωσαν τὴν Δ.Ι.Σ. γιὰ τὴν συνάντησή τους μετὸν Ὑπουργὸ Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων κ. Νικόλαο Φίλη, στὸν ὁποῖο ἐπέδωκαν ἐπιστολὴν περιέχουσα τὴν ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου σχετικὰ μετὲ τὴ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν Ὁρησκευτικῶν...».

Συνοδικὸν σύστημα, ὀρθόδοξος πίστις καὶ ἐκκλησιολογία

Τὸ σχέδιο κείμενον πού ἐγκρίθηκε ἀπὸ τὴν Ε΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξο Διάσκεψη (Σαμπέτζ Γενεύῃ, 10-17 Ὀκτωβρίου 2015) μετὲ τίτλο "Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον" ἀποτελεῖ ὀπισθοδρομικὸ τὸ πῶς κρίσῃμ ἀπὸ τὰ κείμενα πού ὑποβλήθη πρὸς υἱοθέτηση ἀπὸ τὴ Μεγάλη Σύνοδο. Καὶ τοῦτο γιὰτὶ σὺ τὰ 24 ἄρθρα τὸν περιέχοντα θέσεις καὶ ὁποφάνειες γιὰ τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία καὶ θεολογία. Ὁ συντάκτης τοῦ κειμένου φαίνεται πὼς στοχεύει σὲ μία πανορθόδοξη νομομοίτησι ἀρχῶν τοῦ Οἰκουμένου, μὲσω τῆς Μεγάλης Συνόδου. Παρόλο πού σὲ πολλὰ σημεῖα διατιπνύονται θέσεις ὀρθές καὶ πατερικές, σὲ ἄλλα, μετὲ τρόπο πλάγιον καὶ συγκαλυμμένον, ἐπιχειρεῖται μία «ὀρθόδοξη» υἱοθέτησι βασικῶν ἀρχῶν τῆς αἵρεσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τελικὰ ὁποδοχὴ τοῦ κειμένου αὐτοῦ ἀπὸ τὴ Μεγάλη Σύνοδο, χωρὶς οὐσιαστικὰ ἀλλαγὰς στὸ περιεχόμενον, θὰ καταστήσῃ τὴ Σύνοδο αὐτὴ θεοραττιαδα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ οἱ ἀποφάσεις τῆς θὰ ἀποδεχθῶν ἑνῆνετες στοὺς ὀρους τῶν ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐμπειριστικῶν ἡ ἀνάλυσις ὅλου τοῦ κειμένου ἀπαίτεῖ χρόνον καὶ ἀποτελεῖ ἔργο ἐγκριτῶν θεολόγων πολὺ ἀρμοδιότερων τοῦ γράφοντος. Δόξα τῷ Θεῷ, κάποιες πρῶτες παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ κειμένου ἦδη κυκλοφόρησαν ἀπὸ τὸν καθηγητὴ κ. Δημήτριον Τσελεγγιδίον πού ἐν τέλει

προτείνει τὴν καθολικὴ ἀπόσυρση τοῦ ἐν λόγῳ κειμένου.

Τὸ ἄρθρο 22 τοῦ κειμένου ἀναφέρει: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ ἀτόμων ἢ ομάδων, ἐπὶ προφάσει τῆρσεως ἢ ὀρθεν προσπίσεως τῆς γνησίας Ὁρθόδοξας. Ὡς μαρτυρεῖ ἡ ὀλη ζωὴ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθόδοξου πίστεως διασφαλιζέται μόνον ἀπὸ συνοδικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον ἀνάκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετελεῖ τὸν ἀρμόδιον καὶ ἔσχατον κρῖτην περὶ τῶν θεμάτων πίστεως».

Τοῦ κ. Ἰωάννη Τάση, θεολόγου

Ἐτέριες θέσεις ὑποστηρίζόμενες ἀπὸ φαναριστικὴν ἢ ἄλλους κύκλους πού ἐπιδιώκουν τὴν ἐπιβολὴ ἐνὸς ἰδιότυπου «πρωτείου» τῶν ἐπισκόπων καὶ ὅ τῶν Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων ἐπὶ τοῦ ποιμνίου τους εἶναι ἰσὺς ἀναμενόμενες. Ἀλλὰ δὲν ἀντιπρὸνται γιὰ υἱοθέτηση ὡς ἀπόφαση τῆς Μεγάλης Συνόδου κινδυνεύουν νὰ καταστούν πολλαπλὸς ἐπιζητίες γιὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ὑποστηρίζόμενη στὸ συγκεκριμένῳ ἄρθρῳ θέση ὀδηγεῖ ἀναπόδραστα σὲ πολλὰ ἐρωτήματα: Ὑπάρχει στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀάλαθτο στὶς ἀποφάσεις τῶν Συνόδων; Ἀρκεῖ ἀπὸ μόνῃ τῆς ἡ Συνόδου τῶν ἐπισκόπων, ἡ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συνάντησή τους, γιὰ νὰ διασφαλιστὲ τὴν ὀρθότητα τῶν ἀπο-

φάσεων γιὰ ζητήματα πίστεως; Ἐάν μία Σύνοδος συγκληθεῖ ὑπὸ ἐπισκόπων πού δὲν εἶναι ζώντες φορεεῖ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού δὲν εἶναι ἄγιοι, ἡ ἀκόμη χειρότερα ἀπὸ ἐπισκόπους πού κινούνται μετὰ γνώμων τὴν «ἐκκλησιαστικὴ διπλωματία» ἢ τὴν κοσμικὴ φιλοδοξία ἐπιβολῆς τους ἐπὶ τῶν ἄλλων συνεπισκόπων τους, οἱ ἀποφάσεις τῆς θὰ ἀποτελέσουν ἐκ τῶν προτέρων κανόνων πίστεως τῆς Ἐκκλησίας; Ἡ

διατήρησις τῆς «γνησίας ὀρθόδοξου πίστεως» διασφαλιστικὴ διαχρονικὰ μόνον μέσω συνοδικοῦ συστήματος καὶ ὅχι μόνον ἁγίων μορφῶν πού πολλὰκις ἀποτελέσαν τὴν μειομηφία στὶς Συνόδους; Ἡ Σύνοδος τῆς Φερράρας – Φλωρεντίας, ἐπὶ παραδειγματὶ, συνέβαλε στὴ διαφύλαξη τῆς πίστεως ἡ ὁ «μειοψηφισα» ἁγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός; Καὶ γενικότερα, ἡ συνείδησις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ζωσα πατερικὴ παράδοση, τὸ «κόσκιον» τῶν ἁγίων Πατέρων κατὰ τὸν ὁσο Πάσιον τὸν Ἀγιορείτῃ, δὲν ἀποτελεῖ κρῖτηριον ὀρθῆς πίστεως;

Τὶ ἐπιδιώκει τελικὰ ὁ συντάκτης τοῦ κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον»; Τῇ φιμωσὶ καθε θεολόγων, κληρικῶν καὶ μοναχῶ, πού δὲν ἀποτελοῦν μέλη κάποιας Συνόδου ὡς ἀναρμόδιων νὰ ὀμιλοῦν γιὰ θέματα πίστεως;

Τέλος ὅχι μὲ λησμονοῖμε καὶ κἀτὶ ἄλλο σηµαντικὸν πρὸς τοῦ ὁποῖου οὐδὲν ἀναφέρει τὸ κείμενο. Πόσο

σωστὰ λειτουργεῖ σήμερα τὸ συνοδικὸ σύστημα, στὶς κατὰ τόπους Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες; Πότε ἀκούεσ κάποιος διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου γνώμη ἢ ἀπομνη ἐπισκόπου – μέλους τῆς Συνόδου τοῦ Οἰκουµενικοῦ Πατριαρχείου; Πόσο ἀπέχει στὴν πράξιν καὶ τὸν τρόπο καθεµνηνῆς λειτουργίας τὸ παπτικὸ πρωτεῖο ἀπὸ τῆ φαναριστικὴ συνοδικότητα; Ὁ «ὀρθὸν διάδοχον» τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας εἶναι σὲ ὀλες τῆς περιπτώσεως καὶ «τῶπων μέτοχοι» τῶν ἁγίων Πατέρων;

Τὸ ζητούμενον εἶναι ἔστω καὶ τὴν ὕστατη αὐτὴ στιγμὴ κατὰ τὴ σύγκλησιν τῆς Μεγάλης Συνόδου ἢ καὶ πρὸ αὐτῆς νὰ λειτουργήσι πραγματικὰ τὸ συνοδικὸ σύστημα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἀπαντῆς οἱ ἐπισκοποι νὰ μελετήσουν τὰ κείμενα πού ἔχουν ὑποβληθεῖ πρὸς υἱοθέτησι στῇ Μεγάλῃ Συνόδῳ (ἀλήθεια, μήτε κανεῖς στὸν κόπο νὰ τοὺς τὰ κοινοποιήσι;) καὶ νὰ ἀποφασίσουν ὡς γνησίον ἀκόλουθοι τῶν ἁγίων Πατέρων. Γιατὶ, σὲ ἀντίθεσιν μετὰ ὅσα ἀκούστηκαν στῇ Συνόδῳ τῶν Προκαθημένων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν στῇ Γενεῒῃ, δὲν θὰ εἶναι ἀποτυχία τῆς Ἐκκλησίας τυχὸν ἀναβολὴ ἢ ματαίωσις τῆς Μεγάλης Συνόδου, ἀλλὰ θὰ εἶναι πραγματικὰ ἐπιζήμιον, ἐάν υἱοθετηθῶν καὶ συνυπογραφῶν κείμενα καὶ ἄρχες ἀντιθέτες μετὰ ἐκείνης τῶν Οἰκουµενικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων μετὰ ἀπρόβλεπτες συνέπειες γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας.

Νέα ἀπροσδόκητα ἐμπόδια διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Μεγάλης Συνόδου

Δὲν εἶναι μόνον αἱ ἐπὶ μέρους διαφωναίαι τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, οὐτε μόνον ὁ ἀνεπιτέρετος ἀποκλεισµὸς τοῦ συνόλου τῶν Ἱεραρχῶν, πού προκαλεῖται δυσπιστίαν πρὸς τὴν Μεγάλην Σύνοδον, ἀλλὰ ἔρχονται νὰ προστεθοῦν καὶ νέα προβλήματα. Τὸ πρῶτον εἶναι ὅτι κανεὶς δὲν ἐπιγράφει διὰ τὴν σύγκλησιν εἰς τὴν Κρήτην, καθὼς οἱ Ἑλληνες δημοσιογράφοι ἔχουν ἀντιληφθεῖ τὰς διαρκεῖς ἐπιειβάσεις τοῦ Φαναρίου εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴνρὸν ἐπιφυλακτικὴν στάσιν. Ἀκόμη ἕνα κρίσιμον ζήτημα εἶναι αἱ ἀντιδράσεις κατοίκων πρὸς τὰ ἐπιχειρηματικὰ σχέδια τῆς Ὁρθόδοξου Ἀκαδημίας τῆς Κρήτης. Αἱ ἀντιδράσεις θεδαίως δὲν ἔχουν νὰ κάνουν μετὰ τὴν Μεγάλην Σύνοδον, ἀλλὰ τὶ εἰκόνα θὰ δώσουν εἰς τὰ παγκόσμια μέσα ἐνημερώσεως, ὅταν κάποιοι ἐκμεταλλευόμενοι τὴν προσοχὴν τῆς διεθνούς κοινότητος συγκεντρωμένοι πλησίον τοῦ χώρου τῶν εργασιῶν τῆς Μ. Συνόδου θὰ διαμαρτυρῶνται καὶ θὰ δυσφημοῦν τὴν Ἀκαδημίαν, ἂν ἦδῃ δὲν ἔχουν διασφίρει μέχρι τὸν Ἰούνιον; Ἄν μάλιστα ἐξαπλωθῶν αἱ φήμει ὅτι ἡ γαλλικὴ ἔταιρεία ἐπιθυμεῖ νὰ «ξεφορτωθῇ» τὰς ἐπενδύσεις τῆς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, δὲν κινδυνεύει ἡ Σύνοδος νὰ εὐφρεθῇ ὀθῆεν διαπλεκόμενη μετὰ ὑποτιθέμενα οἰκονομικὰ σκάνδαλα;

Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Μαρῖου Διονέλλη εἰς τὴν «ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ» τῆς 5ης Φεβρουαρίου 2016: «Κλειστές πόρτες βρῆκαν στὴν Κάντανο οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ὁρθόδοξης Ἀκαδημίας Κρήτης κατὰ τὴν προγραμματισμένην δημόσια διαβούλευση γιὰ τὴ δημιουργία ἑταιρείας λαϊκῆς βάσεως γιὰ τῖς ΑΠΕ.

Ἐξω ἀπὸ τὸ κτίριον τοῦ πρώην δημορχεῖου τῆς Κανάνου εἶχαν συγκεντρωθεῖ κάτοικοι τῆς εὐρύτερης περιοχῆς, οἱ ὁποῖοι δήλωσαν εὐθύς ἐξαρχῆς στοὺς διοργανώτας πὺς ἡ συγκεκριμένη πρωτοβουλία εἶναι ἀντιπεθμητή, εἰδικὰ στὶς ὀρεινές περιοχὰς τῆς δυτικῆς Κρήτης. Στὸ πλευρὸ τῶν κατοίκων ἦταν καὶ ὁ δηµάρχος τῆς περιοχῆς Ἀντώνης Περράκης, ἐνῶ οἱ διαδηλωτῆς δὲν ἐπέτρεψαν κἀν νὰ ἐκινήσι ἡ ἐκδήλωση, ἀλλὰ οὐτε καὶ στοὺς διοργανωτὰς νὰ μπουῖν στὸν χώρο τοῦ κτιρίου.

Σὲ ἀνακοίνωσιν πού ἐκδόθηκε κατόπιν ἀπὸ τὴν Πρωτοβουλία κατοίκων Σπίνας, Φλωρίων, Παλαιῶν Ρουµάτων καὶ Σέµπρινων νοτίζεται πὺς ἡ συγκεκριμένη ἑταιρεία, πού προωθεῖται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἔχει σκοπὸ νὰ ἀγοράσει καὶ νὰ διαχειρῖσται τῖς 3 ἀνεμογεννήτριες πού μπήκαν στὸ Ἀποτηγάδι, ἀλλὰ καὶ τῖς ἀδειες γιὰ δύο ὑβριδικὰ-ἀντηληπισταµενικά ἔργα πού πούλουν ὑποτίθεται οἱ θυγατρικές ἑταιρείες τῆς γαλλικῆς ἑταιρείας EDF. «Καὶ ὅλα αὐτὰ, μετὰ τὴν ἀρπαγὴ τῶν περιουσιῶν ἀπὸ τὴν EDF, παρὰ τὴ θέλησιν καὶ πρὸς ἄγνοιαν τῶν κατοίκων, οἱ ὁποῖοι ἀντιµητιπιστῆκαν, οἱ ὁποῖοι ἀντιµητιπιστῆκαν καὶ δεκάδες συλλημμενὲς καὶ μνησῖους πού ἐκκρενοῦν ἀκόµα στὰ δικαστήρια» ἀναφέρεται στὴν ἀνακοίνωσιν.

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ ὁ γενικός διευθυντῆς τῆς Ὁρθόδοξης Ἀκαδημίας Κρήτης, Κωνσταντῖνος Ζορμπάς, μετὰ δήλωσιν τοῦ σπὴν «Εφ. Σπιν.» νοτίζει τὴν ἀπορραστικότητά του νὰ συνεχίσι τὸν σχεδιασµὸ γιὰ τὴ λειτουργία τῆς ἑταιρείας καὶ γιὰ τὴν ἄμεση διοργάνωσι τῆς ἰδρυτικῆς τῆς συνέλευσεως. Μιλώντας δύο μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἀκυρωθεῖσα ἐκδήλωση ὁ κ. Ζορμπάς εἶχε πρὶ πρῶτῃ ἐπενδυτικῇ πράξῃ τῆς νέας ἑταιρείας ὅα εἶναι ἡ ἀγορὰ τουλάχιστον μίας ἦδη ὑπάρχουσας ἐγκατάστασης ΑΠΕ στὰ

Χανιά, χωρὶς ὅμως νὰ ἀποκαλύψει ποιά εἶναι αὐτὴ. Ἐνδιαφέρον πάντως προκαλεῖ ἡ φημολογία γιὰ μερικὴ ἔστω «ἀπόσυρση» τοῦ κολοσσοῦ τῆς EDF ἀπὸ ἐνεργειακὰ ἔργα στὴν Κρήτη, πού τῆς ἀποφασέρουν τεράστια κέρδη. Οἱ κάτοικοι μιλοῦν ἀνοιχτὰ γιὰ ἐνα «τρίκ», ὥστε νὰ ντυθῶν τὰ ἴδια ἔργα μετὰ τὸν περὶ-ληψιὰ τῆς ἑταιρείας λαϊκῆς βάσεως, καὶ μάλιστα μὲ... ἱερὸ μανδύα, ὥστε νὰ γίνων ἀποδεκτὰ ἀπὸ τὴν τοπικὴ κοινωνία».

Ὡς ἐληγορηγορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ» τῆς 6ης Φεβρουαρίου 2016:

«Ἄμεσα τίθεται τὸ ἐρώτημα γιὰτὶ ἡ γαλλικὴ ἑταιρεία ἡ οἱ ντόπιοι συναντιοῦνται γιὰ τὴ πούλησιν τῆς ἀνεμογεννήτριες, γιὰ νὰ ἀποκομίσῃ κάποιος ἄλλος τὸ κέρδος. Ἀρκετοὶ κάτοικοι τῆς τῆς περιοχῆς κάνουν λόγο γιὰ ἄλλο «τρίκ», ὥστε νὰ ἀποδοθεῖ πρὸ κοινωνικὸς (γιὰτὶ ὅχι καὶ ἱερὸς) χαρακτήρας στὶς ἐπιμέμας ἀνεμογεννήτριες, οἱ ὁποῖες ἔχουν προκαλεῖ σοβαρές ἀντιδράσεις μετὰ τῶν κατοίκων, σὲ κάποιες περιπτώσεις μάλιστα καταλαμβάνοντας καὶ τὴ γῆ τους. Μία δεύτερη ἐκδοχὴ κάνει λόγο γιὰ ἄλληλῃ στρατηγικὴ τῆς EDF (ἡ τῶν συνεταιριῶν τῆς) καὶ γιὰ πραγματικὰ καὶ ὅχι ἐκονικὴ ἀπόσυρση ἀπὸ τῖς ἐπενδύσεις στὸ νῆμα. Στὴν περίπτωση αὐτὴ τὰ πράγματα γίνονται πὺν περίπλοκα, ἀφοῦ προφανῶς οἱ σημερινὲ ἰδιοκτητὰς θὰ ἔχουν βεῖ πρὸς δὲν ὑπάρχουν τὰ προσδοκώμενα ὀφέλη καὶ πύχνοιον κάποιον νὰ «ξεφορτωθῶσιν» τῖς ἐπενδύσεις αὐτές...»

Ἐνοχλημένοι οἱ δημοσιογράφοι ἀπὸ τὰς παρεμβάσεις τοῦ Φαναρίου;

Ἀκόμη καὶ δημοσιογράφοι, οἱ ὁποῖοι δὲν διαπνέονται ἀπὸ θρη-

σκευτικὸν ζῆλον, διακρίνεται μετὰ καλυπτοµίαν εἰς τὴν σύγκλησιν τῆς Μ. Συνόδου εἰς τὴν Κρήτην, διότι εἶσι μίαν περίοδον πολὺ δύσκολον διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως δὲν ἔχει σταματήσει νὰ προκαλεῖ ἐκκλησιαστικὴν ἀστάθειαν. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΑΒΒΑΤΟΥ» τῆς 6ης Φεβρουαρίου 2016:

«Στὰ ψιλὰ τῶν ἐφημεριδῶν τῆς Ἑλλάδος πέρασε ἡ συμφωνία γιὰ τὴ διεξαγωγή τῆς Πανορθόδοξης Συνόδου τὸ καλοκαίρι στὴν Κρήτη, πού ἐπιτεύχθηκε ὕστερα ἀπὸ πολλὰ ἐπὶ προετοιμασίας... Ἡ ἔλλειψιν ἐνδιαφερόντος τῶν ἑλληνικῶν media θὰ πρέπει νὰ προβληµατίσει ἔντονα τόσο τὸ Οἰκουµενικὸ Πατριαρχεῖο ὅσο καὶ τὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία. Πόσο μᾶλλον πού οἱ ἐργασίες θὰ γίνων σὲ ἑλληνικὸ ἔδαφος, στὴν Κρήτη. Ἐκεῖ θὰ συναντηθεῖ σύσσωμος ὁ ὀρθόδοξος κόσμος μετὰ σκοπὸ νὰ λάβει δεσμευτικὰς ἀποφάσεις, πού θὰ ἀλλάξουν πολλὰ πράγματα στὸ μέλλον. Δυστυχῶς, ἡ τακτικὴ τῆς ἐπιλεκτικῆς πληροφοροφάνης, τὴν ὁποία ἀκολουθεῖ τὸ Φανάρι καὶ ἡ «μυστικοπάθεια», πού πολλὰς φορὲς ἔχει ὀδηγήσει αὐτὸ πρὸς περὶβῶριον τῆς ἐπικαιρότητας αὐτὸ τὸ σπουδαῖον γεγονός... Μία τρίτῃ αἰτία τῆς σιωπῆς τῶν media γιὰ τὴν Πανορθόδοξη εἶναι οἱ συχνεὲς παρεμβάσεις τοῦ Φαναρίου στὰ ἑλλαδικὰ πράγματα. Αὐτὴ ἡ τακτικὴ ἔχει ἐνοχλήσει πολλούς. Τὸ Φανάρι, παρὰ τῖς καλὰς δηµοσιες σχέσεις πού ἔχει, σὲ ἐπιπέδο κοινωνίας - πιστῶν ἔχει χάσει τὰ ἐρείσµατά του στὴν Ἑλλάδα. Δὲν εἶναι, ἄλλωστε, τυχαῖο ὅτι καὶ Ἀρχιεπισκόπος Ἱερωνύµως λόγω αὐτῆς τῆς στάσεως δὲν πῆγε στὴν Ἑλβετία γιὰ τὴν προετοιµασία τῆς Πανορθόδοξης. Ἔτσι ἐστειλε μῆνυμα ἀποδοκιµασίας τῶν τακτικῶν τοῦ Οἰκουµενικοῦ Πατριάρχῃ».

Οἱκ. Πατριάρχης: «σήμερα βιώνουμε μία Ὁρθόδοξη πνευματικὴ ἀναγέννηση τῆς Σμύρνης»

Ἡ πνευματικὴ ἀναγέννησις ἦτο ὅτι, ὡς φαίνεται καὶ εἰς τὴν φωτογραφίαν, οἱ δύο Μητροπολῖται τὸν «Νέων Χωρῶν» προπορεύονται τῶν ἐπισκόπων Πατριάρχου καὶ Παπικοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ ὅτι εἰς τὸν Παπικὸν καὸν ἔφυλαν μαζὶ Ὁρθόδοξοι καὶ Παπικοὶ! Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ἀριστείδου Βυκτέου καὶ ἄλλας ἀναρτήσεις εἰς τὸν ιστότοπον fanation. blogspot.gr τῆς 6ης, 7ης καὶ 8ης Φεβρουαρίου 2016:

«Μὲ μεγαλοπρέπεια, πού ζαυαντώνεµε τῖς ἐποχές πρὶν τὸ 1922, οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ – Ρωµιοὶ, Ἑλληνας, Ρώσοι, Οὐκρανοὶ καὶ Γεωργιανοὶ τῆς Σμύρνης, πανηγυρίζον σήμερα τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Βουκολοῦ, πρώτου Ἐπισκόπου τῆς ἱστορικῆς πόλεως καὶ ἀγαπημένου μαθητῆ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου... τελέστηκε Πατριαρχικὴ Θεία Λειτουργία, προεάρχοντος τοῦ Οἰκουµενικοῦ Πατριάρχῃ, Βαρθολομαίου, καὶ συλειτουργούντων τῶν μητροπολιτῶν Νεαπόλεως Βαρνάβα καὶ Ἀράµας Παύλου. Εἶναι σηµαντικὸ ὅτι ἡ σημερινὴ Θεία Λειτουργία τῆς Οἰκουµενικοῦ Πατριάρχῃ εἶναι ἡ πρώτη μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν να συγκληθεῖ τὸν Ἰούνιον στὴν Κρήτην ἡ Ἀγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθόδοξας. Ἐπίσης, ἡ Μονὴ Βατοπεδίου δῶρισε στὴν Ὁρθόδοξ